r o m a n

anthony

KING

TEROARE ÎN MASONERIE

Equinox

ANTHONY KING

TEROARE ÎN

MASONERIE

Editura electronică Equinox
2011

CUPRINS

CAPITOLUL 1.....4
CAPITOLUL 2.....8
CAPITOLUL 3.....12
CAPITOLUL 4.....16
CAPITOLUL 5.....21
CAPITOLUL 6.....28
CAPITOLUL 7.....34
CAPITOLUL 8.....40
CAPITOLUL 9.....45
CAPITOLUL 10.....50
CAPITOLUL 11.....55
CAPITOLUL 12.....60
CAPITOLUL 13.....66
CAPITOLUL 14.....72
CAPITOLUL 15.....80
CAPITOLUL 16.....84
CAPITOLUL 17.....87
CAPITOLUL 18.....90

CAPITOLUL 1

— Ticălos nenorocit! Lasă că te aranjez eu imediat!

Bărbatul se afla în nesimţire, ca urmare a însemnatei cantităţi de heroină ce îi fusese strecurată în paharul din care băuse. În mod normal ar fi scăpat cu viaţă, dacă ar fi beneficiat de asistenţă medicală sau dacă ar fi avut un dram de noroc. Însă lucrurile nu au stat deloc aşa. Leşinat fiind, a fost târât în camera de baie şi aruncat în cada goală.

— Până aici ţi-a fost, scârnăvie! Ai să plăteşti cu vârf şi îndesat răul pe care mi l-ai făcut mie şi familiei mele!

Cuţitul mare de bucătărie începu să taie jugulara victimei, scoţând un sunet straniu, aducător de moarte. Sângele ţâşni în toate părţile, gâlgâind, ca o fântână arteziană. Lama ascuţită a continuat să secţioneze, până când ţeasta onorabilului domn Kevin Lee-Heale a fost îndepărtată de corp.

Apoi a fost introdusă într-un sac de plastic şi aruncată într-un colţ al încăperii.

Dar activitatea neobositului cuţit nu s-a oprit aici.

După ce carnea a fost despicată, a venit rândul unui ferăstrău manual să continue oroarea. Sângele curgea în valuri, iar cada era înroşită în totalitate. Trupul nefericitului fusese hăcuit în şapte părţi. Cinci saci fuseseră puşi deoparte deja. Urmau alţi doi...

Era a doua zi când întreg Departamentul Poliţiei Los Angeles se afla în alertă maximă. Telefoanele zbârnâiau neîncetat şi toată lumea era nervoasă. Dar căpitanul Corky West, şeful Diviziei „Cazuri Speciale”, îi întrecea pe toţi cu urletele sale de-a dreptul isterice. Nimeni n-avea curajul să-i iasă în cale. Îşi consultă ceasul. Era trecut de ora 09:00.

— Detectiv Heron, partenerul tău încă n-a binevoit să sosească?

— Cred că este pe drum, şefu’.

— Nu trebuia să fi ajuns până la ora asta? Sau poate că şi-a luat vreun concediu de odihnă, iar eu nu ştiu?!

Ca să nu mai toarne gaz pe foc, Jane Heron preferă să tacă. Din întreaga divizie, ea era cea care se înţelegea cel mai bine cu căpitanul West. Desigur, cu excepţia frumoasei şi... graţioasei Melanie Pullman, secretara acestuia, care nu-i ieşea niciodată din cuvânt.

Înainte de a reintra în bârlogul său, boss-ul ordonă:

— Când detectivul Eric Black ajunge la sediu, vă aştept de urgenţă la mine. Să vină şi sergentul Mann.

— Da, domnule!

Nervozitatea comandantului diviziei era pe deplin justificată. Nu în fiecare zi se descopereau fragmente de cadavre umane răspândite prin tot Los Angelesul. De asemenea, foarte rar se întâmpla ca primarul metropolei şi

guvernatorul statului California să se intereseze în mod direct de un caz poliţienesc, aşa cum o făceau acum.

La ora 09:15, detectivul Eric Black intră în birou cu o mină ce trăda bună dispoziţie. Aprinzându-şi o ţigaretă Camel fără filtru, le dădu bineţe tuturor:

— Bună dimineaţa, dragii mei colegi! Ce-aţi mai întreprins în lipsa mea?

— Au fost descoperite fragmente dintr-un corp uman, eroule! îl întâmpină Steve Mann, departe de a fi în apele sale. Îţi aminteşti? Probabil că ai şi uitat, nu?

— Şi ce-i cu asta?

— Nu mare lucru, răspunse Jane la fel de caustic. Aproape în fiecare zi e ciopârţit câte cineva în oraşul nostru...

— De aceea sunteţi atât de abătuţi? Bine, dar moartea face parte din viaţă. Nu trebuie să vă lăsaţi impresionaţi cu una, cu două... Doar sunteţi nişte profesionişti ai asasinatelor!

— Dacă nu ţi-e frică de moarte, roagă-te ca păcatele să-ţi fie iertate şi hai la şefu' în birou! Abia aşteaptă sosirea ta. Apropo, unde ai fost până acum? Nu ţi-a sunat ceasul deşteptător la ora exactă sau iarăşi nu ai dormit acasă?

— Ba da este răspunsul la ambele întrebări, însă am trecut puţin pe la biserică. Trebuia să mă spovedesc şi să mă rog. E vreo problemă?

— Doar aceea că nu te ştiam credincios, îi replică partenera lui. Te-ai pocăit? Ai îmbrăţişat religia mormonilor?

— Sunt catolic de la naştere, însă încerc să mă las... Dar mai bine să mergem la căpitan! Poate reuşim să-i stricăm ziua, ca de obicei.

— Nicio nădejde! I-a stricat-o altcineva înaintea ta.

Directorul poliţiei, Larry Tillman, nu ştia cu exactitate de ce fusese convocat la primarul oraşului, însă anunţata prezenţă a guvernatorului Rick Myles îi dădea mult de bănuit. Macabrele pachete găsite în Parcul Central şi în spatele celei mai impunătoare pagode din cartierul chinezesc puteau constitui un motiv bine întemeiat.

Primit de îndată, Tillman a fost luat la rost chiar de la intrarea în fastuosul birou al edilului-şef din Los Angeles:

— Bine că ai venit, directore! Te aşteptam cu sufletul la gură ca să ne dai nişte explicaţii. Pe guvernatorul Myles cred că-l cunoşti.

— Da, domnule. Am onoarea, domnule guvernator!

— Cred că nu trebuie să-ţi mai spun pentru ce te-am chemat, zise acesta. Situaţia este deosebit de gravă la această oră.

Ca să nu îi enerveze, comandantul tuturor poliţiştilor din oraş făcu un gest evaziv din mână, care putea însemna orice. Preferă să tacă.

— Îţi e clar că nu putem tolera ceea ce se întâmplă în Los Angeles, nu-i aşa? vorbi şi primarul, arătându-se astfel cât se poate de interesat de problemă. Presa poate afla adevărul în orice moment, iar atunci s-a zis cu noi.

— Aşa e, domnule.

— Ei? continuă guvernatorul, din ce în ce mai iritat. Ce indicii deţineţi? Aveţi vreun suspect? Când puneţi mâna pe odiosul criminal?

Deci, asta era! se dumiri Tillman în gând. E vorba despre cadavrul secţionat.

— Suntem în alertă maximă, iar subordonaţii mei investighează cazul 24 de ore din 24.

— Şi?

— Şi până acum nu avem indicii precise, însă ne străduim să le găsim, încercă directorul să dreagă busuiocul. Legistul nostru se străduieşte să identifice victima, ca să avem un punct de plecare solid în cercetările noastre.

— Abia acum? sări ca ars guvernatorul. Dar au trecut deja două zile de la descoperirea unei mâini şi a unui picior!

— Informaţia este exactă, însă doctorului Butch Harrison nu-i sunt suficiente aceste fragmente umane pentru a afla identitatea victimei.

— Şi altul mai bun ca el nu există în acest stat?

— Iertaţi-mi îndrăzneala, însă nu cred că există vreun specialist mai competent în toată America, riscă Tillman un punct de vedere care, în mod sigur — date fiind circumstanţele nu putea fi pe placul şefilor săi ierarhici.

— Atunci de ce nu află ce are de aflat?

— Pentru că are prea puţine date, domnule primar.

— Bine, bine. Spune-mi cum aveţi de gând să procedaţi în continuare!

— Cu maximă operativitate. Cazul se află în fruntea listei noastre de priorităţi. Toţi angajaţii lucrează la asta. Fără excepţie.

— Foarte bine, se arătă mulţumit pentru prima dată guvernatorul Myles. Vreau să-l informaţi pe primar despre mersul anchetei în fiecare dimineaţă şi seară. El mă va ţine la curent. Directore, bagă-ţi oamenii în priză şi nu mă dezamăgi!

— Am înţeles, domnule guvernator! Voi face tot ce este posibil ca să rezolvăm situaţia în timp record. Vă asigur!

— Bine că aţi venit! zise căpitanul Corky West, ridicându-se ca un resort de la birou. Luaţi loc! Noutăţi?

Dar cum cei doi detectivi şi sergentul Mann ridicară din umeri, şeful continuă:

— Mobilizaţi-vă toţi informatorii, promiteţi recompense substanţiale din fondurile poliţiei, şantajaţi eventualii martori, faceţi percheziţii fără mandat, într-un cuvânt procedaţi cum credeţi de cuviinţă, însă aduceţi-mi urgent date despre odiosul asasin care a ucis cu sânge rece şi a împrăştiat fragmentele cadavrului prin oraş! Atât vă cer! Altfel e de rău pentru noi toţi.

Mare lucru! gândi Eric Black, ironic. Dacă mă uit bine la unghiile de la piciorul găsit în spatele pagodei chinezeşti, îmi dau seama cine e victima şi apoi nu mai e decât un pas de furnică până la aflarea asasinului. Meseria de poliţist e una dintre cele mai simple...

— Directorul D.P.L.A. tocmai s-a întors de la o întâlnire cu guvernatorul statului şi cu primarul oraşului, informându-mă telefonic că e de rău. Din acest moment nu mai dormiţi acasă, ci la sediu, mâncarea o comandaţi secretarei mele

şi aveţi câte o maşină la dispoziţie pentru orice deplasare. Dar vreau rezultate! S-a înţeles?

— Da, şefu'! îndrăzni Jane să rostească. Dar mai bine ne deplasăm cu propriile automobile, ca să nu batem la ochi pe unde mergem. Ar fi suficient să ne decontaţi benzina...

— Dr. Harrison a descoperit ceva la autopsie? schimbă vorba West.

— Nu încă, pentru că nu efectuează propriu-zis o autopsie, răspunse Steve Mann. Nu are decât o mână şi un picior de cercetat.

— Staţi pe capul lui şi, la nevoie, scoateţi-l din sărite! Lucrează mai bine sub presiune. Orice indiciu poate fi preţios.

— Şi pentru el e valabilă mobilizarea non-stop?

— Noaptea poate dormi acasă, însă o maşină de-a noastră va fi parcată în faţa locuinţei lui. La cel mai mic semnal, trebuie să se îmbarce. Preveniţi-l în legătură cu această dispoziţie!

— Îi spun eu! se oferi Eric Black, adăugând mai mult pentru sine: O să-i facă mare plăcere...

— Acum, la treabă! Vreau rapoartele voastre de trei ori pe zi sau de fiecare dată când se iveşte o noutate. Nu ignoraţi acest ordin, aşa cum vă e obiceiul, pentru că şi eu trebuie să-mi informez superiorii la intervale de timp bine stabilite. Şi-acum, afară!

CAPITOLUL 2

— Ce crezi că ar trebui să facem, Eric? îşi întrebă Jane Heron partenerul de îndată ce ieşiră din biroul căpitanului West.

— Să mergem la barul Monica’s şi să ne îmbătăm, aşteptând ca norocul nostru proverbial să lucreze ca şi până acum. Te-ai speriat de căpitan şi de măsurile pe care le-a luat?

— Se poate spune şi aşa...

— Eu nu. Orice minune ţine trei zile...

— Vorbeşti prostii!

— Dar ce motiv ai avea să crezi că ne-a părăsit norocul?

— Poate că s-a terminat, pur şi simplu.

— În acest nedorit caz, ar trebui să ne prezentăm chiar azi demisiile şi să ne lăsăm de meserie.

— Eu vorbeam serios...

— Ce-ar fi să ne repezim până la catacombele doctorului Butch Harrison! interveni sergentul Mann. Poate a aflat ceva care ne-ar putea fi de folos.

— Ai dreptate! Eu, una, mă duc. Poate modul de operare al asasinului îi spune ceva „Specialistului” nostru. Nu degeaba l-am poreclit aşa.

În câteva minute, cei trei poliţişti coborâră în Laboratorul criminalistic al legistului, acolo unde aveau loc şi necropsiile, atât de detestate în special de detectivul Eric Black.

Doctorul terminase investigarea celor două membre umane secţionate, iar acum se afla în biroul lui, cu ochii în monitorul puternicului său computer.

— Iarăşi aţi venit să mă bateţi la cap? îi întâmpină acesta, ţâfnos nevoie mare, fără a-şi întoarce privirea.

— Iarăşi te-ai sculat cu fundul în sus, Butch? replică Eric în aceeaşi notă.

— Ce vreţi?

— Să ne spui numele criminalului, adresa şi ce număr poartă la pantofi, continuă detectivul seria ironiilor.

Doar atât?

— Prietene - interveni Jane — toată conducerea administrativă şi politică a oraşului e prost dispusă din cauza fragmentelor umane descoperite, nu numai tu. Aşa că hai să vorbim serios! Ne poţi ajuta cu ceva?

— Să zicem..., dar pe urmă plecaţi?

— Nu plecăm! răspunse Eric. Stăm aici cu tine ca să-ţi descântăm cadavrele... Bineînţeles că plecăm. Doar nu crezi că am coborât la morgă de dragul tău!

Dr. Harrison îi aruncă o căutătură care putea însemna tot ce era mai rău pe lume. Dintr-o dată, însă, se destinse şi îi întrebă:

— Cu ce vreţi să încep?

— Cu cele două membre. Le-ai autopsiat, nu?

— Da.

— Atunci spune-ne ceva despre victimă!

— Din punct de vedere medical, aceasta nu se află acum într-una dintre zilele ei cele mai bune...

— Foarte interesant! Deci, a decedat. Continuă, însă încearcă să nu ne fierbi prea mult în suc propriu! Treci la fapte!

— O.K.! După aspectul regulat al tăieturilor, este clar că s-a folosit un instrument foarte bine ascuţit şi apoi un ferăstrău sau o altă unealtă cu zimţi. Fragmentele umane — un picior stâng şi o mână dreaptă — provin de la un subiect între 55 şi 58 de ani, bărbat, circa 1,73 m înălţime şi 80 de kilograme. A fost ucis în urmă cu aproximativ 30-32 de ore, adăugă legistul după ce-şi consultă ceasul. Mai mult ca sigur, înainte de a fi măcuit, a fost drogat bine de tot.

Steve Mann îşi nota totul, conştiincios, într-un carneţel.

— Grupa sanguină?

— A II. Am stabilit şi ADN-ul, în caz că va fi nevoie de semnătura genetică a victimei. După sângele depistat în artere, mai pot spune că bărbatul a fost secţionat imediat după ce a fost omorât. N-ar fi exclus să fi rămas chiar în viaţă o vreme.

— Odioasă faptă!

— Într-adevăr. În sacii de plastic în care au fost găsite membrele n-am descoperit nicio urmă. Dar mai bine să vi-i arăt! Nu m-ar mira dacă celelalte resturi umane ar fi fost împrăştiate în ambalaje asemănătoare.

— Perfect. Le vom spune poliţiştilor de pe străzi să caute saci de culoare albastră, zise Jane după ce îi văzu. Dar lămureşte-mă, doc, judecând după modul de operare, există vreo asemănare între această crimă bestială şi alte cazuri din ultimii zece ani?

— Când aţi dat năvală în biroul meu tocmai cu asta mă ocupam. Au mai existat câteva cazuri, însă respectivii făptuitori se află bine-mersi după gratii sau sub pământ. De asemenea, n-a evadat niciunul. M-am interesat deja.

— Pentru moment, eu zic că ne-ai dat ceva informaţii, Butch. Ne mulţumim cu atât în lipsă de altceva!

Cei trei părăsiră Laboratorul criminalistic, răsuflând uşuraţi.

Bine că legistul n-a insistat să ne arate fragmentele umane! îşi zise Eric. Iar n-aş mai fi putut pune nimic în gură vreo două zile. Ca să nu mă mai gândesc la ironiile scumpei mele partenere şi ale lui Steve...

— Deci, ce facem? întrebă sergentul înainte de a se aşeza la propriul birou.

— Eu am spus şi mai devreme. Aş bea ceva aşa, de dimineaţă. Mă însoţeşti, Jane?

— Da, însă am să iau doar o cafea. Mergem la Monica’s?

— Mai întrebi? Steve, dă-ne un telefon dacă mai apare ceva! În cazul în care întreabă căpitanul de noi, spune-i că suntem pe teren pentru a-i duce ordinele la îndeplinire.

— Adică?

— Ne căutăm infomatorii ca să-i strângem cu uşa. Parcă aşa sunau instrucţiunile, nu? Am uitat să-l întreb care informatori, dar asta-i altă poveste...

Ike Freeman îşi simţea capul foarte greu, iar ochii i se închideau de somn. Niciodată nu mai trăise senzaţii asemănătoare.

Oare ce să fie cu mine? se întrebă el, întinzându-şi picioarele. Să fie oboseala şi stresul acumulate în ultima vreme? Trebuia să-mi ascult prietenii care m-au sfătuit s-o las mai moale pentru o vreme. Am neapărată nevoie de o vacanţă.

— Crezi că ai putea să-mi faci o cafea?

— Bineînţeles, Ike! Tare şi amară, nu?

— Exact. Aş face-o eu, dar cred că nu mă ţin picioarele, Iartă-mă că nu sunt o gazdă mai bună. Îmi pare rău!

— Nu-ţi face probleme pentru atâta lucru!

Mai mult ca sigur că am să adorm, îşi zise el când rămase singur. Să fi băut prea mult? Nu cred. Nu mă îmbăt eu din 200 ml de alcool. Numai dacă nu mi-a pus ea vreun drog în pahar...

Acestea fură ultimele gânduri conştiente ale lui Ike Freeman, Mare Expert în cadrul Lojei de Vest a Americii.

Peste cinci minute trupul acestuia se afla în cadă, iar capul îi era îndepărtat de trup cu un cuţit mare de bucătărie. Nu avusese nici cea mai mică tentativă de a se apăra.

Ceva mai târziu, după circa o oră, aceeaşi mână criminală îi îndepărta oasele de corp cu un ferăstrău manual.

Timp de două zile nu se întâmplă nimic deosebit, spre exasperarea căpitanului Corky West şi a superiorilor săi. Dar, nici detectivii nu erau prea mulţumiţi de situaţie, majoritatea oalelor spărgându-se în capetele lor.

Venit de curând la birou, Eric îşi deschise computerul, însă habar n-avea ce caută. Informatorii cu care stătuse de vorbă ridicaseră din umeri a neputinţă. Şi aşa nu se înţelegea prea bine cu ei.

— Dacă nici astăzi nu înaintăm măcar cu un pas în ancheta noastră, cred că vom fi împuşcaţi, îşi dădu Jane cu părerea pe un ton nu tocmai optimist.

— Împuşcaţi? Cel puţin! fu de acord detectivul. Poate chiar arşi de vii. Steve, nici tu n-ai reuşit să prinzi vreun fir?

— Nimic.

— Din ce în ce mai bine. Stăm din ce în ce mai bine! făcu Eric haz de necaz, aprinzându-şi o ţigaretă Camel fără filtru. A cincea din acea dimineaţă.

În ultima vreme fuma trei pachete pe zi şi nu-i mai ajungeau doi litri de cafea. De mult timp nu se mai confruntase cu un caz atât de dificil.

În acel moment sună telefonul şi frumoasa secretară, Melanie Pullman, se grăbi să răspundă. După ce vorbi puţin, sub privirile curioase ale colegilor de birou fata aşeză receptorul în furcă şi zise:

— A mai apărut un colet.

— Unde? săriră detectivii de la locurile lor.

— La groapa de gunoi de la marginea oraşului. Era cât pe ce să fie incinerat. O maşină de poliţie se îndreaptă cu pachetul spre sediu. Se pare că e vorba de cealaltă mână a victimei tăiate în bucăţi.

— Stânga adică, gândi Jane cu voce tare. Poate că găsim pe degete vreun inel sau o verighetă, ceva care să ne lumineze.

— Da... sau un ceas pe capacul căruia să fie inscripţionat numele şi adresa purtătorului, o luă Eric peste picior.

— Amice, nu-ţi pierde speranţa, altminteri rişti să devii nesuferit şi să-ţi cadă tot părul de pe cap! Şi-aşa ai chelit.

Prea preocupat de noua veste, detectivul nu răspunse acestei ironii, adresându-se Melaniei Pullman:

— Frumuseţe, informează-ţi şeful despre noul colet! Eu mă duc până la Butch să-i spun să se pregătească pentru analizarea noii „prăjituri”.

CAPITOLUL 3

— Întotdeauna mi-au plăcut bărbaţii mai în vârstă, domnule Waxman.

— Te rog să-mi spui Todd! Doar suntem numai noi doi.

— Bine, Todd. Să îţi ofer ceva de băut? Un whisky, poate?

— Mulţumesc! Cu un cub de gheaţă, dacă eşti draguţă.

Tânăra se ridică de la locul ei şi îşi undui provocator şoldurile, îndreptându-se spre barul din bibliotecă. Era o bucăţică foarte bună.

— Ballantine’s e în regulă?

— Perfect, răspunse bărbatul, admirându-i spatele şi instalându-se mai comod pe canapea. De când lucrezi pentru noi, Kristin?

— Fac în curând un an de zile. Tata e cel care m-a adus, Dumnezeu să-l ierte!

— Aşa e! Acum îmi amintesc. Se pusese problema că în relaţiile cu presa ar trebui să ne reprezinte o femeie, pentru a mai diminua impresia că organizaţia noastră are un caracter mistic sau sectant. Totul în încercarea de a afişa o oarecare transparenţă.

— Sper că am reuşit să ating acest obiectiv, din moment ce nimeni nu mi-a reproşat nimic până acum.

— Faptul că ai rămas la noi atâta vreme e o dovadă clară în acest sens, nu? Până acum n-am auzit pe nimeni să te vorbească de rău. Pentru mine, cel puţin, e foarte important să fii o fată drăguţă în continuare, dacă înţelegi ce vreau să spun...

— Înţeleg foarte bine, Todd. Şi mă bucur că eşti bun cu mine! Dar hai să vorbim despre ceva mai vesel! Să ştii că întotdeauna mi-a plăcut de tine, însă până acum n-am avut nici curajul şi nici ocazia să ţi-o spun. Ar fi foarte bine dacă m-aş putea bucura de o oarecare protecţie din partea ta.

Tânăra se apropie de el cu paharele în mâini şi se aşează alături, pe canapea.

— Nici tu nu mi-eşti indiferentă. Şi cea mai bună dovadă este prezenţa mea la tine acasă, cred că-ţi dai seama. Dacă eşti fată bună, voi fi încântat să am grijă de tine şi de viitorul tău.

— Foarte bine! Pentru ce bem?

— Pentru noi doi şi pentru fericire, dacă vrei.

— De acord, Todd. Până la fund?

— Da, dar din două înghiţituri. Ar fi păcat să ne ameţim aşa, dintr-o dată. Mai avem unele lucruri de făcut, nu-i aşa?

Cei doi băură, iar ochii începură să le sticlească puţin. Zâmbiră şi se priviră drăgăstos, cu afecţiune. Mai ales el...

— Cum îţi place apartamentul meu? .

— Mult, însă mai mult îmi placi tu, răspunse bărbatul afectat, punându-şi o mână pe umărul ei.

— Bem şi restul? îl întrebă Kristin. Ca să le umplu din nou.

— De acord. Pe urmă aş fi încântat să facem dragoste, adăugă el dintr-o dată, fără să clipească măcar.

Băură.

Ea tăcu. Se ridică, îi luă paharul din mână şi se duse din nou la bar. Îndată ce reveni, puse băuturile pe masă şi începu să-şi desfacă centura pantalonilor fără a-l privi. Îşi scoase blugii, apoi, fără niciun pic de pudoare chiloţii.

Părul pubian era tuns scurt şi avea o nuanţă uşor castanie, care-l fascină pe Todd într-o secundă.

— Şi eu vreau! răspunse Kristin cu întârziere.

Era cât se poate de evident la ce se referea. Făcu doi paşi spre canapea şi îşi depărtă puţin picioarele, astfel încât el să-i poată atinge pufoasa blăniţă dintre pulpe.

Todd începu s-o mângâie excitat, cu blândeţe, simţind cum membrul începe să i se întărească în pantaloni. Respiraţia i se accelerase, iar ea ofta încetişor cu ochii întredeschişi. O masă cu pricepere, ceea ce demonstra că se pricepea foarte bine la aşa ceva. În scurt timp, ea se umezi suficient de bine pentru a putea trece la următoarea fază a jocului.

Bărbatul o ajută să-şi scoată şi bluza, sub care nu purta sutien, şi aşteptă.

Kristin Lloyd îşi flexă puţin genunchii şi îi apăsă mâna, făcându-l să înţeleagă că vrea să fie pătrunsă.

El îşi introduse un deget înăuntru, apoi încă unul, simţind cu plăcere cum floarea ei se deschide pentru el. Numai pentru el.

Tânăra începu să execute mişcări scurte din bazin, mai întâi laterale, iar pe urmă în sus şi în jos, scâncind de plăcere. Sânii — mai degrabă mici, dar fermi - parcă erau desenaţi. Abia dacă se mişcau o dată cu unduirile ei. Contracţiile muşchilor săi interiori îl făceau pe Todd să devină din ce în ce mai interesat de amor. Înteţi ritmul penetrărilor sale delicate, fiind acompaniat cu multă dăruire de Kristin.

Peste puţin timp ea mimă orgasmul. Sau poate chiar îl trăise. Bărbatul n-avea de unde să ştie şi, la drept vorbind, nici nu-i păsa. Ceea ce-l interesa în mod deosebit era să ajungă să se cufunde în ea, pentru a cerceta interiorul secret al intimităţii care îi era oferită cu voluptate.

Se aplecă deasupra lui, îi sărută ceafa, îi introduse limba în ureche şi îl muşcă de obraz, spunându-i:

— Regulează-mă!

Apoi îi dădu drumul, se aşeză alene pe covor, îşi depărta sugestiv picioarele şi se ciupi de sfârcurile întărite.

O invitaţie mai clară nici că se putea. Bărbatul se eliberă în grabă de haine şi plonjă în sexul ei, precum un soldat în permisie. Tânăra era neaşteptat de strâmtă. O sărută cu pasiune şi începu să împingă cu blândeţe, dar într-un ritm susţinut.

— Mai tare, Todd! Bagă-mi-o toată, nu mă menaja!

El aşteptase acest semnal. De multă vreme nu mai avusese o asemenea trufanda.

Să fi împlinit frumoasa vârstă de 20 de ani? se întrebă bărbatul în timp ce i-o trăgea cu putere fetei de sub el. Maximum 22...

Kristin îşi încolăci picioarele pe spatele lui, apoi şi braţele în jurul gâtului, astfel încât în acel moment era pătrunsă în totalitate.

— Dă-i, iubitule! Dă-i cu toată puterea! gemu ea, încordându-şi întregul corp. Mult... vreau mai mult!...

Todd se controlă cum putu mai bine, fiind la fel de interesat ca amorul lor să nu se termine cu una, cu două. Pentru a nu se lăsa subjugat cu totul de Kristin începu să se gândească la tatăl ei, care-i fusese bun prieten.

Michael Lloyd a fost un om de treabă, fără doar şi poate. Dacă nu făcea prostia să se retragă din organizaţie, poate ar mai fi trăit. Oricum, n-am să înţeleg niciodată de ce a plecat. N-avea niciun motiv. Afacerile îi mergeau excelent, era înconjurat de o grămadă de prieteni şi nu avea niciun motiv să se teamă de ceva. Probabil că suferea de o afecţiune psihică, din moment ce a ajuns să se spânzure.

Gândurile îi fură întrerupte de gemetele fetei, care deveniseră din ce în ce mai puternice, vestind un nou orgasm. Todd îşi acceleră ritmul, abţinându-se în continuare să juiseze. Voia mai mult decât atât.

Kristin gâfâia de-a dreptul, tremurând ca o frunză în vânt. Îşi înfipse dinţii în umărul lui. Pentru câteva clipe îşi ţinu respiraţia, după care se destinse şi îşi descleştă gura, eliberându-şi victima. Bărbatul cercetă muşcătura şi fu plăcut surprins să constate că urmările nu erau grave.

Fata îi zâmbi şi, în timp ce se retrăgea dintre picioarele ei, îl întrebă:

— Credeai că sunt vampir şi am să-ţi sug sângele?

— În schimb, am să-ţi sug altceva...

Şi cuvintele lui Kristin fură însoţite de mişcări sugestive.

Se eliberă de dedesubt, îl obligă să se întindă, după care îşi aşeză capul pe abdomenul lui, studiindu-i cu interes membrul erect.

Todd o prinse cu blândeţe de părul tăiat scurt şi o îndemnă ce să facă. Fata nu dovedi nici de această dată că ar fi o neştiutoare, începând să-l lucreze cu multă afecţiune.

El îi admiră crupa tânără şi talia subţire, iar în minte începu să i se înfiripeze un gând nu tocmai ortodox. Totuşi, nu-i venea să abandoneze sublima poziţie în care se afla.

Parcă citindu-i gândurile, Kristin se ridică, se aşeză în genunchi şi se întoarse cu spatele la el. Apoi îşi depărtă uşor fesele într-o invitaţie ce nu putea fi refuzată. Zise:

— Dă-mi-o din nou! Tare! Acolo!

Bărbatul atât aştepta. Se înfipse în spatele ei dintr-o mişcare, în ciuda faptului că, la început, acel „inel” secret se opusese agresiunii. Noroc că acesta cedă repede, brusc, permiţând o intromisiune lejeră şi totală. O strânse de şolduri, trăgând-o spre el, deşi acest lucru nu era deloc necesar. Fata se încorda cu forţă şi se împingea în el cu fermitate, pentru a fi sodomizată cât mai profund. Gâfâia convulsiv.

Loviturile lui erau mai degrabă nişte plesnituri, care făceau ca fesele tinerei să trepideze regulat. Todd îşi înfipse o mână în ceafa ei, iar cu cealaltă o apăsă de mijloc. În acel mod, intromisiunile lui rapide erau şi mai plăcute.

Acceleră ritmul cât putu de mult, iar când simţi că primul jet porneşte, se avântă adânc în ea şi rămase nemişcat. Muşchii interiori ai lui Kristin făcură restul, spre satisfacţia totală a bărbatului, care mârâia mulţumit, înfipt în spatele ei....

— De mult nu m-am mai simţit atât de minunat! exclamă Waxman în cele din urmă.

— Mi-ai făcut foarte mult bine, dragule! spuse şi fata, extrăgându-se uşor. Chiar dacă ustură puţin...

— Când ne mai vedem?

— Când vrei tu. Fără nicio problemă.

— Peste două zile soţia mea pleacă din oraş. Ce zici?

— Excelent. O vom putea face de mai multe ori.

— Am să am grijă de tine, draga mea! Nu vreau să-ţi lipsească nimic.

— Dacă sunt cu tine, n-are ce să-mi lipsească, Todd...

CAPITOLUL 4

Era aproape de ora prânzului când detectivii Jane Heron şi Eric Black îl vizitară pe „Specialist”, pentru a afla amănunte în legătură cu conţinutul ultimului colet găsit la groapa de gunoi.

— Ia spune, Butch, ai aflat ceva interesant?

— Chiar foarte.

— Vreo verighetă inscripţionată, vreun ceas?...

— Nu.

— Atunci?

Dar legistul n-avea de gând să se lase tras de limbă prea uşor, aşa că tăcu. Mai întâi trebuia să-i scoată din pepeni pe poliţişti, după prostul obicei pe care-l dobândise de când lucra în Laboratorul criminalistic al Diviziei „Cazuri Speciale”.

Eric începu să fluiere o melodie oarecare, cercetând tavanul şi făcând pe indiferentul. Lucru care nu i se potrivea defel. În schimb, Jane spera că vorba bună îl va face pe dr. Harrison ceva mai uman:

— Hai, amice, spune-ne o dată! Vezi bine că avem nevoie de informaţii.

Ţi-ai găsit! Legistul tăcea în continuare, rămânând cu ochii în computer.

— Hai, Butch, te rugăm frumos!

— Ai rostit cuvântul magic! vorbi în sfârşit acesta. Vei fi răsplătită. Mâna descoperită în această dimineaţă nu este perechea celei găsite în urmă cu câteva zile.

— Cum adică? nu înţelese Eric de prima dată.

— Simplu. A aparţinut altcuiva.

— Deci avem două cadavre? Dumnezeule!

— Două, da. Deocamdată...

Înmărmuriţi, detectivii tăcură, astfel încât „Specialistul” putu continua în voie.

— Membrul acesta a aparţinut tot unui bărbat, dar care a fost ucis aseară. Ţesuturile nu au intrat încă în putrefacţie. Avem de-a face cu un subiect ceva mai tânăr: 46-49 de ani. Înălţimea victimei ar putea fi de 1,75-1,85 m, iar greutatea — între 80 şi 90 de kilograme. Aceste cifre sunt mult mai aproximative decât primele, deoarece acum e vorba despre o singură mână. Dreapta. Grupa sanguină: AB IV. Modul de operare: acelaşi. La fel şi instrumentele folosite.

Sacul în care a fost ambalată mâna este identic cu celelalte două. În concluzie, aveţi de căutat acelaşi odios asasin.

— Când o auzi boss-ul, cred că o să înnebunească, îşi dădu Eric cu părerea. Noi n-am aflat nici măcar cine este prima victimă şi avem încă una. Ca să nu mai amintesc de asasin... Ce zici, Jane, ne dăm demisia înainte de a fi puşi la zid?

— Dacă tu ţi-ai da-o, aş deveni cea mai fericită femeie din lume! Şi precis că toate ar merge mai bine, imposibilule!

— E clar că n-ai mai mângâiat de mult un spate de bărbat, nu-i rămase dator Eric. Hormonii tăi au luat-o razna, fără îndoială!

— V-am spus că şi secţionările au aceeaşi geometrie? întrerupse „Specialistul” duelul verbal al celor doi.

— Ne-ai spus.

— O.K., atunci puteţi pleca! Ar fi mult mai bine pentru noi toţi. Apropo, i-am spus deja căpitanului că avem două cadavre.

— Cu asta trebuia să începi!

Detectivii se întâlniră pe hol cu sergentul Mann, care se îndrepta grăbit spre ei. Judecând după expresia feţei sale, nu se părea că aduce veşti prea bune.

— Ce-i?

— Vă cheamă de urgenţă căpitanul. Tocmai s-a întors de la primar împreună cu directorul Departamentului Poliţiei Los Angeles.

— Steve, tu ştii că în antichitate cei ce aduceau veşti proaste erau omorâţi? îl întrebă detectivul, însă nu mai aşteptă răspunsul acestuia, luând-o înainte pe scări.

— Mergi mai încet, colega, că abia mă pot ţine după tine! Crezi că e de rău? îi ceru părerea partenera sa.

— Mai întrebi? De câte ori te-a chemat şefu’ la el ca să te premieze?

Când îi văzu, Melanie Pullman se ridică de la locul ei şi le deschise uşa. Un gest pe care-l făcea extrem de rar şi pe care Eric îl consideră de rău augur. De aceea se dădu la o parte, mimând politeţea, şi o lăsă pe Jane să intre prima.

— Staţi jos! îi invită directorul, care ocupase locul căpitanului. Avem ceva foarte important de discutat. Ceva care nu va trebui să iasă din acest birou. Dar sergentul Mann unde e?

— A rămas dincolo.

— Chemaţi-l şi pe el!

Eric se execută în grabă, apoi directorul începu să vorbească.

— După cum foarte bine ştiţi, în oraş s-au găsit segmente din două corpuri umane ucise bestial.

În acea clipă, Melanie introduse capul pe uşă, încercând un zâmbet cât mai atrăgător. Cu toate că întâlni privirea de gheaţă a căpitanului, care îi ordona fără cuvinte: „ieşi afară!”, tânăra se apropie de acesta în vârful picioarelor şi îi spuse ceva la ureche. Apoi plecă la fel cum venise, tiptil, chipurile ca să nu deranjeze şedinţa. Dar o făcuse, căci toţi fuseseră atenţi la apariţia ei inopinată.

Când privirile se îndreptară spre căpitan, acesta zise:

— Au fost descoperite încă două colete. Putem continua.

— Bine. Azi dimineaţă, o persoană foarte importantă s-a prezentat în audienţă la guvernatorul statului California, Rick Myles, şi l-a informat în legătură cu dispariţia misterioasă a doi... să le zicem prieteni. Cred că sunteţi foarte curioşi să aflaţi cine este acea persoană extrem de importantă. Ei bine, este vorba despre Breton Lipstone, nimeni altul decât Marele Comandor al Supremului Consiliu al Francmasoneriei de pe Coasta de Vest.

— Măiculiţă! nu se putu abţine Eric să exclame.

— Iar cei doi dispăruţi sunt Kevin Lee-Heale şi Ike Freeman, Mare Maestru, respectiv Mare Expert în cadrul lojei.

— Când au dispărut, domnule director? întrebă Jane.

— În urmă cu câteva zile. Aşa ceva nu se întâmplă în Masonerie, anticipă Larry Tillman următoarea întrebare. Nimeni nu pleacă undeva fără să-i anunţe pe membrii lojei din care face parte.

— Şi cum vom acţiona? fu rândul detectivului să întrebe.

— Cu cea mai mare discreţie posibilă.

— Marele Comandor ştie de fragmentele de cadavre pe care le-am găsit în oraş?.

— A auzit câte ceva. Tocmai de aceea a sporit îngrijorarea lui.

— I-a căutat la ei acasă? întrebă Corky West.

— Niciunul dintre ei nu este căsătorit, aşa că oamenii pe care Lipstone i-a trimis să-i caute pe cei doi n-au putut intra în locuinţele acestora. De aceea a apelat la guvernator, cu care se cunoaşte destul de bine.

— Atunci să obţinem mandate de percheziţie de la procuror şi să mergem noi, zise sergentul Mann. Într-un cadru legal.

— Cu actele nu-i nicio problemă, însă cu vecinii, da. Nu trebuie să se ştie nimic despre aceste misterioase dispariţii. Înţelegeţi?

— Atunci mergem noaptea.

— La asta m-am gândit şi eu. Dar fără echipă criminalistică. În cazul în care descoperiţi ceva probe interesante, le luaţi cu voi şi le cercetăm în laboratorul dr. Harrison. E clar?

— Foarte clar!

— Nu uitaţi să-l informaţi pe căpitanul West despre toate mişcările voastre. Nu este un ordin, ci o rugăminte personală, adăugă directorul, cunoscând caracterul rebel al celor doi detectivi. Şi eu va trebui, la rândul meu, să-i informez în mod constant pe primar şi pe guvernator. De aceea am nevoie de cât mai multe indicii şi amănunte privind desfăşurarea anchetei. De asemenea, feriţi-vă de presă ca dracu’ de tămâie şi nu luaţi hotărâri importante decât cu acceptul meu personal sau al şefului vostru direct. Şi încă ceva! Dacă totul va ieşi bine, veţi primi din partea departamentului câte o primă frumuşică.

— Dacă-mi permiteţi! interveni Eric. Era mai bine dacă ne vorbeaţi despre prime la început, domnule director! V-am fi ascultat cu şi mai mare atenţie...

Larry Tillman făcu abstracţie de vorbele poliţistului, spunând:

— Detectiv Heron, vino cu mine să-ţi fac rost de mandatele acelea. Şi nu uitaţi! Detaliile privind identitatea şi calitatea celor dispăruţi sunt doar pentru urechile noastre. Nimic nu iese din acest birou.

— Dar dr. Harrison?

— Şi el va şti, dar nimeni altcineva. Acum, la treabă!

— Care-i planul de bătaie? îl întrebă sergentul Mann pe Eric după ce ieşiră din biroul căpitanului.

— Eu zic să bem o cafea mai întâi. Melanie, dacă ţi-e milă de noi, prepară-ne câte una. Şi pentru Jane, că se întoarce repede.

— Îndată, domnule detectiv! îi răspunse tânăra, zâmbindu-i seducător.

— Hai să ne aşezăm, Steve! Vrei o ţigară?

— Ştii bine că nu fumez. Spune-mi mai bine ce am de făcut.

— Eu zic că, dacă nu ţii morţiş să vii cu noi diseară la perchezitionarea locuinţelor celor doi, te-ai putea ocupa de ceva documentare. Eşti de acord?

— Păi, asta şi e specialitatea mea. Ce, ai uitat?

— Nu, însă mă gândeam că poate vrei să mai faci şi tu puţin teren, ca să scapi de plictiseală. Doar ai unele probleme cu silueta...

— Mulţumesc pentru grija ce mi-o porţi, însă nu e nevoie! Ce vrei să aflu pentru tine?

— Eu habar n-am cu ce se mănâncă Francmasoneria asta şi sunt convins că nici Jane nu ştie mai mult. Aşa că n-ar fi rău să studiezi puţin această societate secretă.

— Poţi fi mai precis?

— Istorie, organizare, scop, membri, răspândire mondială şi alte chestii de genul ăsta.

— Adică tot ce se poate afla, nu?

— Exact!

— Cred că nu o să-mi ia mai mult de o lună de zile.

— Şi dacă-ţi fac cinste cu vreo trei beri la Monica’s?

— Mâine vei avea, negreşit, un raport amănunţit din partea mea. Preferi în scris sau verbal?

— Verbal, căci n-am de gând să-mi dau teza de doctorat pe acest subiect.

— Perfect! Chiar acum mă apuc de treabă, se entuziasmă sergentul, punând mâna pe telefon. Uite că Jane se întoarce!

— Ai mandatele? o întrebă Eric, aprinzându-şi o ţigară.

— Da. A fost mai simplu decât mă aşteptam.

— Şi-acum ce facem?

— Ai vreo propunere?

— Să bem ceva.

— De acord, dar mai întâi vom da o raită pe la cele două adrese, ca să ne obişnuim cu împrejurimile. Diseară va fi mai greu. Apropo, directorul ne-a spus să luăm cu noi doi ofiţeri de poliţie în uniformă, pe care să-i lăsăm de pază în cazul în care descoperim ceva interesant.

— Bună idee! La asta nu m-am gândit.

— Vezi, de-aia e Larry Tillman director, iar tu doar un pârlit de detectiv!

— De asemenea, vom avea nevoie de câte un martor dintre vecini, dar unul care să nu informeze tot cartierul despre descinderea noastră.

— Vom apela la administratorii imobilelor. Se poate?

— Cred că da. E vorba de apartamente. Luxoase, ce-i drept.

— Hai să bem cafelele pe care ni le-a pregătit Melanie şi pe urmă să plecăm! Steve, aranjezi tu cu poliţiştii?

— La ce oră?

— Să fie la sediu pe la 21:00.

— O.K.! Aveţi nevoie şi de maşini?

— Nu vrem să batem la ochi. Vom merge cu rabla lui Jane, spuse Eric. Eu nu mai am benzină şi nici bani ca să fac plinul. De asemenea, roagă-l pe criminalistul Brian Benett să ne împrumute o trusă specială pentru prelevat probe de la locul faptei. S-ar putea să ne fie utilă. Spune-i şi tu o minciună dacă te întreabă la ce ne trebuie.

CAPITOLUL 5

Patronul barului Monica’s îi întâmpină cu voioşia-i caracteristică:

— Bine au venit clienţii mei favoriţi! N-aţi mai trecut pe aici în ultima vreme. Treburile... Treburile...

— Ai ghicit, patroane! Ne dai ceva de mâncat? Nu de alta, dar ni s-au lungit urechile de foame.

— Ce întrebare-i asta? Bineînţeles că vă servesc cu ce am mai bun. Ce să fie, câte o minipizza, sandvişuri, clătite cu carne sau altceva?

— Eu aş vrea două sandvişuri cu unt de arahide şi ton şi încă unul cu unt de vacă şi parmezan, comandă Jane.

— Iar eu, o pizza şi două clătite.

— De băut?

— Whisky Jack Daniels. Dublu şi fără gheaţă.

În timp ce patronul Jimmy H. se depărta în grabă, poliţista vru să ştie:

— De ce n-a venit şi bătrânul Steve cu noi?

— I-am dat o sarcină de îndeplinit şi i-am promis trei beri drept recompensă. S-a apucat imediat de lucru. Ştii doar cât de mult îi place să bea pe banii mei! L-am pus să afle tot ce poate despre Francmasonerie, fiindcă nu ştim nimic despre această organizaţie...

—... Nu ştii tu, incultule! De ce mă bagi în aceeaşi oală?

— Hopa! Te pomeneşti că ai studiat în amănunt această temă!

— Nu chiar în amănunt. Doar chestii de cultură generală, care ţie — desigur — îţi lipseşte. Nici nu mă mir...

— Ia zi! îi ceru Eric, bucurându-se că patronul revenea cu paharele de whisky mai mult decât duble, ca pentru a-l scoate din încurcătură.

— Puţină istorie nu ţi-ar strica. Francmasoneria este atestată documentar doar de vreo 300 de ani, însă e mai mult ca sigur că această societate secretă îşi trage rădăcinile din vremuri de mult apuse. De aproape trei milenii, după unele păreri.

— Ce vorbeşti?!

— Prima origine ar fi aceea a constructorilor Templului lui Solomon din Ierusalim. Arhitectul magnificului lăcaş de cult a fost tatăl lui Hiram, iar acesta din urmă a construit edificiul, după care a fost ucis de trei companioni ce doreau să-i afle tainele meseriei. Primul l-a lovit cu un compas, altul cu un echer, iar ultimul cu o rangă.

— Bine că nu trebuie să-i prindem pe aceşti asasini! încercă Eric să facă o glumă, care însă nu avu efectul scontat.

— Templul lui Solomon a fost dărâmat în repetate rânduri şi apoi reînălţat. A doua şi a treia origine francmasonică sunt aproximativ paralele, fiind situate concomitent în Orient şi Europa Occidentală. Ca o paranteză, vreau să-ti spun că numai în Marea Britanie de astăzi există peste 500.000 de membri ai Francmasoneriei.

— Jane, tu ai absolvit vreo facultate de istorie şi eu nu ştiu?

— Ţi-am mai spus, e vorba despre un pic de cultură generală, care, încă, ţie îţi lipseşte cu desăvârşire. Atât şi nimic mai mult.

— Bine, bine, continuă!

— Francmasonii erau de fapt nişte zidari liberi, organizaţi în bresle, care lucrau pe bază de contract cu municipalitatea sau cu personalităţi deosebit de înstărite. Organizaţia era formată în special din arhitecţi şi ingineri, ce angajau mână de lucru necalificată din rândul populaţiei autohtone şi ridicau tot felul de edificii. Acum hai să-ţi spun unde îşi are originea caracterul secret al Masoneriei!

— Stai aşa! Masonerie sau Francmasonerie? exclamă Eric, crezând că a prins-o cu o inexactitate.

— E acelaşi lucru. Pot să continui? Prin anumite proceduri iniţiatice, masonii îşi transmiteau, o dată cu secretele muncii lor, o serie întreagă de îndatoriri pe care trebuiau să le respecte. Acestea erau apărate cu sfinţenie, uneori chiar cu preţul vieţii. În caz contrar, riscau să fie excluşi din bresle sau chiar omorâţi. Una dintre aceste îndatoriri era aceea de a-şi consacra munca ridicării de catedrale. Totuşi, în anumite condiţii, francmasonii au ridicat şi palate, castele de apărare ori locuinţe, însă niciodată temniţe. Foarte curios este faptul că ridicarea catedralelor gotice s-a întrerupt brusc la sfârşitul secolului al Xlll-lea şi începutul secolului al XlV-lea, cine ştie din ce motive. Probabil că societatea a intrat „în adormire” din cauza vicisitudinilor vremii.

Pentru că Jimmy H. se apropia cu o tavă plină de bunătăţi, Jane tăcu.

— Să ştii că nu-mi strici pofta de mâncare dacă povesteşti în continuare!

— Prefer să mănânc mai întâi, învăţăcelule. Voi relua apoi cu Masoneria clasică, dacă vrei să afli şi alte amănunte despre acest subiect.

Şi cum el se arătă întru totul de acord, după ce mâncară, Jane reluă:

— Cu timpul, Francmasoneria a devenit o asociaţie universală de cooperare în vederea menţinerii păcii şi a libertăţii tuturor popoarelor. Chiar şi deviza „Libertate, Egalitate, Fraternitate” a Revoluţiei Franceze de la 1789 este masonică. Urmaş al corporaţiilor de constructori de catedrale din Evul Mediu, Ordinul Masonic aparţine ordinelor cavalereşti. Astăzi există mai multe rituri şi obedienţe, cum ar fi: Marea Lojă din Anglia de Bit Scoţian Antic şi Acceptat, Marele Orient, Marea Lojă Naţională Franceză şi altele.

— Gata, că m-ai ameţit! Mai luăm un păhărel?

— Doar dacă ai de gând să efectuăm percheziţia beţi. Eu zic că am băut suficient.

— Atunci, hai să mergem!

Îmbarcaţi în anticul BMW 525 al lui Jane Heron, cei patru poliţişti părăseau sediul D.P.L.A. la ora stabilită, cu detectivul Black la volan. Puţin incomodaţi, ofiţerii se tot foiau pe bancheta din spate. În cele din urmă, unul dintre eî întrebă:

— Ne-afi putea spune şi nouă la ce fel de acţiune vom participa?

— Avem de făcut două percheziţii domiciliare, nimic mai mult, le răspunse Jane. Sergentul Mann nu v-a dat niciun indiciu?

— Nu.

— Tot ce aveţi de făcut este să ne aşteptaţi în maşină. Avem noi mandate de percheziţie, însă descinderile trebuie efectuate cu cea mai mare discreţie posibilă. Aşa că nu veţi spune absolut nimic nimănui, da?

— Bine, dar ce rol vom juca?

— Dacă nu găsim ceva care să ne intereseze, niciunul. În caz contrar, veţi rămâne la domiciliile respective, ca să împiedicaţi deteriorarea eventualelor urme şi indicii.

— Până când?

— Până ce vine o echipă de criminalişti. Dar, repet, asta numai în cazul în care însuşi directorul departamentului va aproba o nouă percheziţie. Alte întrebări?

— Niciuna, răspunse cel de-al doilea poliţist, departe de a fi entuziasmat.

— Jane, îmi spui prima adresă?

— Emerald Street nr. 205.

În acel moment, telefonul detectivului începu să fredoneze cunoscutele acorduri din Baladă pentru Adeline.

— Da, Steve! Ai ceva noutăţi pentru mine?

— În legătură cu Francmasoneria, dacă ai uitat cumva...

— ... Bine, dar renunţă la partea cu istoria antică a acestei societăţi secrete, căci am aflat-o deja de la scumpa mea parteneră.

— Atunci voi fi cât se poate de succint. În anul 1101 au luat fiinţă trei ordine importante şi anume: două Ordine ale Templierilor şi Ordinul Sfântului Ioan Ospitalierul. La fel ca Ordinul Masonic, acestea au luptat cu eroism pe parcursul stăpânirii creştine în Ţara Sfântă, până în anul 1291, când cetatea a fost cucerită de egipteni. A urmat o serie de tulburări specifice vremii, în urma cărora multe loje au fost distruse, iar altele au intrat „în adormire”. Pentru a-ţi putea face o imagine clară asupra caracterului Masoneriei, sau în legătură cu ceea ce se vrea ea, am să-ţi enumăr câteva dintre principiile de bază ale acesteia.

— Te rog!

— Credinţa în Dumnezeu şi nemurirea sufletului; iubirea aproapelui; practicarea religiei după convingerea personală a fiecăruia; libertatea de gândire şi expresie; respectul faţă de legi şi autorităţile statului; bunele moravuri; lupta pentru dreptate şi adevăr etc.

— Spune-mi ceva despre Marea Lojă de Vest a Americii.

— Cu alte cuvinte, să revin în actualitate, nu?

— Exact!

— Această lojă, care este denumită şi „Concordia”, are membri în statele California, Oregon, Nevada, Utah, Arizona, Mexico şi Texas. După cum ştii, Mare Comandor este Breton Lipstone. Pe stemă sunt desenate în prim plan un compas şi un echer. Masonii sunt persoane foarte sus-puse în viaţa socială şi politică a coastei de vest, de o moralitate fără pată. Femeile nu sunt acceptate.

— Cam câţi membri numără?

— Sub nicio formă n-am reuşit să aflu acest lucru. Se pare că e unul dintre marile lor secrete. Ce mi s-a părut foarte curios este faptul că şeful biroului lor de

presă este o femeie. Mai bine-zis o tânără cu un timbru vocal foarte plăcut. O cheamă Kristin Lloyd.

— Ai aflat unde este sediul organizaţiei?

— Sediul pentru relaţii publice este pe West 7th Street, la numărul 84, dar cel al organizaţiei constituie un alt mare secret.

— Înţeleg, altceva?

— Stai, că-ţi mai spun! Pentru divulgarea numelor colegilor masoni şi a secretelor acestora — zice tradiţia — pedeapsa era tăierea trupului în două, iar gestul care simbolizează acest lucru se face printr-o mişcare cu latul palmei întinse la nivelul abdomenului. Ar urma ca oasele să fie arse de tot, iar cenuşa împrăştiată în vânt. La cea mai mică tentativă de trădare, iniţiatul într-ale Masoneriei ştie că urmează a fi sugrumat, apoi gâtul îi va fi tăiat, iar limba smulsă şi aruncată în nisipul mării la reflux.

— Încetează, că m-ai îngrozit deja!

— N-am vrut altceva decât să fii cât mai bine informat, prietene. Dar, spune-mi, aţi ajuns la cele două domicilii?

— Abia suntem în drum spre prima locuinţă.

— Atunci, succes! Dacă mai aflu ceva, vă sun.

— Eşti foarte amabil!

— Aiurea amabil... Sunt mai degrabă însetat. Vreau să am un cont cât mai mare de beri la tine.

O dată convorbirea terminată, detectivul rămase dus pe gânduri.

— Ce-ai aflat? îl întrebă Jane după ce închise telemobilul.

— Nu mare lucru. Vorbim mai târziu, că, uite, am şi ajuns! Sper să nu-l scoatem pe administrator din pijama.

— Domnule, vă rog să ne înţelegeţi! insistă Jane. Am venit la această oră pentru a nu alerta vecinii şi a păstra o discreţie desăvârşită asupra acestei descinderi.

De asemenea, trebuie ca dumneavoastră să ne însoţiţi în calitate de martor.

— Îmi pare rău, domnişoară...

— ... Poate vreţi să mai studiaţi o dată mandatul nostru de percheziţie.

Administratorul îi scrută pe detectivi din cap până-n picioare, cercetă ştampilele de pe actul oficial şi, totuşi, se opuse acţiunii poliţieneşti. Era cazul ca Eric să intervină, folosind metode mai puţin ortodoxe, după cum proceda în situaţiile de acest gen.

— Veniţi puţin până la intrarea în imobil, vă rog! Vedeţi în BMW-ul acela doi poliţişti? Unul dintre ei vă va ridica la cel mai mic semn al nostru şi vă va duce la sediul poliţiei dacă nu cooperaţi. E clar?

— Sub ce acuzaţie? zâmbi neîncrezător bărbatul, punându-şi, surâzător, mâinile-n şolduri. Sub ce acuzaţie? repetă el întrebarea ca o ţaţă pusă pe scandal.

— Obstrucţionarea investigării unei posibile crime, blufă detectivul. Dacă situaţia e gravă, puteţi să vă alegeţi chiar cu câţiva ani bunicei pentru complicitate. Da-da, pentru complicitate, aţi auzit bine!

Zâmbetul îngheţă dintr-o dată pe chipul administratorului. De asemenea, stăpânirea lui de sine dispăru ca prin farmec.

— Ce spuneaţi că trebuie să fac?

— Doar să ne însoţiţi şi să fiţi atent la percheziţie. Mai târziu o să vă puneţi semnătura pe raportul pe care-l vom întocmi şi gata! Nu e chiar atât de dificil, trebuie să recunoaşteţi. În plus, veţi avea satisfacţia de a fi ajutat organele poliţieneşti, ceea ce nu-i puţin lucru.

— Dacă aşa stau lucrurile, voi face tot ce-mi cereţi! Ştiţi, la început m-am opus pentru a nu avea belele. Locatarii acestui imobil sunt persoane foarte suspuse şi nu vreau să am necazuri sau să-mi pierd slujba şi locuinţa. Cred că mă înţelegeţi...

— În regulă. Să mergem acum!

— Maestre, făceţi-vă comod! Vă place locuinţa mea?

— Chiar foarte mult, dar nu-mi mai spune maestre pentru că mă simt ca la o şedinţă de-a noastră şi îmi piere tot cheful. Spune-mi pe nume, Brad.

— Dar de mine îţi place, Brad?

— Sigur că-mi place!

— Mă consideri prea îndrăzneaţă că ţi-am pus această întrebare?

— Nu mă deranjează absolut deloc. De fapt, să ştii că mă dau în vânt după situaţiile neprevăzute, aşa cum este şi aceasta.

— Dar după fantezii?

— Sexuale?

— Să zicem...

— Le ador! Pur şi simplu le ador!

— În acest caz, am să te las puţin singur. N-o să-ţi pară rău, ai să vezi! Până când mă întorc serveşte-te cu ceva din bar, dacă vrei!

Şi întradevar domnişoara Kristin se întoarse peste zece minute, purtând o costumaţie ce-l făcu pe musafirul ei să rămână cu gura căscată. Tânăra se machiase şi se îmbrăcase într-un costum de japoneză, pe cap purta o perucă savant coafată şi arbora o mină pudică dar, evident, falsă. Chimonoul ei înflorat era confecţionat din mătase veritabilă, care, fără îndoială, costase o sumă frumuşică de bani.

— Vrei să vii în dormitor ca să-ţi fac un masaj cum n-ai mai văzut?

— Ce întrebare! se miră sincer maestrul mason Brad Trump, fiind plăcut surprins de costumaţia ei. Sigur că vreau, draga mea!

Apoi o urmă supus, după ce îşi umplu pentru a doua oară paharul cu scotch.

Kristin Lloyd aprinse două paie frumos mirositoare, le puse cu gesturi calculate într-o micuţă vază şi se apropie de el.

— Tot ce trebuie să faci este să... nu faci nimic.

Apoi chicoti ca o japoneză drăgălaşă al cărei rol îl interpreta.

Fără alte vorbe inutile, începu să-l dezbrace alene, aranjându-i cu multă grijă hainele pe un taburet. Slipul i-l scoase cu o încetineală bine calculată, rostind câteva exclamaţii de apreciere la adresa penisului şi a pilozităţii lui. Apoi îl obligă să se întindă pe pat, pentru început cu faţa în jos.

— Samuraiul meu are vreo preferinţă anume sau îmi lasă libera iniţiativă?

— Mă încred în priceperea ta, stimată domnişoară.

Kristin îl unse pe spate cu o poţiune frumos mirositoare şi începu să-l maseze cu o forţă pe care Brad nu i-o bănuise. Muşchii lui erau bine frământaţi, dovedind că fata era o excelentă maseuză. Urmară nişte plesnituri pe fiecare centimetru al spatelui său, alternând cu lovituri aplicate cu buricele degetelor. Când simţi că este pe cale să ia foc, bărbatul se trezi răsucit cu faţa în sus, iar masajul fu reluat de la început.

După zece minute încetă şi acest plăcut supliciu, iar gazda prinse a-l gâdila în zona testiculelor cu câteva paie de orez. Spre surprinderea lui, membrul i se întări într-o secundă, fiind gata de atac. Era incredibil. Maestrul nu mai trăise în viaţa lui asemenea senzaţii sublime. Era de-a dreptul încântat.

Kristin renunţă la paie şi, din doar câteva mişcări, rămase în pielea goală în faţa lui, abandonându-şi chimonoul undeva la marginea patului. Îi depărtă picioarele pentru a-şi face loc între ele, se instală acolo în genunchi, apoi, cu o măiestrie ieşită din comun, începu să-şi folosească limba şi buzele pentru a-i dezmierda zonele intime.

El suportă o vreme plăcutul chin, însă, în cele din urmă, o prinse de ceafă şi o apropie de sexul său vânăt din pricina erecţiei prelungite.

Fata ştia ce are de făcut. Capul său începu să oscileze alene în sus şi în jos, într-o mişcare bine dozată de du-te-vino. În acelaşi timp, bazinul, ridicat în plan vertical pentru a putea fi admirat, se unduia mai mult decât provocator, făcându-l pe Brad să suspine neîncetat de plăcere şi să exclame din când în când:

— Minunat! Nemaipomenit! Extraordinar!

Contracţiile lui deveniră din ce în ce mai rapide, vestindu-i tinerei iminenta juisare ce era pe cale să se petreacă. Ca să preîntâmpine „dezastrul”, ea îl strânse destul de puternic de baza testiculelor, încetinind atât ritmul mişcărilor sale, cât şi profunzimea acestora.

— Vrei să mă omori cu zile! reuşi maestrul să exclame, însă protestele sale se opriră în această fază, în primul rând din pricina curiozităţii pentru ce avea să urmeze.

Kristin îi dădu drumul, îi sărută picioarele, i le apropie unul de altul şi se întoarse cu 180 de grade, etalându-şi fesele în toată splendoarea lor. Apoi îl încălecă şi, fără a se ajuta de mâini, intră în el cu gratie, scâncind încetişor.

Brad Trump o prinse de şolduri şi începu să împingă în sus ca un apucat, ştiind foarte bine că nu se mai putea abţine multă vreme. Tânăra îl excitase din cale-afară.

În aceeaşi clipă — parcă declanşând un cutremur interior — Kristin făcu ca şoldurile ei, talia şi fesele să intre într-o trepidaţie ireală. Calamitate, nu alta...

— Aşa e bine, draga mea! zise el printre dinţii strânşi. Să nu te mai opreşti! Mişcă-te înainte! Până la capăt!...

De fapt, nici bărbatul nu ştia prea bine ce tot bolboroseşte, rămânând inert, cu pântecul arcuit în sus şi cu ochii ieşiţi din orbite. Restul deliciului se consuma sub atenta ei execuţie, aşa cum i se ordonase. Până la capăt...

CAPITOLUL 6

Administratorul descuie apartamentul domnului Kevin Lee-Heale cu cheia de rezervă şi se dădu la o parte, pentru a-i lăsa pe detectivi să treacă primii.

— Poftiţi! se arătă el extrem de politicos.

— Încercaţi să umblaţi cât mai puţin şi nu atingeţi nimic, îi ceru Eric după ce aprinse lumina şi îşi puse o pereche de mănuşi de cauciuc. Să nu distrugeţi cine ştie ce probe importante! În caz că e nevoie, mâine poate avea loc încă o percheziţie.

— Dacă vreţi, pot să aştept şi în hol.

— Nu, nu, rămâneţi! Încercaţi să vedeţi ce facem. Doar de aceea sunteţi martor, nu?

Marele Maestru părea un om extrem de ordonat. Toate erau la locul lor, într-o ordine desăvârşită. Cu ajutorul unei lupe puternice, detectivul începu să caute eventuale amprente, însă fără succes.

— Ştii ce e ciudat, Jane? Nu dau nici măcar de amprentele lui. De parcă cineva ar fi făcut curat înainte să venim noi.

—Te contrazic, partenere. A făcut curat acum câteva zile. Uită-te pe măsuţa aceea! Praful s-a depus deja, dar în mod uniform.

— Ai dreptate! Te duci tu la bucătărie? Eu am să încerc în dormitor.

— O.K.!

— Şi eu unde să stau? întrebă administratorul, nedumerit.

— Acum puteţi umbla pe unde vreţi, dar interdicţia de a atinge obiectele rămâne, bine? Şi vă rog să nu vă aşezaţi încă!

— Am înţeles, domnule detectiv! Răspunse acesta milităreşte.

Poliţista îşi dădu imediat seama că nici acolo nu va găsi nimic. Totuşi, deschise câteva sertare, ca să nu aibă sentimentul că a venit degeaba în locuinţa lui Lee-Heale.

La vederea cuţitelor de bucătărie aşezate într-un postament drăguţ din lemn, Jane îşi aduse aminte de ce le spusese legistul Butch Harrison. Cele două cadavre fuseseră despicate mai întâi cu un cuţit mare de bucătărie, bine ascuţit. Drept urmare, luă câteva dintre acestea din suportul lor şi le puse în nişte pungi de plastic, după care părăsi încăperea, cu gândul de a căuta în debara un ferăstrău de mână.

Ar fi absurd! se gândi ea când ajunse din nou în living-room. Poate a folosit cuţitele de bucătărie ale victimelor, în caz că asasinatele au avut loc la domiciliile acestora, însă n-avea de unde să ştie dacă oamenii aveau acasă şi ferăstrău. Mai mult ca sigur că l-a adus cu el. Să caut, totuşi.

— Eric, ai descoperit ceva?

— Nimic.

— Am să mă uit prin debara, poate dau acolo peste ceva.

— Bine. Eu mă duc în cea de-a treia cameră.

Spre surprinderea ei, Jane descoperi un mic ferăstrău printre puţinele scule pe care Marele Maestru le ţinea acolo. Îl introduse şi pe acesta într-o pungă şi plecă însoţită de administrator în căutarea partenerului ei.

— Tot nimic? Eu am luat trei cuţite şi un ferăstrău.

— Crezi că o anumită faptă ar fi putut avea loc aici?

— Eu ştiu?! Spuneţi-mi, vă rog! Domnul Kevin Lee-Heale locuieşte singur? îl întrebă Jane pe administrator.

— Da, doamnă.

— Obişnuieşte să primească musafiri?

— Ca orice om, dar mai rar.

— Vreau să spun, îl vizitează din când în când şi femei? încercă poliţista să fie cât mai precisă.

— Nu pot să vă dau un răspuns absolut sigur în acest sens, însă eu n-am văzut nicio femeie intrând la el.

— Străduiţi-vă, totuşi!

— Să ştiţi că domnul Lee-Heale este un om cât se poate de serios. Noi n-avem portar care să vadă totul, aşa că mai mult nu vă pot spune. Intrarea principală este asigurată de un sistem electronic foarte sofisticat şi nu sunt probleme cu hoţii.

— Dar oricine din interior poate să deschidă uşa de la intrarea în imobil, nu? vru să fie sigur detectivul.

— Bineînţeles.

— Jane, hai să cercetăm şi baia, iar pe urmă plecăm! Nu cred că mai avem treabă pe-aici, după ce s-a făcut curăţenie generală.

Şi în baie totul sclipea de curăţenie. În coşul pentru rufe nu se afla nimic murdar, ceea ce-i intrigă pe ambii poliţişti.

— Nici măcar un prosop folosit să nu găsim? se miră Eric. Ai putea zice că omul şi-a lăsat casa curată şi a plecat în vacanţă.

— La urma-urmelor, de ce n-ar fi plauzibilă această ipoteză?

— N-ai auzit ce zicea directorul? În respectiva societate secretă nu se întâmplă aşa ceva. Fiecare ştie unde e şi ce face aproapele său. E un fel de datorie să te îngrijeşti de soarta celuilalt, din câte am înţeles.

— Stai că am o idee! zise Eric, deschizând trusa criminalistică.

Scoase dinăuntru câteva betişoare, înfăşură câte o bucăţică de vată pe unul dintre capete şi pregăti tot atâtea punguţe de plastic, pe care le puse pe marginea chiuvetei.

— Ce faci, acum ţi-ai găsit să te cureţi în urechi?

Detectivul nu înţelese gluma şi de aceea nu răspunse, văzându-şi în continuare de treabă. Introduse beţişoarele pe rând în sita de scurgere a chiuvetei şi în cea a căzii — câte trei în fiecare. Apoi le puse separat în punguţe, justificându-se:

— Cine ştie ce descoperă „Specialistul” pe aceste probe!

— Dar cum de ţi-a dat aşa ceva prin cap? Intuiţia ta... masculină să fie responsabilă?

— Ce, crezi că numai voi aţi fost înzestrate cu aşa ceva?

— Pui pariu că n-o să descopere nimic interesant, dacă tot te lauzi cu ceva ce n-ai?

— Pun!

— Pe ce?

— Pe trei sticle de bere pe care am să i le dau deja lui Steve.

— De acord, bate palma!

Cea de-a doua descindere, în Maryland Street 29, acasă la Ike Freeman, se desfăşură aproape sub acelaşi tipic. Şi aici totul sclipea de curăţenie, iar amprentele erau inexistente. Singura excepţie a constat în faptul că Jane nu a mai descoperit niciun ferăstrău.

— Cum o fi reuşit să taie oasele dacă l-a ciopârţit aici? se miră ea.

— Poate că a avut un joagăr la el.

— Sau s-o fi dus pe urmă, după ce l-a ucis, să cumpere un ferăstrău. L-o fi luat cu el când a plecat.

Se întoarseră la maşină, unde însoţitorii lor, oameni de acţiune, mai aveau puţin şi mureau de plictiseală.

— Cu noi ce aveţi de gând în continuare? întrebă unul dintre poliţişti, când detectivii se instalară pe locurile din faţă ale BMW-ului.

— N-are niciun rost să rămâneţi de pază peste noapte.

— Mulţumim!

— N-am descoperit nimic interesant. Spuneţi-ne unde să vă lăsăm!

— Mergeţi la sediu?

— Jane? îşi consultă Eric partenera.

— Eu zic să ne ducem fiecare acasă. Oricum, „Specialistul” cred că doarme la ora asta.

— Bine, atunci ne vedem dimineaţă. Vă lăsăm în drum, dacă ne spuneţi unde.

După ce rămaseră singuri, cei doi detectivi îşi aduseră aminte că aveau şi un şef.

— Cine îl anunţă pe West?

— Sună-l tu, Jane, că eu n-aş reuşi decât să-l enervez şi n-ar mai dormi la noapte. Iar mâine dimineaţă tot pe noi doi şi-ar vărsa zăduful.

— Mă miram eu să-ţi asumi o cât de mică responsabilitate!

Steve îi aştepta cu două ceşti de cafea aburindă.

— Ai dormit aici, bătrâne?

— Nu, am venit mai devreme ca să vă fac vouă cafelele.

— Asta înseamnă că vrei să-i iei locul lui Melanie sau ce? glumi Eric.

— Lasă gargara şi pregăteşte-te să intri la căpitan! Se află deja la cea de-a doua acadea cu gust de cafea, ceea ce denotă că e destul de nervos.

— Aoleu! I-ai zis aseară ceva ce nu trebuia, Jane?

— Nimic. Doar strictul necesar.

— Mai am o veste pentru voi, interveni sergentul.

— Spune, da’ repede!

— Butch a sosit de vreo jumătate de oră şi mi-a spus în treacăt că cele două segmente umane descoperite ieri se potrivesc „de minune” la primul cadavru. E vorba despre bazinul acestuia şi piciorul drept.

— Până când nu le găsim capetele, tot degeaba! Doar aşa putem afla cu exactitate identitatea victimelor.

— Eric, mai bine ai merge până jos ca să-i duci „Specialistului” probele prelevate.

— Mai poate aştepta...

— ... Du-te acum, că tot ţi-ai aprins ţigara. Pe urmă intrăm la şefu’.

— Bine-bine!

Detectivul ridică valijoara împrumutată de la criminalistul Brian Benett şi se răsuci pe călcâie, adăugând:

— Dacă nu mă întorc în zece minute, înseamnă că Butch mi-a arătat cine ştie ce monstruozitate. Mă căutaţi la toaletă. Probabil că mă voi strâmba la pantofi...

— Hai, du-te o dată!

— Şi gândeşte-te la ceva frumos ca să nu ţi se întoarcă stomacul pe dos!

Peste cinci minute, Eric se întoarse. După mina lui bine dispusă, era clar că nu avusese surprize neplăcute. Legistul nu-l obligase să vadă niciun segment de cadavru.

— Butch s-a apucat deja de treabă. A zis să trecem pe la el peste o jumătate de oră. Poate ne dă unele detalii preliminare.

— Când o să scăpăm de la şefu’. Melanie, ne anunţi? o întrebă Jane pe secretară, care tocmai ajunsese la birou.

— Imediat.

Detectivul îşi aranjă ţinuta, îi mulţumi sergentului, care le urase succes, şi se pregăti pentru confruntare. Ceva mai destinsă, Jane se afla deja la uşa căpitanului.

— Puteţi intra, le zise Melanie. Şi dumneata, sergent!

Figura pleoştită din senin a acestuia îl făcu pe Eric să zâmbească. Măcar murea şi capra vecinului...

Fără a le răspunde la salut sau a-i invita să se aşeze, Corky West îi luă la întrebări:

— Cum au decurs descinderile de aseară ştiu deja de la detectiv Heron. În linii mari. Spuneţi-mi acum impresiile voastre! Credeţi că fragmentele umane din Laboratorul criminalistic al Dr. Harrison aparţin celor doi dispăruţi?

— În niciun caz nu putem băga mâna-n foc. N-am descoperit nicio dovadă palpabilă, domnule căpitan.

— Poate că n-am fost suficient de clar, ripostă acesta, nervos. Eu v-am întrebat ce credeţi, nu altceva!

— Eric zice că da, că ei sunt cei asasinaţi şi ciopârţiţi, se pronunţă Jane după două secunde de ezitare. Eu, dimpotrivă. Am făcut şi pariu.

— Ţara arde şi baba se piaptănă! E extraordinar! De pariuri vă arde vouă acum?... Tu ce crezi, sergent?

— Aş înclina să merg pe mâna lui Black. Mă gândesc că asemenea crime oribile trebuie să aibă o anumită legătură cu o societate secretă cum e Loja masonică „Concordia”. Mai e şi curăţenia generală, care s-a făcut aparent fără niciun motiv...

— Bun. Cum directorul departamentului nu ne-a mai putut fi de folos cu nimic până în prezent, să vedem ce-am putea face de acum încolo.

Absolut nimic, vru detectivul să spună, însă se abţinu în ultimul moment. Şi, ca să diminueze riscul de a scăpa vreo „perlă” în continuare, îşi introduse cu gesturi calculate o ţigară neaprinsă între buze.

— În primul rând, să vedem ce ne spune „Specialistul”, zise Jane. De multe ori ne-a scos din impas. Poate avem noroc şi acum.

— Ne-a transmis să trecem pe la el după ce vorbim cu dumneavoastră.

— Atunci, liber! Ne mai întâlnim o dată după ce-l vizitaţi.

— Am scăpat uşor de astă dată, nu-i aşa, dragi colegi? îi întrebă Eric pe Jane şi Steve când auzi uşa închizându-se în urma ultimului dintre ei.

— Acum faci pe grozavul? Hai să ne terminăm cafeaua înainte să coborâm! N-a trecut încă o jumătate de oră.

— Alo! răspunse suav Melanie la telefonul ce începuse să zbârnâie. Da, domnule doctor, sunt aici. Au fost la comandant. Le comunic amândurora. Şi sergentului.

Apoi închise.

— Ce-i? se sperie Eric de cine ştie ce veste. Alte fragmente umane?

— Nu ştiu. Dr. Harrison vă aşteaptă de urgenţă la el.

— Tot un drac...

— Şi zici că eşti absolut sigur, Butch? îl întrebă Eric pe prietenul său. Nu ai dubii care ar putea să ne deruteze şi mai mult?

— Dacă nu eram sigur, acum nu mai stăteam de vorbă.

— Bine, bine, nu te ambala! Alte indicii ne mai poţi da? Ceva fire de păr, vreo amprentă, un petecuţ dintr-o stofă, orice?

— Doar cât purta prima victimă la picior şi când şi-a făcut manichiura ultima dată, dacă te interesează...

Văzându-l nervos, detectivul nu mai zise nimic, ca să nu-l scoată pe legist definitiv din pepeni. Dar fu rândul lui Jane să-i pună o întrebare:

— Doc, încerci să spui că probele pe care ţi le-a adus Eric au fost edificatoare? De fapt, vreau să mă asigur că nu visez. El, care de obicei calcă numai în strâchini, să fi avut acea revelaţie? Nu-mi vine să cred!...

— Nu-mi place s-o recunosc, draga mea, dar nici dacă le-aş fi prelevat eu nu aş fi făcut-o mai bine!

— Asta înseamnă că am pierdut trei sticle de bere, pe care le va bea Steve.

— Cum aşa? nu înţelese „Specialistul” despre ce era vorba, în vreme ce sergentul îşi freca mulţumit mâinile.

— Eric avea să-i dea trei beri sergentului, iar eu am făcut pariu cu partenerul meu că nu vei găsi nimic în scurgerile din băile celor doi. Drept urmare, acum nu mai trebuie ca el să-l cinstească pe Steve, ci eu.

— Îmi pare sincer rău pentru tine, dar asta-i situaţia!

— Mie nu-mi pare, râse Eric satisfăcut.

— Staţi puţin! le ceru dr. Harrison, fiind întrerupt de zgomotul strident al telefonului.

— Da, eu sunt! Da, domnule căpitan. Sunt cadavrele’ locatarilor, fără îndoială. Mai mult ca sigur că nu se va opri. Cineva i-a ucis în propriile apartamente. Sunt aici. Le comunic să vină la dumneavoastră. Nu, eu am terminat cu ei.

— Ne cheamă? se interesă Jane fără niciun chef.

— Zicea că vă aşteaptă.

— Şi ce atâta grabă? Că doar n-a venit asasinul să se predea de bună voie...

CAPITOLUL 7

— Iertaţi-mă dacă v-am deranjat, domnule director, însă am considerat că e urgent! De aceea am insistat să veniţi la noi. Luaţi loc, mai zise căpitanul West, ridicându-se de la propriul birou.

— Nu-i nimic, aşezaţi-vă cu toţii! îi invită Tillman pe poliţişti. Ce s-a întâmplat?

— După cum ştiţi, avem de-a face cu cadavrele..., vreau să spun cu fragmente umane a două cadavre. Legistul nostru tocmai a stabilit că ele aparţin victimelor Kevin Lee-Heale, Mare Maestru, şi Ike Freeman, Mare Expert în Francmasoneria locală.

— Absolut sigur? Vă daţi seama că nu-mi pot permite să vehiculez informaţii neverificate în prealabil!

— După spusele „Specialistului”, în proporţie de 95%, preciză Eric.

— Atunci, pentru a încerca să îndepărtăm şi marja de eroare de 5%, spuneţi-mi cum s-a ajuns la această concluzie.

— Ştiţi că aseară am descins în locuinţele celor doi dispăruţi, începu Jane. Ei bine, detectivul Black a prelevat probe din scurgerile chiuvetelor şi ale căzilor.

— Iar dr. Harrison a stabilit că pe acolo s-a prelins sângele celor doi, ale căror rămăşiţe se află în laboratorul său, completă detectivul.

— Interesant. Continuaţi!

— De asemenea, eu am adus nişte cuţite de bucătărie, vorbi poliţista. Pe două dintre acestea s-au descoperit urme de sânge aparţinând grupelor A II şi AB IV, aceleaşi cu ale victimelor. Şi pe un ferăstrău de mână care a fost folosit la secţionarea părţilor osoase şi ale cartilajelor.

— E clar, zise directorul. Dar staţi că-mi scapă ceva!

— Ce anume?

— Unde ar putea încăpea dubii în raţionamentul vostru?

— Există posibilitatea ca victimele să nu fie cei doi francmasoni, ci alte persoane implicate în această macabră poveste.

— Atunci ar însemna că acele persoane onorabile au ucis cu sânge rece în propriile apartamente, au secţionat cadavrele, le-au împrăştiat oasele prin oraş, după care au dispărut. Puţin probabil!

— Aşa ne-am gândit şi noi. Teoretic, însă, posibilitatea există şi, până la elucidarea cazului, n-o putem ignora.

— Dar nici nu ne putem disipa eforturile în această direcţie.

— Aşa e, întări căpitanul, ca să zică şi el ceva.

— Bun, reluă directorul. Începând de acum, nu mai întreprindeţi nimic până la noi ordine.

— Abandonăm ancheta??? întrebă Jane, nevenindu-i să creadă.

— Nici vorbă! Mă voi întâlni cu cine trebuie, iar pe urmă ne vedem în aceeaşi formaţie. Să zicem la ora 14:00. În regulă?

Mai era doar o oră şi jumătate până la întâlnirea cu Larry Tillman şi cei trei poliţişti stăteau ca pe ace, neştiind ce să mai facă.

— Eu zic să mergem să bem câte o bere, exprimă Steve Mann o părere, uitându-se rugător la Jane. E tocmai momentul potrivit.

— Eu ştiu?! ezită aceasta.

— Şi dacă te rog frumos?...

— Bine, dar nu ne ducem până la Monica's, că pierdem prea mult timp. Mergem vizavi.

— De acord! Eric, vii cu noi?

— Decât să stau aici ca un popândău...

Pe drum, Jane se întrebă cu voce tare:

— Ce-ar fi dacă am intra în legătură cu Marele Comandor al Supremului Consiliu, ca să vedem ce fel de duşmani aveau victimele, cu ce fel de afaceri se ocupau şi alte asemenea?

— N-ar fi o idee rea, fu Steve de acord.

— Este? Numai aşa putem da de vreun fir, iar nu aşteptând la infinit o mană cerească...

— Dar tu de pe crezi că s-a dus directorul la masonul-şef? ripostă Eric, uşor iritat. Doar ca să bea o cafeluţă cu el şi să-i spună că soldaţii lui au fost făcuţi harcea-parcea?

— Ai dreptate!

— Vezi!...

— Lasă, nu mai face pe grozavul atât! se răţoi Jane la el. Să ne bem berea şi să ne întoarcem înainte ca absenţa noastră să fie observată!

Ca măsură de prevedere, se hotărâră să fie prezenţi în formaţie cu o jumătate de oră înainte de 14:00. Şi bine au făcut pentru că, la fix 13:35, Larry Tillman îşi făcea apariţia în biroul diviziei. Părea extrem de preocupat.

— Haidem la căpitan! Domnişoară — i se adresă el secretarei Melanie, să vină şi legistul Butch Harrison!

— Am înţeles, domnule director! Imediat.

— Căpitane, m-am întâlnit cu Breton Lipstone în biroul primarului, îl anunţă apoi Tillman pe West.

— Şi?

— Omul e absolut convins că aceste asasinate atroce vizează loja pe care o conduce, însă nu poate să spună de ce. I-am explicat că oamenii noştri nu pot efectua o anchetă din umbră şi a fost de acord să găsim o soluţie împreună.

În acel moment îşi făcu apariţia şi Dr. Harrison.

— E nevoie de mine?

— Poate, îi răspunse directorul. Oricum, vreau să fii la curent cu ce vom vorbi. Ia loc, te rog! Doar noi, cei ce ne aflăm în acest birou, şi alte patru persoane cunoaştem adevărul în legătură cu crimele de care ne ocupăm. Guvernatorul, primarul, Marele Comandor şi asasinul. Vreau ca situaţia să rămână neschimbată în continuare. Acum vă voi spune ce-am plănuit! Detectiv Black, vei începe să lucrezi sub acoperire chiar din seara asta. Vei fi infiltrat în loja francmasonică „Concordia".

— Mă deghizez în mason? nu se putu abţine Eric. De când mi-am dorit asta!...

— N-ai prea ghicit. Chiar vei deveni mason, diseară la ora 21:00, în cadrul unei şedinţe de iniţiere pregătite din timp pentru altcineva.

— Aoleu! Credeţi că o să mă descurc?

— Nu e foarte dificil, din câte mi s-a spus. La ora 18:00 te prezinţi acasă la domnul Breton Lipstone. Te va instrui în legătură cu iniţierea. Poftim adresa lui, care nu este decât pentru ochii tăi! O memorezi şi apoi arzi biletul. Când părăseşti locuinţa, uiţi că l-ai vizitat vreodată pe Marele Comandor. E clar până aici?

— Da, domnule! Foarte clar.

— După ceremonia respectivă nu mai comunici cu noi decât prin celular. Este foarte posibil să fii urmărit sau să-ţi fie ascultat telefonul de acasă. Nu mai porţi pistol sau insignă de poliţist la tine şi joci rolul unui director de bancă foarte bine văzut de Lipstone.

— Adică voi fi un fel de protejat al lui?

— Exact. Din acest moment te numeşti Lucky Nelson. Sergentul Mann se va ocupa de procurarea unor acte false şi îţi va întocmi un scurt curriculum vitae pe care-l vei învăţa pe dinafară, pentru eventualitatea în care ţi se vor pune întrebări.

— Şi pe urmă ce fac? vru detectivul să ştie, văzând că directorul nu mai continuă.

— Caşti bine ochii. Cum ţi se pare cineva suspect, ne informezi, iar noi îl vom pune sub urmărire permanentă. Treaba asta o va coordona căpitanul Corky West, împreună cu detectiv Jane Heron.

Şi eu ce rol interpretez în această piesă? întrebă legistul, care se simţea inutil.

— Deocamdată, niciunul. Te-am convocat ca să primeşti detaliile operaţiunii direct de la sursă. Ceva îmi spune că ne vom confrunta şi cu alte victime.

— Şi mie.

— Dacă ai găsi nişte amprente, ar fi excelent. Black ţi-ar putea aduce mostre cu care să le compari şi am ajunge mai repede la criminal. Aveţi nelămuriri?

Eric se gândi să-l întrebe pe director dacă promisiunea cu primele rămânea valabilă, însă realiză în timp util că ancheta începea să devină o treabă cât se poate de serioasă. Acum aveau posibilitatea de a acţiona; nu mai erau nevoiţi să stea cu mâinile în sân şi să aştepte cine ştie ce. Venise timpul lor.

— Atunci, la treabă! Mann, tu trebuie să fii gata primul. Vă urez succes tuturor! Sunt sigur că nu mă veţi dezamăgi nici de astă dată!

— Bună seara, domnule! Numele meu este Nelson. Lucky Nelson. Sunt aşteptat de domnul Lipstone, dacă nu vă e cu supărare, încercă detectivul să pară cât mai umil.

După ce-l studie din cap până-n picioare, fără o vorbă, majordomul îi făcu loc să treacă, închizând uşa în urma lui.

Ce mutră de mumie mai are şi ăsta! îşi zise Eric, încercând să pară cât mai rezervat, aşa cum îi stătea bine unui umil discipol ce avea să devină. Şi ce mai hol! E cât apartamentul meu, cu tot cu baie şi balcon. Poate chiar mai mare.

Lăsându-l în picioare la intrare, cel care îi ieşise în întâmpinare se îndepărtă cu paşi calculaţi, urcă şapte trepte, după care dispăru în spatele unei uşi duble, ce avea pe puţin cinci metri în înălţime şi patru în lăţime.

Pereţii erau aproape în întregime tapetaţi cu tablouri — în general portrete, dar şi câteva peisaje —, iar covoarele păreau de o mare valoare. La fel şi mobilierul, căruia detectivul nu-i putu stabili nici stilul nici vechimea.

Cu un simplu şi sec „poftiţi!”, vizitatorul fu invitat în spatele uşilor masive, sculptate cu o măiestrie caracteristică secolelor trecute.

Când intră, de la un birou fastuos se ridică un bătrânel scund şi slab pe care, în mod normal, n-ai fi dat prea mulţi bani dacă l-ai fi întâlnit pe stradă sau la magazinul din colţ. Însă colierul confecţionat din aur masiv şi pietre scumpe pe care-l purta la gât, peste o haină neagră cu revere late, impunea un deosebit respect.

Zgarda asta atârnă pe puţin două-trei kilograme! aprecie Eric în gând, neştiind ce să facă: să se apropie de amfitrion cu mâna întinsă, ca un poliţist ce era, sau să se umilească în faţa acestuia, jucându-şi rolul de novice. În cele din urmă, fu scos din încurcătură de Marele Comandor, care i se adresă pe un ton ce se voia jovial:

— Bine aţi venit în modesta mea locuinţă, domnule Nelson! Aşa am înţeles că vă cheamă, nu? Lucky Nelson.

— Întocmai, domnule.

— În următoarele două ore mă voi ocupa de instruirea dumitale, după care îţi voi spune unde trebuie să te duci şi să aştepţi. Sper din toată inima ca activitatea pe care o vei desfăşura la noi să ducă la ţelul pe care ni l-am propus. De asemenea, am convingerea că tot ce vei vedea şi vei auzi va rămâne secret după încheierea operaţiunii.

Ia te uită la el! se miră poliţistul, puţin contrariat. Ăsta-mi vorbeşte numai cu subînţeles, de parcă cine ştie ce conspiraţie mondială am pune noi la cale! Te pomeneşti că mai încolo mă ia cu şarade...

— Puteţi fi sigur de asta, domnule.

— Prima lecţie: nu vorbeşti niciodată nimic fără să fi fost întrebat de un superior, domnule neofit. A doua lecţie: tot ce ţi se cere să faci, duci imediat la îndeplinire şi nu ceri lămuriri suplimentare, indiferent cât de periculoasă sau absurdă ţi s-ar părea cererea. Dar ia loc, te rog! Şi relaxează-te!

Ca să demonstreze că a prins începutul, Eric nu mulţumi pentru invitaţie, răstignindu-se ca bădăranul într-un fotoliu ce i se părea foarte comod. Şi cum atitudinea sa nu stârni nicio reacţie de dezaprobare din partea gazdei, se gândi că a procedat corect.

— Nu voi insista asupra gesturilor pe care va trebui să le faci, deoarece vei avea în permanenţă un companion alături. Acesta îţi va şopti cum să te comporţi.

Nu arăta că ţi-e teamă. Nici n-are de ce şi nici nu trebuie să-ţi fie frică de ceva. Ceea ce trebuie să ştii cu exactitate, fără ezitare — pentru cazul în care vei fi întrebat —, sunt perceptele Francmasoneriei universale şi mai ales Codul masonic. Fiecăruia i te vei adresa, dacă este cazul, cu „venerate maestre”. Pentru început, ţi se va ierta că nu cunoşti funcţiile membrilor lojei.

Fără a da semne de oboseală, Marele Comandor Breton Lipstone îi vorbi detectivului fix până la ora 19:45, după care încheie:

— Pentru oricine te va întreba care este masonul ce te-a propus pentru intrarea în societatea noastră secretă, numele meu va fi mai mult decât suficient. Acum, iată ce urmează! Două persoane vor veni şi te vor transporta cu maşina la centrul nostru de comunicaţii de pe West 7th Street 84. Această adresă nu este secretă. Te vei întreţine cu domnişoara Kristin Lloyd până la ora 20:45, când va veni o altă maşină să te ia. Din acel moment vei fi legat la ochi şi nu vei încerca să ne tragi pe sfoară! Dacă faci asta, ai putea compromite întreaga operaţiune. Îţi urez mult succes, domnule... Lucky Nelson!

— Am onoarea! răspunse Eric neîntrebat, manifestându-şi astfel spiritul de independenţă, ca măcar la sfârşitul întrevederii să nu pară dobitoc în faţa lui însuşi.

Pe tot drumul parcurs până la centrul de comunicaţii, şoferul nu scoase o vorbă. Însoţitorul acestuia – nici atât. Cu toate că stătuse mai mult cu bărbia în piept, detectivul fu convins că niciunul dintre ei nu îl privise.

Ciudată societate! îşi zise. Secretă-secretă, da’ ciudată...

În sfârşit, ajunseră. Doar şoferul coborî o dată cu el şi i-o luă înainte. În mână ducea un plic mare de culoare galbenă. Intrară în curtea unei clădiri vechi, fără etaj şi însoţitorul sună la uşă. Activată electronic, aceasta se deschise imediat.

Chipurile, masonii n-au secrete, se gândi Eric. Totală transparenţă, ce mai! Mai ales pentru presă.

Sub supravegherea unui portar discret, parcurseră un hol şi intrară într-un birou complet utilat cu cele mai moderne mijloace de comunicaţii. O tânără superbă, tunsă scurt, se ridică de la locul ei şi îi întâmpină. Omul îi înmână plicul. Apoi, după o înclinare uşoară a capului, dispăru pe unde venise.

— Bună seara, domnule Lucky Nelson! rosti îngerul de fată, citind numele oaspetelui pe plic. Mă bucur să vă cunosc!

— Bună seara! răspunse Eric politicos, gândindu-se că ea trebuia să fie Kristin Lloyd, după cum aflase sergentul Mann.

— Luaţi loc! Doriţi o cafea?

— Doar dacă aveţi una preparată deja. Nu vreau să deranjez.

— Am, şi nici vorbă de deranj. Ştiţi, eu nu vă sunt superioară, dacă la asta vă gândiţi. De fapt, femeile nici nu pot face parte din Francmasonerie.

— Şi-atunci?

— Supremul Consiliu a hotărât că, pentru imaginea sa publică, loja „Concordia” este mai bine reprezentată de o persoană tânără şi de sex feminin.

— Înseamnă că aţi avut referinţe excelente. De când ocupaţi acest post, dacă nu sunt prea indiscret?

— De circa un an. Dar am uitat să mă prezint! Iertaţi-mă! Kristin Lloyd este numele meu.

— Ştiu, scrie pe placheta de pe birou.

După ce îi oferi cafeaua, tânăra deschise plicul şi parcurse în grabă fişele din interior.

— O, sunteţi bancher! exclamă ea încântată. Atât de tânăr?

— Am făcut doi ani într-unul singur la facultate, iar masteratul l-am obţinut în aceleaşi condiţii, minţi Eric cu neruşinare. Mulţi au crezut că sunt un mic geniu, însă în cea mai mare parte s-au înşelat. Şi nu din vina mea.

După ce îl privi cu atenţie, ba chiar cu o oarecare insistenţă, fata îşi consultă ceasul, în acelaşi timp în care detectivul trăgea cu coada ochiului la o pendulă antică agăţată pe unul dintre pereţi. Mai erau doar câteva minute până la ora când avea să fie ridicat din nou şi îi părea sincer rău că nu mai are timp să-i facă puţină curte încântătoarei sale gazde.

— Poate vom mai avea ocazia să ne revedem, domnule Lloyd, dădu ea impresia că îi citeşte gândurile.

— Poate...

— Nu vă temeţi! Aşa ceva nu este interzis de dogmele Masoneriei.

— În acest caz, pot spune că mi-ar face chiar o mare plăcere să ne revedem.

— Mă bucur.

— Poate ieşim într-o seară să luăm cina. Unde vă pot găsi?

— Chiar aici, la sediu, dar iată şi numerele mele de telefon! zise tânăra, întinzându-i cartea sa de vizită. Pot spune că sunt chiar încântată de prezenţa dumneavoastră. Ştiţi, ceilalţi... membri nu sunt foarte tineri, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

Detectivul înţelesese foarte bine, însă nu mai putu s-o asigure de acest lucru, pentru că ora fatală sosise.

Doi oameni îmbrăcaţi tot în negru, la fel ca Marele Comandor, îl poftiră prin semne să-i urmeze. Parcă erau legaţi de un jurământ al tăcerii.

Eric se sui în luxoasa lor maşină — un Volvo 70 XC AWD —, pe bancheta din spate, alături de unul dintre însoţitori. După ce dădură primul colţ, i se legă la ochi o năframă închisă la culoare, care-l lăsă complet în întuneric. Indiferent cât de mult se strădui el să recunoască zgomotele din jur, era zadarnic. Nu putu ghici încotro se îndreaptă.

CAPITOLUL 8

Fiind ţinut strâns de braţ, detectivul coborî din maşină după vreo 20 de minute.

Mai mult ca sigur că au făcut câteva ocoluri pentru a mă zăpăci! se gândi el. Habar n-au că, deocamdată, puţin îmi pasă unde este locul lor de adunare!

Traversară o curte, intrară într-o clădire care avea o scară cu şapte trepte, străbătură un hol lung, ieşiră într-o curte interioară, apoi pătrunseră într-un alt corp de clădire. După traversarea unui hol îngust, începură să coboare. Poliţistul număra de două ori câte şapte trepte, dispuse în planuri opuse, iar când fu oprit, i se desfăcu legătura de la ochi.

Se afla într-un fel de anticameră cu pereţi netencuiţi, dar bine aerisită. Pesemne că mai avea de aşteptat, din moment ce i se ordonă să se aşeze pe un scăunel de lemn. Iluminatul exclusiv pe bază de torţe aprinse dădea atmosferei un aer lugubru.

La un semnal nevăzut, neofitul — adică modestul Lucky Nelson — fu ridicat în picioare şi i se trase o mască de culoare neagră pe cap. Apoi, unul dintre însoţitorii lui izbi cu putere într-o uşă de trei ori. Aceasta se deschise şi o voce puternică se făcu auzită:

— Cine şi de ce îndrăzneşte să ne deranjeze?

— Un biet candidat neiniţiat imploră să fie primit, răspunse acesta patetic.

— E pregătit să intre?

— Este.

Uşa se închise, iar maestrul de ceremonii (cel care deschisese) se îndreptă spre Marele Comandor al Supremului Consiliu. Cu latul palmei îndreptat spre propriul gât, parcă mimând un salut secret, primul dintre ei spuse:

— Venerate Mare Comandor, un biet candidat neiniţiat care a fost recomandat se află la uşa societăţii noastre.

— Declari în cunoştinţă de cauză că a fost pregătit corespunzător?

— Da, Venerate Mare Comandor! Aşa mi s-a spus.

— Atunci fie ca el să fie admis!

Uşa se deschise larg, iar neofitul îşi făcu apariţia în prag, cu gluga trasă pe ochi.

Cât timp aşteptase, însoţitorii îl lăsaseră doar în cămaşă, îi dezgoliseră jumătatea stângă a pieptului şi îi suflecaseră pantalonii până mai sus de genunchi. De asemenea, îi ceruseră să renunţe la pantofi şi să rămână desculţ.

Cred că am o înfăţişare ca naiba! abia se abţinu Eric să nu zâmbească la acest gând. Dacă m-ar vedea Jane acum...

— Nu este cumva femeie? se auzi o voce din asistenţă.

Aha, de-aia mi-au lăsat o jumătate de piept dezgolită, ca să fie siguri! înţelese detectivul.

— Este sănătos? Merge pe picioarele lui? Atunci să facă trei paşi înainte!

Poliţistul execută comanda, iar după ce se opri, un mason, îl atinse uşor cu un pumnal în dreptul inimii, întrebându-l:

— Simţi?

— Da.

Atunci, o altă voce complice îi şopti la ureche:

— Eu sunt companionul tău. Să faci ceea ce te îndemn! Acum înaintează încă zece paşi şi aşteaptă o nouă poruncă!

Eric făcu întocmai, după care se opri. O voce cunoscută îi ceru:

— Îngenunchează ca să te binecuvântez. Eşti gata să făgăduieşti solemn, pe baza principiilor pe care le-ai învăţat, că vei păstra inviolabile secretele şi misterele ordinului nostru?

Era Marele Comandor al Supremului Consiliu, venerabilul Breton Lipstone.

— Da, sunt, venerate maestru!

— Atunci ridică-te şi aşează-te din nou pe genunchiul tău stâng. Întinde mâna dreaptă şi pune-o pe biblie! Cu stânga prinde bine acest compas, iar unul dintre vârfurile sale îndreaptă-l spre inima ta!

Abţinându-se cu mare dificultate să nu izbucnească în hohote de râs, detectivul se supuse din nou, fără să ceară lămuriri suplimentare.

În acel moment i se luă masca de pe faţă. După ce se obişnui cu lumina semiobscură din încăpere, Eric putu cerceta în voie împrejurimile.

Se afla într-o sală spaţioasă, în care circa 30 de bărbaţi — unii în picioare, alţii aşezaţi pe fotolii de epocă — respirau acelaşi aer plin de mister, amestecat cu teamă şi sobrietate. Toţi erau îmbrăcaţi în costume negre, cu haine având revere late, albe. Purtau mănuşi tot de culoare albă, până la cot, cravate negre, şi şorţuri având însemnele masonice brodate cu fir de aur. Unii dintre ei mai erau înarmaţi cu un fel de sceptre lungi de înălţimea unui om. Zidurile încăperii erau tapetate cu tot felul de tablouri, panoplii cu arme de epocă, stindarde şi vreo câteva lozinci de genul: „Gândeşte-te că nu poziţia ta te onorează, dar chipul cum o exerciţi.” sau „Bucură-te văzând dreptate. Mâhneşte-te când vezi nedreptatea. Suferă fără a te plânge.” sau „Fii temperat, cast, căci voluptatea, intemperanţa, excesele îţi distrug fiinţa şi te fac a fi dispreţuit”. Asta din urmă îi plăcu cel mai mult.

Maestrul de ceremonii, cel care îi deschisese ucenicului uşa, începu să vorbească:

— Intrând în loja noastră, ce se cheamă „Concordia”, viaţa ta este în pericol. Rişti să fii strangulat ori înjunghiat dacă te arunci înainte.

Oare ce-o vrea să zică? se întrebă Eric înainte ca bărbatul să se apropie de el.

Acesta îi puse în jurul gâtului un ştreang, iar în dreptul inimii îi propti un pumnal. Cel care continuă ceremonialul fu chiar domnul Breton Lipstone:

— Pericolul care te paşte este pedeapsa capitală. O dată legat de secretele francmasonilor, dacă le vei divulga, ţi se va tăia capul.

Urmă maestrul de ceremonii, care reproduse uciderea cu cruzime a arhitectului Templului lui Solomon:

— Lovitura violentă îndreptată asupra maestrului nostru l-a făcut să se lase pe spate, sprijinindu-se pe genunchiul său stâng.

Şi vorbitorul mimă că-l loveşte pe Eric în moalele capului cu o bâtă în miniatură. Sprijinit de companion, poliţistul se lăsă pe spate, după care fu ajutat să se întindă pe o pânză de culoare neagră. Aceasta avea conturul unui sicriu ceva mai mare şi un desen ce reprezenta un craniu uman străpuns de două oase încrucişate. În această poziţie, proaspătului mason i se ceru să răspundă la o serie de întrebări.

— Eşti de acord să fii un om bun cu adevărat şi să respecţi cu sfinţenie legile noastre? se auzi vocea Marelui Comandor.

— Sunt, venerate maestre!

— Consimţi să fii împăciuitor şi să te supui legilor Americii şi ale statului în care trăieşti?

— Da, venerate maestre!

În acel moment destul de tensionat, o voce vădit răutăcioasă se auzi de undeva din partea stângă a încăperii:

— Nu cumva ai venit cu gânduri ascunse la noi?

— Nu, venerate maestre! răspunse Eric, încercând să-l identifice pe nesuferitul insinuant.

— Atunci de ce n-ai făcut-o mai de mult? Ce te-a împiedicat?

La naiba! înjură detectivul în gând. Acum ce-i mai răspund ăstuia?! Că am fost ocupat cu lichidarea drojdiei societăţii?!

— Probabil că n-a avut timp din pricina învăţăturii şi a serviciului său, nu-i aşa? îl şcoase domnul Lipstone din impas.

— Aşa e, venerate maestre! se bucură poliţistul, zicându-şi că, dacă i se mai pune o întrebare capcană, se ridică de pe pânza cu capul de mort şi îi altoieşte şmecherului vreo două în plină figură, ca să se înveţe minte.

Noroc că nimeni nu mai zise nimic. Între timp reuşise să memoreze mutra nesuferită a celui care încercase să-l încurce.

Companionul îl ajută să se ridice, îi aşeză mâna dreaptă din nou pe biblie şi îi introduse în faţă o farfurie, întrebându-l:

— Ai ceva de donat pentru cauza caritătii?

— Voi dona talentele mele Francmasoneriei, îşi aminti Eric ce trebuia să răspundă, făcându-l pe Marele Comandor să zâmbească abia perceptibil.

— Te-ai lipsi de orice lucru pământesc de valoare pentru a intra în loja „Concordia”? îl întrebă maestrul de ceremonii.

— Da, venerate maestre.

— Venerate Mare Comandor — vorbi companionul, ţinându-şi latul palmei îndreptat spre propriul gât — fratelui nostru i se cer bani pentru caritate, însă, întâmplător, el nu-i are.

— Va fi acceptat şi aşa. Declari cu solemnitate că, neinfluenţat de solicitările nepotrivite ale prietenilor împotriva propriei tale dorinţe şi neinfluenţat de interese ori alte motive nedemne, liber şi voluntar, te oferi ca şi candidat la privilegiile şi misterele Francmasoneriei? Răspunde acum pentru totdeauna!

— Da, venerate maestre! Şi jur solemn că nu voi folosi poziţia mea în societate pentru profitul personal.

Urmează Jurământul final de înfrăţire şi cred că e gata! îşi aduse aminte ucenicul de învăţăturile primite în aceeaşi zi timp de aproape două ore.

Marele Comandor, maestrul de ceremonii, companionul şi cel cu mutra acră, ce încercase să-l încuie, se apropiară de Eric. Mai întâi se prinseră toţi de mâini, împreună cu neofitul, apoi se aşezară, unindu-şi tălpile goale. După aceea îşi lipiră genunchii, apoi piepturile şi, în final, îşi petrecură mâinile stângi pe după spate.

Companionul îl lămuri deîndată pe Eric, spunându-i la ureche:

— Această frăţească îmbrăţişare semnifică:

Te salut ca pe un frate!

Te susţin în toate acţiunile tale lăudabile!

Postura mea de penitenţă o să-mi amintească de tine!

Secretele tale încredinţate mie le voi păzi ca pe propriile mele secrete!

Te voi susţine atât în prezenţă, cât şi în absenţă!

Acestea fiind zise şi duse la îndeplinire, de-acum iniţiatul într-ale Masoneriei, discipolul, fu condus în anticameră de acelaşi prietenos însoţitor cu care intrase. Acolo îşi recuperă pantofii şi îmbrăcămintea, apoi i se acoperiră din nou ochii şi fu escortat până la luxosul automobil cu care venise.

— Acum poţi pune unele întrebări, îl încurajă companionul.

— De ce mă mai legaţi la ochi, dacă am fost iniţiat?

— Verificarea ta va mai dura o vreme, frate. Circa două-trei săptămâni. Până atunci nu trebuie să cunoşti chiar toate secretele societăţii noastre.

— Am înţeles. Şi cine se va ocupa de verificarea mea, dacă nu e secret?

— Sublimul Cavaler Ales, domnul Todd Waxman, va conduce această operaţiune.

Deci, ăsta e un fel de căpitan Corky West..., se gândi Eric, însă spuse cu totul altceva:

— Aha! Aş pune încă o întrebare, dar dacă nu se poate, nu-mi răspunde, frate.

— Te ascult!

— Cine este cel care m-a întrebat de ce n-am intrat până acum în Masonerie? Nu pentru că m-ar fi deranjat, ci pur şi simplu din curiozitate.

— A, nu e secret, doar ai jurat pe viaţa ta! Brad Trump îl cheamă şi este Maestru Aspirant în cadrul lojei noastre.

— Aspirant la ce?

— La o funcţie superioară.

— Şi în viaţa socială?

— E patronul unei fabrici de confecţii din cartierul Colton.

— Sunt mulţi oameni cu funcţii înalte în societatea noastră, nu? Şi ocupă locuri respectabile în lojă...

—... Cu ierarhia te vei acomoda ceva mai târziu, nu-ţi face griji! De asemenea, îţi vei face mulţi prieteni care te vor ajuta la nevoie, aşa cum şi tu îi vei ajuta pe alţii.

— Mulţumesc! zise Eric, adăugând în gândul lui: Dacă mai apuc...

— Unde vrei să te lăsăm?

— La orice staţie de metrou. Mi-e indiferent.

— Dacă vrei, te putem duce până acasă.

— Nu e nevoie, mulţumesc!

Rămas singur, detectivul începu să se caute prin buzunare după fise de telefon. Trebuia s-o sune de urgenţă pe Jane, ca să-i dea pe tavă primul suspect.

— Cum a fost? îl chestionă partenera lui, arătându-se entuziasmată când îi recunoscu vocea. Te-au convertit?

— Da. A fost ca-n filmele de groază de duzină. De câteva ori abia m-am abţinut să nu izbucnesc în râs.

— Stai puţin, că nu înţeleg! Ai spus de groază sau de comedie?

— Câte puţin din fiecare. Dar nu cumva te-am deranjat de la o partidă de sex? Ai răspuns cam greu la apel.

— Ei bine, nu. N-ai tu norocul ăsta!

— Mă miram eu să fi găsit vreun fraier...

— Dacă te încăpăţânezi să fii imposibil, îţi trântesc telefonul în nas! Şi aşa e destul de târziu, iar mâine trebuie să ajung devreme la sediu. Îţi aminteşti, sunt poliţistă şi am un şef dat în mă-sa! Eu nu sunt ca alţii care se joacă de-a societăţile secrete...

—... Bine, uite ce am să-ţi spun! Puneţi-l sub observaţie pe unul, Brad Trump, patronul unei fabrici de confecţii din cartierul Colton. Nu ştiu numele acesteia.

— Eşti sigur că el e criminalul?

— Bineînţeles! I-am luat şi sânge pentru analize şi urină, mai am să-i recoltez puţină spermă şi gata...

— Încetează cu măgăriile şi spune-mi mai bine de ce vrei să-l urmărim!

— Ca să aveţi şi voi activitate. Uite că nu-ţi divulg sursele mele, să vedem ce-o să faci?! În plus, am şi jurat până când m-a durut gura să păstrez tot felul de secrete.

Ajuns acasă, Eric formă pe rând numerele de telefon de pe cartea de vizită a lui Kristin, cu excepţia telemobilului. Nu-i răspunse nimeni.

Poate s-a culcat la ora asta! îşi zise Eric, constatând că era trecut de miezul nopţii. Iar dacă nu, ar fi păcat s-o deranjez de la cine ştie ce aventură amoroasă, sunând-o pe celular. Las’ că o găsesc eu mâine. Dacă insist prea mult, o să creadă că vreau să i-o trag. De fapt, nu e nimic mai adevărat...

Oricum, detectivul avea nevoie de odihnă, chiar dacă nu accepta acest gând. La ora 09:00, trebuia să se prezinte la bancă pentru a-şi lua în primire funcţia de director pe care i-o aranjase Steve.

Numai de nu m-aş plictisi de moarte! îşi mai zise el înainte de a închide ochii, cu gândul la frumoasa tânără după care i se aprinseseră călcâiele.

CAPITOLUL 9

— Bună dimineaţa, domnişoară Kristin! Lucky Nelson e la aparat.

— Mă bucur să vă aud! Cum a decurs ceremonialul, fiindcă am auzit că aţi fost acceptat? De fapt, ar fi trebuit să încep prin a vă felicita!

— De minune! O reuşită de acest gen se cere sărbătorită.

— Ce să înţeleg prin asta? Că mă şi invitaţi la cină?

— E prea mult până atunci. Ce-aţi spune de un prânz frugal, ca să stabilim detaliile întâlnirii de diseară?

— Sunt încântată, ce să spun?! Dacă toţi... colegii noştri ar fi ca dumneavoastră, domnule Nelson, nici n-aş mai şti ce-i aia plictiseală.

— Deci, pot veni să vă iau pe la 13:30?

— Am să vă aştept în stradă. Sunteţi un tip punctual?

— Foarte.

— Atunci, pe curând! adăugă Kristin cu un glăscior cristalin şi întrerupse legătura.

Interesant tipul! aprecie fata de una singură după ce închise. Cu siguranţă că n-o să-l las să-mi scape din mreje. Doar nu sunt proastă...

— Ce-aş râde, Steve, dacă ticălosul nostru coleg ni l-a dat pe tavă pe masonul ăsta doar aşa, ca să se amuze! Ce părere ai?

Cei doi poliţişti îl aşteptaseră pe suspect în faţa fabricii acestuia, identificându-l cu ajutorul paznicului din parcare. Acesta le spusese ce maşină conduce domnul Trump pentru numai 10 dolari.

— După faţa pe care o are şi după modul în care se uită încontinuu în toate părţile, n-aş crede că Eric îşi bate joc de noi. E clar că e suspect. Poate că intuiţia partenerului tău a mai funcţionat o dată. Se întâmplă şi minuni, doar te-ai convins în cazul percheziţiei domiciliare pe care aţi efectuat-o, nu?

— Ştii ce, eu mă duc la Trump ăsta să-i fac o ofertă! Poate mă împrietenesc cu el şi scot ceva interesant într-un timp record. Ce zici?

— N-avem ce să stricăm dacă treaba nu merge bine. Încearcă! Eu voi sta la pândă în continuare. Dacă ai nevoie de mine, telefonează-mi!

— În regulă!

Eric Black, alias Lucky Nelson, îşi opri Fordul Scorpio chiar lângă silueta Kristinei şi îi deschise portiera fără a mai coborî din maşină.

— Îmi cer scuze că te invit aşa în automobilul meu, însă n-am voie să opresc aici şi risc o amendă substanţială.

— Nu vă formalizaţi, domnule Nelson! Nu e cazul.

— Atunci te rog să-mi spui Lucky, ca toţi prietenii mei!

— Iar dumneavoastră, adică tu, Kristin. Unde mergem?

— Îţi plac preparatele de fast-food?

— Doar salatele, dar e perfect. Parcă aşa stabilisem, să gustăm ceva uşor, păstrându-ne până diseară. Sper că nu vei contramanda invitaţia!

— Departe de mine un asemenea gând nefericit!

Ce naiba să vorbesc cu diva asta în afară de precepte masonice? se întrebă detectivul, căruia numai de stat la taclale nu-i ardea. Decât capul mare; cu totul altceva ar fi vrut el să-i facă...

— Şi cum vi s-au părut fraţii? sparse ea tăcerea.

— Destul de simpatici, dar cam sobri. Simpatici cu excepţia unuia dintre ei, care m-a cam călcat pe nervi.

— Cum arată la înfăţişare?

— Păi, ştiu şi cum îl cheamă: Brad Trump.

— Aha! Într-adevăr, nu e un tip din cale-afară de plăcut, zise fata, cu gândul în altă parte. După părerea mea, dacă pot fi sinceră cu tine, mi se pare a fi un oportunist.

— Pentru că aspiră la o funcţie superioară?

— Cum de-ai aflat-o şi pe asta?

— Secret. Ştii cum e cu secretele, nu?

— Ştiu asta, dar nu e niciun rău în a încerca să avansezi într-o ierarhie. Depinde însă în ce mod o faci.

— Şi el cum procedează?

— Neortodox.

— De unde ştii?

— De la tata.

— Şi el tot...

Dar Eric nu-şi mai duse fraza până la capăt, fiindcă ajunseseră la destinaţie.

Şi nici ea nu se grăbi să-i ofere mai multe amănunte. Oricum, aşa se justifica norocul ce dăduse peste Kristin Lloyd, şi anume acela de a se alege cu o slujbă atât de călduţă şi de bine remunerată. Tatăl ei era tot mason.

— Doamna Jane Heron, reprezentanta unui lanţ de magazine de confecţii din Atlanta, vă roagă s-o primiţi, domnule.

— Aşa, pe nepusă masă?

— Bine, spune-i să intre!

Surâzătoare ca o dimineaţă însorită de primăvară, poliţista intră în biroul patronului, apropiindu-se degajată de el.

— Bună dimineaţa, domnule Trump! Vă rog din suflet să mă scuzaţi că am venit la dumneavoastră neanunţată, însă tatăl meu mi-a spus că sunteţi un om şarmant, care nu se va supăra din atâta lucru! Mai ales pe o femeie.

Heron..., se gândi patronul. Heron din Atlanta... Nu-mi spune nimic numele ăsta. Să fie unul dintr-ai noştri? Cine ştie...

— Dar luaţi loc, vă rog! Nu e nicio supărare! Cu ce vă pot fi de folos?

— M-ar interesa oferta dumneavoastră de toamnă-iarnă. În Atlanta avem şase magazine de confecţii şi vrem să ne aprovizionăm cât mai din timp.

— Excelent! Aveţi aici un catalog, iar pentru comenzi este tocmai timpul potrivit. Vă asigur că veţi avea de unde alege!

— Mulţumesc pentru amabilitate!

— Cât mai rămâneţi în oraş? Aţi mai fost în Los Angeles?

— Doar de două ori, din păcate, şi poimâine plec.

— În acest caz, credeţi că aş fi prea îndrăzneţ dacă v-aş propune o mică plimbare după-amiază? Să ştiţi că sunt un ghid foarte priceput.

— De ce nu, domnule Trump? Sunteţi foarte îndatoritor!

— Brad, pentru tine, Jane. La ora 14:00 cred că e bine, nu?

— Cu siguranţă!

— Steve, cred că l-am îmbrobodit. Ies cu el după-amiază ca să-mi arate Los Angeles-ul. Îţi dai seama că numai de aşa ceva n-aveam eu chef.

— Bravo, îmi place când te sacrifici în interesul diviziei! Mergem la sediu până atunci?

— Da. Eu am să-i spun căpitanului ultimele noutăţi, iar tu vei vedea ce poţi să afli despre Brad Trump. De acord?

În loc de răspuns, sergentul îşi puse centura de siguraţă, în vreme ce Jane pornea motorul bătrânului ei BMW şi demară.

— Cum ţi s-a părut tipul de aproape?

— Cam nesuferit şi libidinos. Nu e genul de om pentru care aş face o pasiune.

— Are mutră de ucigaş sadic în serie?

— După părerea mea, nu prea. Nu cred că are atâta curaj, indiferent că face sau nu parte din Masoneria... Masoneriilor.

Stăpâniţi de propriile gânduri şi îndoieli, cei doi poliţişti îşi văzură de treabă, după cum stabiliseră anterior. Sergentul se apucă să telefoneze pe la tot felul de prieteni şi să caute informaţii despre Brad Trump în Sistemul Naţional de Date, iar Jane îi ceru secretarei să fie anunţată la căpitan.

— Nu v-am mai apelat aseară fiindcă era prea târziu când m-a sunat Eric.

— Trebuia s-o faci, dacă era ceva important!

— Păi, tocmai asta e, că nici eu nici Steve nu ne-am dat seama dacă este important sau nu. Dar mai bine să vă spun despre ce este vorba.

— Te ascult!

— În timp ce partenerul meu a fost iniţiat în tainele Masoneriei, a descoperit un tip suspect şi ni l-a dat pe tavă. Deşi, mie cel puţin, apelativul „suspect” mi se pare mult prea pretenţios.

— Dar face parte din societatea aceea secretă, nu?

— Da, şefu’. Domnul Brad Trump e patronul unei fabrici de confecţii, iar astăzi, la prima oră, l-am pândit când a venit la lucru. Pe urmă am intrat la el, desigur sub o identitate falsă, şi ne-am împrietenit destul de bine.

— Crezi că el poate fi criminalul pe care-l căutăm?

— Acelaşi lucru m-a întrebat şi Mann. Nu, eu nu cred, dar poţi să ştii?!

— S-a întors şi sergentul cu tine?

— Da, caută informaţii despre suspect prin relaţiile pe care le are. Îl ştiţi pe Steve.

— Asta înseamnă că Trump este acum nesupravegheat. Nu aşa au sunat ordinele mele!

— N-avea rost să stăm degeaba ore în şir. După-amiază mă văd cu el. M-a invitat la o plimbare ca să-mi arate oraşul.

— Bine, detectiv Heron, dar ar fi trebuit să raportezi înainte de a întreprinde ceva. Aşa ne-a fost vorba, dacă-ţi mai aminteşti...

— Iertaţi-mă, căpitanel Nu se va repeta!

— Alo, da! răspunse iritat Corky West la telefonul care îl deranja.

— Domnule căpitan, Dr. Harrison vrea să vorbească cu dumneavoastră.

— Fă-mi legătura!

— Alo, domnul West?

— Căpitan West.

— Asta am vrut să zic şi eu, dar nu mi-a ieşit. În urmă cu cinci minute, am fost anunţat că două maşini de poliţie se află în acest moment în drum spre noi, aducând cu ele mai multe pachete cu fragmente umane.

— Şi eu de ce naiba n-am fost informat?!

— Sunteţi acum.

— E clar! Subordonaţii mei au ajuns să nu mai recunoască gradele şi să facă abstracţie de orice fel de ierarhie. Va trebui să aplic nişte sancţiuni drastice, altfel nu se mai poate! Da-da, chiar de mâine am să-ncep...

— Cum doriţi! Eu tocmai îmi pregăteam ustensilele pentru analize.

— Bine, vezi-ţi de treabă, însă anunţă-mă imediat după ce identifici părţile umane care ţi s-au adus şi, dacă se poate, spune-mi dacă aparţin celor doi francmasoni dispăruţi. Va trebui să-i raportez şi eu directorului Tillman.

— Aşa voi face, domnule... West! mai zise Butch, uitând intenţionat gradul superiorului său, după care aşează telefonul în furcă.

— Alte colete? îl întrebă Jane pentru a distrage atenţia de la răzbunarea pe care o cocea subalternilor săi.

— De data asta, mai multe. Sunt pe drum. Nu pleca din sediu până când nu aflăm cu toţii despre ce este vorba! Noutăţile respective îţi pot fi de folos.

— Începe să se îngroaşe gluma din ce în ce mai rău, Steve. S-au mai găsit nişte pachete cu fragmente de trup uman, spuse Jane.

— Am auzit-o pe Melanie. Poate că tot răul e spre bine, încercă el să pară optimist.

— Spre bine pe naiba! Unde vezi tu ceva bine în toată porcăria asta? Ai aflat ceva despre singurul nostru suspect?

— Este un tip cât se poate de banal, din informaţiile pe care am reuşit să le obţin până acum. Unic acţionar al fabricii pe care o şi conduce, a fost căsătorit de la 25 la 30 de ani, a făcut avere şi nu a primit până acum nici măcar o amendă

pentru parcare neregulamentară. Soţia lui s-a mutat în Canada, iar omul a rămas holtei convins până în prezent. Poate că te ia pe tine de nevastă dacă...

— Lipseşte Eric şi simţi nevoia să-i substitui măgăriile, Steve? Ce e cu tine?

— Nimic, iartă-mă, draga mea! Nu ştiu ce mi-a venit aşa, dintr-o dată. N-am să mai fac, Jane. Ştii foarte bine cât ţin la tine!

— Bine, te iert. Mă gândeam la ceva. Dacă cele două victime făceau parte din vârfurile congregaţiei masonice, asta n-ar putea însemna că doar cei aflaţi în topul societăţii secrete sunt omorâţi în mod bestial?

— Habar n-am, însă e o supoziţie ce se susţine, cel puţin deocamdată. O răzbunare n-ar fi exclusă. Interesant. Mai vedem noi ce-o mai fi...

— Cât e ceasul?

— Mai e o jumătate de oră până la prânz. Hai să bem o bere!

— O iau înainte, iar tu roagă-l pe Butch să ne sune pe celular când ajunge la cel mai mic rezultat. Mai spune-i că suntem presaţi de timp, cu toate că ştie foarte bine acest lucru. Asta mai mult ca sigur că o să-l enerveze!

CAPITOLUL 10

Orice ar îndrăzni cineva să spună, fata asta are un sex-appeal ieşit din comun! îşi spuse detectivul. E deosebit de plăcută şi timpul parcă aleargă atunci când te afli în compania ei, chiar dacă nu prea ai ce să-i vorbeşti. Uite, aproape că a trecut o oră de când suntem împreună şi parcă nu s-ar fi scurs nici zece minute. Gata, trebuie să plec la bancă, altfel mă îndrăgostesc lulea! În plus, această întârziere prelungită ar putea să pară suspectă spionilor care mă supraveghează, sub directa îndrumare a „sublimului" Waxman. Mai mult ca sigur că sunt urmărit în permanenţă. Oare nu cumva şi Kristin e unul dintre agenţi?

— Mă întrebaseşi mai devreme când ne mai vedem sau mi s-a părut? îl chestionă fata, văzându-l că achită nota şi se pregăteşte de plecare.

— Da, bălmăji Eric ceva neinteligibil. Poate diseară?

— Ar fi minunat! La ce oră?

— Tu când termini programul?

— Dacă nu am treburi urgente, oricând.

— Atunci aş putea veni să te iau pe la şapte? E prea devreme?

— Nu, e perfect! Te aştept şi îţi mulţumesc pentru masă!

— N-a fost mare lucru. Dar nu vrei să te conduc, Kristin? West 7th Street nu e prea departe pentru mine.

— Probabil că eşti în întârziere. Lasă, că voi lua un taxi, nu-ţi face griji pentru mine! Sunt fată mare, ce Dumnezeu...

La ora 13:00, în biroul doctorului Harrison se aflau căpitanul West, Jane şi Steve, aşteptându-l pe legist, care îi convocase. Acesta din urmă îşi făcu în scurt timp apariţia.

— Domnilor, am veşti proaspete! În total mi-au fost aduse şapte noi colete, cu tot atâtea părţi ale corpului omenesc. Adresele unde au fost descoperite le veţi găsi în raportul pe care-l voi întocmi ceva mai încolo, domnule căpitan. Nu cred că acest aspect e urgent.

— Ai dreptate, spune mai departe! îl zori West.

— Prima victimă este acum aproape completă. S-au mai găsit mâna stângă şi torsul. La cea de-a doua, pe lângă mâna dreaptă iniţială, o avem acum pe cea stângă şi bazinul victimei.

— Două şi cu două fac patru, socoti Jane. Deci, mai sunt trei pachete.

— Conţinând fragmente umane ce au fost ambalate în aceiaşi saci albaştri de plastic. De fapt, nu sunt chiar fragmente, ci... capete.

— Trei? sări căpitanul de pe scaunul său, pe care cu greu se aşezase, din cauza nervozităţii ce-l stăpânea de la începutul acelei dificile anchete.

— Exact, trei. Toate au fost descoperite printr-un noroc sau poate mai mult decât atât. Dacă un ofiţer de poliţie oarecare n-ar fi fost vigilent, nu le-am mai fi găsit, probabil, niciodată. Eu zic că merită o primă substanţială, domnule căpitan.

— Lasă asta! Mai bine explică-ne despre ce este vorba! ripostă şeful diviziei „Cazuri Speciale”, din ce în ce mai surescitat.

— Păi, v-am spus. Avem trei capete umane, pe cale de a deveni cranii într-un timp mai lung sau mai scurt. Pachetele cu ţestele decapitate tocmai erau turnate în fundaţia unei clădiri de pe Dew nr. 99. Cimentul n-a pătruns în saci, aşa că feţele defuncţilor arată destul de bine, dacă mă pot exprima astfel.

— Poţi afla cui aparţin?

Cu o marjă de eroare de 30%, aflu în cinci-şase ore. Cu exactitate, în vreo două-trei zile.

— E prea mult! N-ai şi o altă soluţie, doc? interveni Steve.

— Ba am una la secundă: Să le identifice cineva.

— Melanie, urlă căpitanul în receptorul pe care-l pusese degrabă la ureche. Dă-mi-l de urgenţă pe directorul Tillman! Spune-i că nu suportă amânare!

— Din păcate, eu trebuie să plec, zise Jane. Să nu ratez întâlnirea cu Trump.

— Bine, dar să ne anunţi dacă „distracţia” se prelungeşte, ca să te punem la curent cu ultimele noutăţi în cazul în care descoperim ceva interesant.

— Unde mergem?

— Te-ar tenta Cartierul Chinezesc? Ai ce vedea acolo, te asigur!

— De ce nu? Întotdeauna am fost fascinată de asiatici şi de cultura lor!

După ce se plimbară circa două ore, mai mult pe jos decât cu automobilul patronului, acesta îi propuse:

— Pentru cină e prea devreme, iar pentru dejun este timpul trecut. Ce-ai zice să intrăm într-un bar?

— Excelent. Aş avea nevoie de o băutură tare, care să-mi mai alunge din oboseală. Şi de o cafea, desigur.

— Ştiu eu un bar non-stop cu un program artistic destul de drăguţ. Se numeşte Nan-Jing şi nu e departe. Mergem?

— Tu eşti ghidul, ai uitat?

Un portar simpatic, costumat în Ninja, îi pofti cu multe plecăciuni în local, rugându-i prin semne să se descalţe la uşă. Imediat după aceea fură întâmpinaţi de un samurai, care râdea la ei cu toată faţa.

— Bună ziua, doamnă, bună ziua, domnule! Mă bucur că aţi revenit aşa de curând la noi, i se adresă el apoi lui Brad Trump. Doriţi un loc mai retras sau unul de unde să puteţi urmări programul nostru?

— Optăm pentru cea de-a doua variantă. Domnişoara nu e din oraş şi vrea să plece cu amintiri cât mai frumoase din Los Angeles.

— Atunci, vă rog să mă urmaţi! mai zise samuraiul, făcând o mulţime de plecăciuni, de parcă ar fi avut un arc în zona abdomenului.

Clienţii se aşezară unul lângă altul pe nişte pernuţe subţiri, în faţa unei măsuţe pătrate de numai 20 cm. înălţime.

— Cu ce aţi dori să vă servim?

— Pentru domnişoara, o băutură tare — cred că sake-ul din orez ar fi cel mai bun —, iar mie adu-mi acelaşi lucru ca aseară! Şi nişte alune sau orez deshidratat prăjit în ulei de măsline.

— Într-o secundă, vă aduc comanda!

— Văd că eşti binecunoscut aici, începu Jane să-l tragă de limbă pe ghidul ei. Vii des?

— Nu chiar. Am fost aseară, după miezul nopţii, cu nişte prieteni şi am băut vreo trei ore. De fapt venisem — de ce să n-o recunosc — mai mult pentru programul de striptease de la acea oră. Este magnific, te asigur!

— Aha, acum înţeleg! Şi n-ai avut probleme acasă? se prefăcu poliţista a nu şti că el era celibatar de la o vreme.

— Nu sunt însurat, dacă asta vrei să ştii. De fapt, am fost, dar mi-a trecut după cinci ani de convieţuire în doi. Am ajuns la concluzia că instituţia familiei este falimentară. Acum nu mai am niciun chef să-mi complic existenţa în mod inutil.

— Când ai ajuns la această concluzie, înainte sau după acel menaj?

— După, bineînţeles. Dar ce-ar fi să vorbim despre altceva mai vesel?

— De exemplu?!

— Despre tine. Eşti încurcată, dacă-mi dai voie să mă exprim aşa?

— Asta consideri tu că este mai vesel?

— Să zicem...

— Atunci află că nu sunt încă „încurcată” şi nici n-am de gând să devin prea curând. Sunt mai degrabă o fire independentă, dacă nu ţi-ai dat seama până acum.

— Adică nu-ţi place să dai nimănui socoteală pentru ceea ce faci.

— Exact. Dacă am chef să-mi fac de cap, treaba asta nu vreau să mă privească decât pe mine, îi dădu Jane apă la moară.

Cum stăteau unul lângă celălalt, bărbatului nu-i fu greu ca, atunci când samuraiul le aduse băuturile ca pe nişte sfinte moaşte, să se apropie mai mult de poliţistă.

— Rachiul japonez se bea dintr-o singură înghiţitură, o preveni el. Aşa că ar trebui să comanzi încă unul de pe acum.

— Să văd mai întâi dacă-mi place. În sănătatea ta! adăugă Jane, sorbind dintr-o suflare conţinutul ceşcuţei speciale pentru asemenea băuturi.

Rachiul era tare, nu-i vorbă, însă nici ea nu părea o începătoare. Totuşi, pentru a nu lăsa o impresie proastă, tuşi uşor, ca şi cum licoarea ar fi usturat-o pe gât. Cu toate astea remarcă:

— E al naibii de bună! Mai vreau una!

Din ce în ce mai încântat, Trump dădu o nouă comandă, ronţăind din orezul prăjit ce le fusese adus în două castronaşe pictate în culori vii.

Ca din întâmplare, coapsa lui ajunse să stea lipită de a ei, iar după cel de-al doilea pahar o cuprinse de talie, masându-i uşurel talia.

Ce să fac? se gândi Jane. Să-i trag acum una şi să-i rup piramida nazală, ori să-i mai acord o şansă, ducându-mă până la toaletă? Cred că cea de-a doua variantă e mai bună. Oricum, trebuie să-l sun pe Steve ca să aflu dacă s-a

descoperit cui au aparţinut căpăţânile acelea hidoase. Şi să mă interesez dacă Eric a mai dat vreun semn de viaţă.

— Îmi pare rău că a trebuit să vă deranjez, domnule Lipstone, făcu directorul Larry Tillman, dar, vă rog să mă credeţi că e în interesul anchetei care ne interesează pe amândoi! Altfel nu vă chemam la sediul nostru. Ştiu foarte bine că vă aflaţi într-o postură destul de compromiţătoare când păşiţi pe treptele acestei instituţii.

— Ba deloc! Ba deloc! Aţi procedat corect. Interesul meu şi al dumneavoastră e să aflăm cât mai repede despre ce este vorba, cu ce ne confruntăm şi să-l descoperim pe vinovat. Sau pe vinovaţi, dacă sunt mai mulţi.

— Apropo, cum a decurs şedinţa de aseară?

— În condiţii excelente. Omul dumneavoastră e, în primul rând, un mare actor. Nu a înşelat încrederea pe care i-am acordat-o.

— Mă bucur. Dar să vă pun în temă cu ce va urma! Doctore, totul este pregătit?

— Da, domnule director!

— Astăzi am mai descoperit câteva pachete cu fragmente umane, printre care şi capete. Aveţi oroare de cadavre?

— Da, însă am să mă descurc, nu vă faceţi griji! Va trebui să le identific, nu?

— Întocmai. Însă nu e vorba despre două capete, care ar fi putut să aparţină victimelor Kevin Lee-Heale şi Ike Freeman, ci de trei.

— Nu se poate! E tot unul de-al nostru?

— Asta va trebui să constataţi dumneavoastră!. Dar modul de operare al odiosului criminal este identic.

Bătrânelul trase adânc aer în piept, îşi aranjă grijuliu ţinuta, după care spuse:

— Atunci să mergem!

— Am s-o iau înainte ca să vă arăt drumul.

— Vă rog!

Dr. Butch Harrison îi aştepta în biroul său şi le ieşi în întâmpinare îndată ce îi zări prin geamul de sticlă al uşii.

— Poftiţi! Vom merge în camera frigorifică. Pe culoar, înainte şi la dreapta.

Mersul veneratului şef mason deveni ceva mai lent, acum când omul ajunsese în faţa unui posibil adevăr pe care n-ar fi vrut să-l afle niciodată. Însă responsabilitatea pe care o purta pe umerii lui firavi era mult mai importantă decât propriile sentimente şi slăbiciuni. În cele din urmă ajunseră la destinaţie, iar „Specialistul” formă codul de acces al „frigidarium”-ului, cum denumea el în glumă camera frigorifică, folosind termenul provenit din latina veche.

— Poftiţi! Nu vom zăbovi mult.

După ce consultă o fişă agăţată în perete, se îndreptă spre sertarul cu numărul opt şi trase de mâner. Apoi ridică cearşaful ce acoperea ţeasta fără viaţă, rostind întrebarea uzitată în asemenea cazuri:

— Recunoaşteţi acest chip, domnule?

După o clipă de ezitare, care dovedea, totuşi, că nu privea primul mort din viaţa lui, bătrânelul zise:

— Da, este Ike Freeman, unul dintre... prietenii mei.

„Specialistul” îşi notă ceva într-un carneţel, după care trase sertarul cu numărul zece, făcând ca rulmenţii acestuia să zornăie sinistru.

— Şi pe acesta îl cunosc foarte bine. Este sau, mai bine zis, a fost Kevin Lee-Heale, un alt prieten de-al meu.

Dr. Harrison continuă ritualul şi îşi notă în carneţel numele celei de-a treia victime ce fusese descoperită în acea dimineaţă.

— Todd Waxman.

Vizibil afectat în urma confruntării cu cadavrele celor ce muriseră în condiţii extrem de violente, domnul Lipstone se clătină, îndreptându-se spre uşă.

Directorul îl urmă îndeaproape, gata să intervină dacă bătrânelul ar fi fost pe punctul de a-şi pierde echilibrul. Dar acest lucru nu se întâmplă.

Pe hol, după ce legistul închise uşa „frigidarium”-ului, Larry Tillman îl întrebă pe oaspete, care ar fi dorit să se afle atunci în orice alt loc:

— Puteţi să-mi spuneţi ce funcţie ocupa Todd Waxman în cadrul lojii pe care o conduceţi? Nu vă feriţi de doctorul nostru! E la curent cu tot ce se întâmplă şi ne bazăm fără rezerve pe discreţia lui.

— Este absolut necesar?

— Nu ştiu, însă s-ar putea. Cu cât cunoaştem mai multe amănunte, cu atât putem ajunge mai repede la făptuitor. Cred că vă daţi seama de asta.

— Este Cavaler Ales Sublim, o funcţie destul de importantă în ierarhia noastră şi râvnită de mulţi. Mai doriţi să ştiţi altceva? se arătă Breton Lipstone dintr-o dată extrem de grăbit.

— Doar adresa lui Todd Waxman.

— Cu plăcere!

CAPITOLUL 11

— Am să merg până la baie, Brad. N-ai să te plictiseşti dacă te las singur pentru câteva minute, nu-i aşa?

Fără a mai aştepta răspunsul lui, Jane se îndreptă în direcţia indicată. Când ieşi din raza vizuală a patronului, scoase celularul din poşetă şi formă numărul de telefon al lui Steve.

— Ia spune-mi, bătrâne, care-s noutăţile?

— În total, ne-am făcut cu trei cadavre.

— Asta ştiu. Nu trage de timp, că mă grăbesc!

— O.K.! Ele aparţin celor doi masoni pe care-i ştim deja şi unui al treilea, pe nume Todd Waxman, ce deţinea funcţia de Cavaler Ales Sublim.

— Şi căpitanul nu spumegă de furie? Ce zice?

— Crede-mă că nu vrei să ştii asta!

— Eric a mai dat vreun semn de viaţă?

— Nu, până acum. O să sune el. E prea riscant să-l căutăm noi.

— Ai dreptate. Dacă intervine ceva, aştept un apel de la tine. Doar că s-ar putea să-ţi vorbesc codificat.

— Nicio problemă! Mă prind eu...

Înainte de ora reîntâlnirii cu noua sa prietenă, detectivul Eric Black dădu un telefon la sediul Diviziei „Cazuri Speciale”.

— Bună, Melanie! Steve e pe-acolo? Are ceva noutăţi pentru mine?

— Da, are. Vi-l dau imediat.

Şi sergentul îl puse la curent cu ultimele evenimente pe poliţistul ce lucra sub acoperire.

— Trei cadavre! Înfiorător!

— Stai să vezi că am aflat şi cine e al treilea!

— Spune!

— Dai o bere?

— Nu.

— Păcat... E tot un mason de prim rang. Todd Waxman e numele lui şi îndeplinea funcţia de Cavaler Ales Sublim în cadrul Lojei „Concordia”.

— Aşa? Jane a reuşit să mai facă rost de vreo piesă a acestui complicat joc de puzzle?

— Nu încă.

— Bine. Bătrâne, eu am o vagă bănuială. Dacă se confirmă, vă telefonez mai târziu. Până atunci, bye-bye!

Jane se întoarse la locul său şi se aşeză la o distanţă apreciabilă de Trump pentru a-l putea studia cu mai multă atenţie.

Oare individul acesta şters din faţa mea să aibă vreo legătură cu atrocităţile pe care le anchetăm? se întrebă ea. Nu prea-mi vine să cred.

— Încă un păhărel, draga mea?

— Nu, mulţumesc! Am băut suficient. Mergem?

— Nu-ţi place aici? vru el să afle, în momentul în care două gheişe începură să interpreteze un dans popular, probabil foarte vechi.

— Nu-i vorba de asta! Aş vrea să ies la aer. Nu mă simt din cale-afară de bine.

— Atunci plecăm! Chelner! făcu bărbatul un semn japonezului care-i servise, apoi izbucni în râs, justificându-se: Era să-l strig „Samurai”!

Jane zâmbi la gluma lui şi îşi pregăti geanta ca să plătească jumătate din consumaţie.

— Te rog, nu e nevoie, draga mea! Eu te-am invitat, nu-i aşa?

Poliţista renunţă la gestul său, însă îl înjură pe Brad Trump în gând:

Ia uită-te, al dracului! Acum sunt şi „draga lui”... Ce ţi l-aş mai pocni pe sclifositul ăsta! Totuşi, poate că mai am nevoie de el. Am să-l mai suport o vreme.

Masonul o plimbă, cu maşina timp de o jumătate de oră prin tot felul de locuri plictisitoare, după care Jane îi spuse:

— Nu te supăra, Brad, dar mă simt extrem de obosită! Cred că mă înţelegi.

— Deja? Nu e nici măcar ora 19:00.

— Îmi pare rău!

— Şi mie.

— Lasă, că ne putem vedea şi mâine, dacă vrei! Am să fiu toată seara a ta, bine?

— Nu e bine deloc, dar nu vreau să te chinui.

De parcă m-ai putea ţine cu forţa, libidinosule! îşi zise Jane, zâmbindu-i mulţumită — chipurile — pentru că el a înţeles-o.

— Deci, pe mâine?

— Desigur! Mă cauţi tu? o întrebă tipul.

— Îţi telefonez.

— Perfect. Spune-mi unde locuieşti!

— La Hotel „My Fair Lady”. Ştii unde e?

— În zece minute suntem acolo.

O dată ajunşi la destinaţie, înainte de a coborî din maşină, poliţista nu se putu eschiva de la sărutul pe care Trump i-l aplică, umed şi lipicios, pe gură. Oripilată, se grăbea să ajungă într-un timp cât mai scurt la toaleta hotelului pentru a se spăla. Zise:

— Atunci, pe mâine, Brad! Te sun imediat după ora prânzului.

Peste câteva minute, Jane ieşi în stradă, dar nu înainte de a-şi fi luat câteva măsuri de precauţie. Masonul plecase, iar ea o porni pe jos spre sediul diviziei. Nu era departe.

Primul pe care-l întâlni fu Steve. Acesta nu plecase încă acasă.

— Hai să mergem până la Butch în laborator! Poate a aflat când a fost asasinată cea de-a treia victimă.

— Să mergem! Să mergem!

Pe drum, sergentul o întrebă:

— Cum te-ai descurcat cu tipu'?

— Nu foarte greu, dar tare mi-e antipatic! răspunse Jane, evitând să-i povestească episodul cu sărutul din maşină.

Şi aşa se făceau prea multe glume pe seama ei.

— Cum o mai duci, bătrâne? îi întâmpină legistul. Ah, eşti însoţit! Bună, draga mea!

— Bună, dar nu-mi mai spune „draga mea" măcar o săptămână de azi înainte, îl rugă Jane aducându-şi aminte că şi Trump o numise aşa. Am oroare de apelativul ăsta.

— Pe mine nu mă deranjează defel. Dar ce, aţi venit să aflaţi când a dat colţul Waxman?

— Asta şi alte indicii dacă mai ai, răspunse Steve Mann.

— Nu mai am, zise „Specialistul", întorcându-le spatele şi lăsându-i cu ochii în soare.

— Butch, nu pleca! îl somă Jane, prinzându-l de mâneca halatului. Când?

— Când ce?

— Nu te mai juca cu noi! Cel puţin eu nu sunt în ziua mea cea mai bună. Când a fost asasinat şi ciopârţit ultimul mason?

— Era să spui ultimul mohican, nu-i aşa? Ieri noapte.

— Mai exact!

— Între 01:00 şi 01:30 în această dimineaţă.

— Mulţumim, Butch! Eu am plecat acasă. Sunt frântă de oboseală.

— Vorbim mâine!

— Spune-mi unde ai vrea să mergi, Kristin!

— În seara asta mi-aş face de cap, Lucky. La o discotecă şi pe urmă la un bar. Sau invers. Tu cum zici?

— Invers.

— O.K.! Ştii vreun bar mai curăţel prin apropiere?

— Da. Localul „Blue Night" îţi spune ceva?

— Cred că nu, însă nu-i nicio problemă. Oricum, nu cunosc prea multe şi îmi place cum sună ăsta.

Mare mirare dacă n-ajung în patul acestei apetisante domnişoare până la urmă! îşi zise detectivul. Doar ea a spus că vrea să-şi facă de cap. Eu n-am nicio vină. Pe deasupra, abia aştept să prind un moment favorabil ca s-o mai întreb câte ceva despre „simpaticul" Maestru Aspirant... Las' că te înfund eu, amice, nu-ţi face griji!

După al doilea pahar de Martini cu votcă — ciudată combinaţie! —, Kristin era în plină vervă. Îi atingea mâna din ce în ce mai des, ciupindu-l şi zâmbindu-i cu înţeles, ba chiar îl şi sărută în fugă de câteva ori, vezi Doamne, din amiciţie... Mai apoi, când se întoarse de la toaletă, se aşeză alături, foarte aproape de el.

— Te deranjează dacă stau aici? îl întrebă ea, insinuantă.

Cum naiba să-l deranjeze?! Îl excita, nu îl deranja. Fata îşi pusese în gând să-l scoată din minţi, cu siguranţă.

— Nici vorbă! surâse Eric seducător ca... un portavion pe un ocean înfuriat.

Răspunsul o încurajă pe tânără, aceasta lipindu-şi gamba de piciorul lui şi râzând din ce în ce mai mult. Asta până la un moment dat, când îi puse mâna pe pulpă, îl privi cu intensitate în ochi şi-i spuse, deosebit de serioasă:

— Îmi place foarte mult de tine, Lucky!

Hopa, se îngroaşă gluma! reacţionă detectivul în gând. Te pomeneşti că se grăbeşte...

— Cred că nu mai e nevoie să-ţi spun ce simt eu, nu-i aşa?

— De ce nu?

— Pentru că se vede de la o poştă. Te-am plăcut de când te-am văzut prima oară. Să nu-mi zici că nu ţi-ai dat seama, că nu te cred!

— Asta era!..., oftă Kristin uşurată. Dar m-ai văzut după câteva ore bune de serviciu. Nu ştiu dacă arătam prea bine.

— Că tot veni vorba, la ce funcţie ziceai că aspiră nesuferitul ăla... cum îl cheamă?

— Cine, Brad Trump?

— Chiar el.

— La cea de Cavaler Ales Sublim.

— Şi e ocupată sau nu?

— Este. La fel ca toate celelalte funcţii mai mult sau mai puţin importante din lojă.

— În acest caz, cum se face avansarea în grad, ca să spun aşa?

— Numai în urma unui deces.

— Înţeleg.

Asta e! se dumiri detectivul. Trump l-a ucis pe Todd Waxman ca să-i la locul. Te-am prins, nenorocitule! Dar, stai puţin! Şi pe ceilalţi doi cine i-a omorât? Poate că tot el. Ca să urce mai multe trepte deodată. De ce nu?! E cusută cu aţă albă? Vom trăi şi vom vedea! Am să-i dau un telefon partenerei mele ca să-i spun ce cred.

— Vrei să mergem undeva să dansăm?

Şi, pentru a fi mai cât convingătoare, mâna lui Kristin urcă ameninţător spre prohabul însoţitorului ei, palpându-i fără prejudecăţi intimitatea.

Fără nici cea mai mică îndoială, fata asta nu poate fi refuzată! îşi justifică Eric următoarea mişcare.

Cred că oricine m-ar înţelege dacă ar fi în locul meu. Şi ar proceda la fel, capitulând în faţa farmecelor ei. Până şi căpitanul West...

— Trebuie să respectăm programul pe care ni l-am propus, nu-i aşa, draga mea?

— Asta să însemne că o faci din obligaţie?

— Dimpotrivă, cu mare plăcere! Nici nu te pot refuza, nici nu vreau... Eşti mult prea irezistibilă pentru... rezistenţa mea.

— Mă faci să mă ruşinez...

— Ai tot timpul să-ţi treacă până merg la toaletă. Pe urmă plecăm. În regulă?

— Dar să nu stai mult!

El nu mai spuse nimic, depărtându-se pentru a-şi putea suna colegii.

— Steve? Sunt eu, Eric!

— Ai noutăţi?

— Da. Am aflat cine e asasinul.

— Nu mai spune!

— Ba spun! E chiar cel pe care l-am bănuit de la început, şi anume Brad Trump. Sunt convins de asta, iar noua mea prietenă mi-a confirmat-o.

— Numai că avem nevoie şi de dovezi, nu-i aşa?

— Nu-i greu. Omul e un oportunist veritabil, care ar face orice pentru a avansa cât mai mult şi mai repede în ierarhia masonică.

— Chiar şi crime cu sânge rece?

— Da. Primul post vizat de el a fost cel al lui Todd Waxman, pe care îl va şi ocupa cât de curând.

— Dar de ce i-a ucis şi pe ceilalţi doi, care erau mai înalţi în grad decât Waxman, poţi să-mi spui?

— Încă nu ştiu, dar sunt două posibilităţi. Ori ca să nu fie bănuit ori ca să împuşte mai mulţi iepuri dintr-un foc.

— Ce vorbeşti!

— La masoni nu se avansează decât în urma deceselor, dacă nu ştiai. Acum, oportunistul nostru are mai multe... oportunităţi.

— Eric, supoziţiile tale nu prea stau în picioare, însă le vom lua în calcul. Mai sună-ne!

— Bine, bătrâne, dar fiţi cu ochii pe el! Trebuie să-l dovediţi până la urmă!

— Dacă avem ce dovedi...

CAPITOLUL 12

— Alo, Jane? Ai ajuns acasă? o întrebă Steve.

— Acum zece minute. Vrei să mă întorc la slujbă?

— Nu fi aşa ţâfnoasă! Şi eu voiam să plec când a sunat Eric.

— Şi?

— Mi-a spus că e 100% convins că asasinul nu e altul decât Brad Trump. Zice că acesta viza funcţia de Cavaler Ales Sublim în lojă, demnitate deţinută până acum de Todd Waxman. Poate că e răspunzător chiar şi pentru celelelate două victime. La masoni, avansările se fac doar în urma unui deces, mai susţine Eric.

— Aiurea, bătrâne! Nu nesuferitul de Trump e criminalul. Şi asta nu pentru că mie nu mi-ar conveni să-l bag pe libidinosul patron după gratii.

— Dar Eric crede că...

—... Iar eu sunt convinsă de nevinovăţia lui Trump în proporţie de 100%. Am argumente imbatabile, bătrâne.

— Te ascult!

— Waxman a fost ucis şi hăcuit între ora 01:00 şi 01:30, este?

— Este.

— Ei bine, în acea noapte, Maestrul Aspirant a frecventat localul Nan-Jing în compania unor iluştri prieteni. Trei la număr.

— Când?

— Între miezul nopţii şi 03:00 dimineaţa. Se poate verifica, spuse Jane.

— Asta s-a întâmplat în seara în care Eric a fost convertit la Masonerie, nu-i aşa?

— Întocmai. Probabil că, după ce s-a terminat ceremonia, băieţii au plecat la un păhărel de alcool „asezonat” cu un spectacol asiatic de striptease. Nu e nimic rău în asta, trebuie să recunoşti.

— În concluzie, abandonăm pista Brad Trump? vru să ştie sergentul.

— Eu aşa zic, dar numai după ce-i verificăm alibiul.

— E un apropo?

— Nu, o rugăminte. Barul se află în Cartierul Chinezesc. Dă o fugă până acolo şi vorbeşte cu samuraii! Vreau să spun, cu chelnerii...

— Dau o fugă, dar tu dai o bere?

— Dau. Ca să ştie despre cine este vorba, spune-le că persoana în cauză a fost şi în această seară la bar, însoţită de mine. Eu am băut două sake şi am mâncat nişte orez deshidratat prăjit. Nu ştiu ce băutură a comandat tipul, dar chelnerul o să-şi aducă aminte de el, cu siguranţă.

— În regulă. Da’ dacă nu ţine?

— Atunci îl luăm din scurt pe Trump şi aflăm cine l-a însoţit. E simplu! O eventuală minciună nu poate sta în picioare când e vorba despre atâţia martori.

— Ai dreptate, Jane! Dar eu tot nu înţeleg ceva.

— Anume?

— De ce l-am mai urmărit pe tip dacă ştiai că nu e omul nostru?

— Pentru că nu mi-am dat seama de prima dată, trebuie să recunosc.

— Noapte bună, Jane!

— Poate îmi mai dai un telefon după ce mergi acolo!

— Ştii bine că nu te pot refuza. Vreau să-mi merit berea pe care o voi savura în contul tău...

Eric o urmă pe Kristin pe ringul de dans, admirându-i fesele perfect rotunjite şi dementiala legănare a şoldurilor, care îl împingeau spre gânduri păcătoase.

Mai multe zeci de perechi se frecau unele de altele în ritmul muzicii pe scena imensă. Altele erau înşirate de-a lungul barului sau şedeau în faţa unor măsuţe joase, pe nişte taburete circulare, destul de incomode. Jocurile de lumini şi başii mult prea puternici nu erau pe placul detectivului, dar nici autopsiile lui Butch. Aşa că prefera cele dintâi suplicii.

Tânăra părea destul de ameţită şi tocmai de aceea nu ceruse nicio băutură. În schimb, îi zâmbea întruna şi părea destul de sinceră.

— Ştii, dansul este pentru mine o a doua natură, se sclifosi ea la urechea detectivului.

După Freddy Mercury, urmă Enrique Iglesias cu o melodie lentă.

Kristin făcu din propriile braţe un nod de cravată în jurul gâtului lui Eric, apoi îşi împinse pubisul înainte şi îşi strivi sânii de pieptul său.

De teamă să nu se dezlipească din această poziţie încurajatoare, care-i stârnea senzaţii extrem de plăcute, bărbatul abia dacă îndrăznea să se mişte.

Fata trepida în braţele lui şi era cât se poate de evident ce şi-ar fi dorit în acel moment. Cu toate luminile acelea jucăuşe şi colorate, el îi putu citi voluptatea din ochi.

— Te vreau, Lucky! îi spuse ea la un moment dat, pentru a nu mai exista nicio urmă de dubiu în privinţa poftelor ei sexuale.

— Te vreau acum, Lucky! reveni Kristin, mai insistentă şi mai convingătoare decât prima dată, mângâindu-i ceafa şi sărutându-l pe gât. Vino după mine în parcare! adăugă ea, desprinzându-se cu părere de rău din dulcea îmbrăţişare.

O urmă precum un robot, fiind absolut sigur că în acel moment nu-şi dorea altceva de la viaţă decât sex. Cu cât mai mult sex, cu atât mai bine!

— Ne întoarcem înăuntru în câteva minute! le spuse ea tipilor de la intrare şi îl luă pe Eric de mână, trăgându-l după ea.

— Păstraţi biletele! îi răspunse omul de ordine. Aşa nu va fi nicio problemă.

Kristin o luă printre maşini ca o somnambulă, fără să întoarcă vreo clipă capul, şi se opri când ajunse în faţa unui gard. Abia atunci se întoarse spre el şi, înfometată, îl sărută apăsat pe gură, limba ei descriind cercuri abile în cavitatea bucală a lui Eric. Apoi se depărtă puţin de el şi îi luă organele sexuale în mână,

aşa, prin pantaloni, pentru a-i testa dorinţa. Zâmbi mulţumită. Îi plăcuse ceea ce constatase.

— Cred că şi tu mă vrei, deşi nu mi-o spui!

— Mă păstram pentru mai târziu. Aici n-avem unde să...

Dar nu continuă, deoarece n-avea niciun rost. Ea îl întoarse, îl propti cu spatele de gard, îngenunche, îi trase fermoarul şi îi eliberă sexul din strânsoarea slipului.

Deşi era destul de întuneric, Kristin îi putu admira dimensiunile, ce creşteau de la o secundă la alta. Şi era extrem de încântată de ceea ce vedea.

— Eşti aproape gata, iubitule! Am să te primesc cu multă ospitalitate. Lasă-te în voia mea!

Sărutările pe care începu să i le aplice îl ardeau, făcând ca mădularul să-i pulseze de dorinţă. Şi limba aceea care nu-i dădea pace nicio secundă...

Ce să fac? se întrebă Eric, cuprins de îndoieli. S-o prind de ceafă şi să mă afund în gura ei sau să mai aştept?

Nu pentru că se temea să nu-i strice cheful era el încercat de dileme. Voia doar ca satisfacţia dorită de amândoi să fie atinsă cât mai natural posibil, adică de la sine.

Kristin îl înghiţi dintr-o dată, până la testicule, astfel încât bărbatul crezu, pentru o clipă, că îi lipseşte esofagul. Apoi o scoase lent, întrebându-l:

— Eşti fericit?

— Sunt *lucky*!

— Atunci să te fac şi mai... *lucky*! zâmbi fata, continuându-şi alintările de-a lungul penisului ce stătea gata să plesnească.

Trecuseră mai bine de cinci minute de când capul neobosit al lui Kristin executa mişcări de du-te-vino cu o precizie de ceasornic.

Parcă ar fi un metronom! îşi zise detectivul în gând, zâmbind cu satisfacţie.

Ştia că juisarea nu avea să mai întârzie pentru multă vreme. Simţea asta. De aceea începu să-şi accelereze ritmul, zvâcnind înainte şi înapoi din bazin.

Ea înţelese despre ce era vorba, astfel că îi luă o mână, apoi şi-o puse pe ceafă. Cuvintele nu-şi aveau rostul. Nici ea nu mai avea timp să dea explicaţii, nici el să le asculte.

Începu să-i frământe încetişor testiculele, coordonându-şi perfect mişcările cu ritmul felaţiei pe care o executa cu măiestrie. Începu să geamă la fiecare înaintare, făcându-l pe Eric să dea ochii peste cap de plăcere. Nu mai avea mult. Amândoi ştiau asta.

— Se apropie! o preveni el, grijuliu.

Exclamaţiile înfundate ale fetei se intensificară, până în momentul în care bărbatul ridică ochii spre cer, destinzându-se treptat din încordarea la care fusese supus.

Kristin îl prinse cu două degete de baza penisului şi îl strânse alternativ de mai multe ori, până când îl auzi pe Eric expirând uşurat pentru ultima oară. Terminase.

Abia apoi îi dădu drumul, plimbându-şi pentru ultima oară buzele de-a lungul organului pe care-l subjugase preţ de câteva minute. Şi de ce dulce subjugare avusese el parte...

— Acum eşti şi mai... *lucky*?

— Din cale-afară, răspunse el, prinzând-o de subsuori şi ajutând-o să se ridice.

Dar când încercă să-l sărute pe gură, alintându-se, detectivul se făcu a nu-i pricepe intenţia şi o îmbrăţişă strâns la piept.

— Mai vrei, dragul meu? îl întrebă ea la ureche.

— Mai vreau, dar altceva, şi nu aici.

— La acelaşi lucru mă gândeam şi eu. Te invit la mine! Ce zici?

— Că aş fi fericit să împărţim acelaşi pat în noaptea asta.

— Poate şi în altele care vor veni, dacă-ţi va plăcea la fel de mult ca acum, nu?

— Fără îndoială, draga mea. Nici nu pot şi nici nu vreau să te refuz vreodată.

— Hai, totuşi, să mai dansăm puţin şi să bem câte o bere! Nu ştiu de ce, dar am gâtul cam uscat. N-ar trebui..., adăugă Kristin, chicotind veselă şi gândindu-se la felaţia pe care tocmai o dusese cu bine la final.

Jane Heron tocmai ieşise de sub duş când auzi telefonul sunând.

Steve trebuie să fie! se gândi ea, grăbindu-se să ridice receptorul.

— Alo!

— De data asta, intuiţia lui Eric n-a mai funcţionat. Sau, altfel spus, a funcţionat, da prost. Tipu’ chiar a stat în bar de la miezul nopţii până pe la ora 03:00, în compania a trei prieteni. Exact aşa cum mi-ai spus.

— Deci, iarăşi n-avem niciun suspect. Din ce în ce mai bine, făcu Jane haz de necaz.

— În aceste condiţii, te mai întâlneşti mâine cu Trump?

— Îl bag în mă-sa! Ce-aş mai putea afla de la el?

— De exemplu cine le pusese gând rău victimelor.

— Asta am fi putut-o afla şi de la Marele Comandor, nu crezi? Ce el n-ar fi ştiut dacă decedaţii ar fi avut duşmani?

— Ba bine că nu. Şi ne-ar fi spus numaidecât orice bănuială pe care ar fi avut-o. Vrea la fel de mult ca şi noi să rezolve situaţia cât mai urgent posibil. Ai dreptate, Jane!

— Nu asta-i problema, dacă am sau nu dreptate. Ce vom face de-acum înainte? Asta-i problema cea mai grea!

— Aşteptăm, ce altfceva?! Poate că reuşeşte Eric să găsească un nou suspect sau o altă pistă de cercetat.

— Dacă ar fi existat şi fete în această societate secretă, poate ar fi reuşit până acum, dar aşa...

— Stai puţin! Fete ai zis?

— Exact, ce, nu-ţi mai cunoşti colegul? Doar ştii că e un afemeiat notoriu!

— Nu-i vorba de asta. Îmi aduc aminte că masonii au un fel de birou pentru relaţii publice, de care răspunde o tânără. Poate că Eric o va aborda.

— Mai mult ca sigur, doar e genul lui. Bine, Steve, mai vorbim mâine!

— Noapte bună!

— *Fuck me hard, baby!*

Detectivul lucra din nou sub acoperire, de astă dată în aşternuturile Kristinei Lloyd. Şi lucra destul de conştiincios...

La niciun sfert de oră de când intraseră în apartament, tânăra rămase în pielea goală şi începuse să danseze în faţa lui.

Eric îi admiră toate mişcările cu o sinceritate nedisimulată, închipuindu-şi-o reacţionând sub loviturile lui de berbec. Şi-o dorea din ce în ce mai mult de la o clipă la alta.

Fata se apropie, aducându-i un pahar cu gin tonic, şi rămase în faţa lui pentru a fi mângâiată. Era de-a dreptul irezistibilă, iar pielea ei avea o fineţe aproape ireală.

Când nici măcar un centimetru al corpului său nu mai rămăsese neexplorat de degetele lui pricepute, Kristin se lungi pe oaspetele ei, aşa îmbrăcat cum era, şi începu să mimeze o partidă îndrăcită de sex, zvâcnind aproape isteric din cap, din sâni şi din şolduri. Sfârcurile i se întăriseră şi parcă deveniseră mai vineţii decât ar fi fost normal.

— Mă placi, Lucky? Spune-mi că mă placi! îl rugă ea, transpusă la faţă, de parcă ar fi fost drogată.

Ar fi spus-o negreşit. Şi nu doar o dată. Însă limba îi era mult prea ocupată — la fel şi buzele — cu sfârcurile şi sânii aceia atât de rotunzi, încât semănau cu două mere veritabile abia culese din pom.

Fata îl făcea să se simtă mai tânăr şi mai bărbat decât îşi aducea aminte să fi fost în ultima vreme. Iar când fu invitat să-i exploreze cu degetele interiorul umed, primitor, crezu că înnebuneşte de plăcere.

— Freacă-mă! îl rugă ea, introducându-i limba în ureche.

Dar acest îndemn nu-şi avea rostul. Kristin se mişca atât de repede şi de complex, încât el nu trebuia să facă altceva decât să-şi ţină mâna între picioarele ei, cu două degete în sus.

Totuşi, când simţi că e copleşită de orgasm, Eric depuse efortul de a împinge şi mai mult degetele în interiorul ei. În acelaşi timp, o muşcă cu dinţii de unul dintre sfârcuri, frământându-i pe cel de-al doilea între arătătorul şi degetul mare de la mâna rămasă liberă.

— Ahhh! ţipă tânăra. Vineee! Îmi vine, iubitule. E minunat!...

Apoi, grimasa ei se transformă într-un zâmbet larg, mulţumit, care îi însenină întregul chip. Se ridică încetişor, îi scoase mâna dintre pulpe şi depuse un sărut încins pe fruntea lui.

— Acum e rândul domnului Nelson să fie mulţumit. Sclava lui e gata să-i îndeplinească orice, poruncă!

Îl dezbrăcă în doi timpi şi trei mişcări, îl întărâtă un minut cu gura, la fel ca în parcarea discotecii, după care îl încălecă şi se înfipse în el ca o amazoană.

Absorbit de căldura trupului ei, Eric începu să o salte şi să o coboare cu forţă, fără a-i păsa dacă o rupe în două sau nu.

Ea suspina, parcă mai buimacă decât fusese înainte, şi se ondula în toate sensurile, pentru a se putea bucura pe deplin de tot ceea ce primea. La un moment dat ieşi din el, se aşeză în patru labe cu spatele, îşi sprijini capul pe o pernă şi, cu ambele mâini, îşi depărtă fesele una de cealaltă.

— Trage-mi-o, Lucky! Trage-mi-o acolo!

El îi pipăi pentru o clipă ambele orificii, însă ajunse repede la concluzia că, cel puţin în acea noapte, navea chef de sodomie. Şi de aceea pătrunse din nou în acel culcuş cald, care îi era de-acum familiar.

— *Fuck me hard, baby!* îl întărâtă Kristin, repezindu-şi bazinul în spate, gata-gata să-l dezechilibreze. *Fuck me hard!*

Dacă aşa vrei tu! îşi zise detectivul şi îşi încleştă dinţii, începând să împingă ca la olimpiadă. Stai că ţi-o trag până o să-ţi iasă pe nas!

În acelaşi timp, o prinse de sâni, strângând-o cu putere de amândoi ca să nu aibă de ce se plânge. Şi nu abandonă poziţia şi strategia alese, până când primul jet nu anunţă iminenta inundaţie ce avea să urmeze... Abia atunci se destinse puţin, permiţându-i şi partenerei lui să se mişte.

Aceasta îşi puse din plin în valoare talentele de curtezană şi de dansatoare din buric, în finalul încântătoarei lor partide de sex.

Fără doar şi poate, Kristin se ridicase încă o dată la înălţimea aşteptărilor lui...

CAPITOLUL 13

Eric se trezi primul. Trupul gol al divei de alături îl ispitea peste măsură. N-ar fi comis nicio infracţiune dacă ar mai fi beneficiat o dată de avantajele meseriei pe care o exercita, însă îşi aduse aminte că avea un şef din cale-afară de coleric. De aceea îşi luă hainele şi se duse la baie pentru a-i telefona.

— Aţi mai aflat ceva, şefu'? Aţi pus mâna pe ticălosul de Brad Trump?

— Nu e el. Are un alibi de nezdruncinat, după cum m-au informat detectiv Heron şi sergent Mann.

— Nu se poate!

— Mă faci mincinos?

— N-aş îndrăzni! Atunci cine e criminalul?

— Asta aş vrea să ştiu şi eu. La ora 11:00 vreau să fii în barul Monica's! Ne vom întâlni cu toţii acolo. Dacă ai „codiţă", încearcă să scapi de ea, deşi nu ştiu cine mai conduce supravegherea ta, din moment ce Waxman a dat ortul popii. M-ai auzit?

— Tare şi clar.

Până atunci mai sunt două ore, se gândi detectivul, iar în colţul gurii lui înflori un surâs ce spunea multe.

Îşi puse telemobilul la locul său şi se îndreptă spre frumoasa care dormea în continuare, răsuflând uşurel pe gură. Şi ce gură avea!...

Încăperea pusă de Jimmy H. la dispoziţia poliţiştilor era destul de încăpătoare. Patronul se bucura sincer de cinstea ce i se făcea. Cu o asemenea ocazie nu se întâlnea în fiecare zi. Aduse cafele şi apă minerală, decretând ca un mandatar adevărat ce era:

— Din partea casei!

La ora 11:15 se adunaseră aproape toţi: directorul Tillman, căpitanul West, detectivii Heron şi Black, sergentul Mann şi Marele Comandor Lipstone. Doar Butch lipsea, prezenţa acestuia nefiind considerată necesară în acel moment.

— Încep prin a-mi cere scuze că a trebuit să vă invit aici! zise directorul D.P.L.A. Mai ales dumneavoastră, domnule Lipstone.

— Nu e nicio problemă şi vreau să vă asigur că nu am fost urmărit, aşa cum mi-aţi cerut. Tainele conspiraţiei nu-mi sunt tocmai străine, după cum cred că bănuiţi.

— Perfect. Aţi reuşit să ne faceţi rost de adresa ultimei victime?

— Desigur, o aveţi notată aici! spuse bătrânelul, înmânându-i un bileţel.

— Cavalerul Ales Suplim era tot necăsătorit?

— Nu, însă soţia lui este internată în Clinica Mayo până la sfârşitul lunii. Doriţi să ştiţi motivul? Lifting facial.

— Aveţi idee cum putem pătrunde cât mai discret în locuinţă?

— Fără mandat de percheziţie? se miră Lipstone.

— Nici vorbă, îl vom avea la noi, dar nu vrem să alertăm vecinii, îi răspunse Tillman.

— N-am idee, însă eu aş încerca prin uşa din spatele casei. Waxman era un om de modă veche. Nu m-ar mira să găsiţi cheia sub preş sau undeva deasupra uşii.

— Bun, să trecem mai departe. N-aveţi idee cine le-ar fi putut dori moartea, nu-i aşa?

— M-am gândit la asta toată noaptea, dar degeaba.

În acel moment, străfulgerat de o idee, Eric scoase un carneţel din buzunar şi notă ceva. Apoi rupse foaia — cu un gest care-i făcu pe toţi să se uite la el — şi i-o strecură sergentului.

— Mă scuzaţi, n-am vrut să deranjez! Continuaţi!

— Detectivul Black l-a bănuit pe Brad Trump, dar s-a dovedit că acesta este în afara oricărei suspiciuni.

— Şi ce veţi face în continuare? întrebă respectabilul mason.

— Cred că va trebui să-i interogăm pe toţi membrii de vază ai societăţii secrete pe care o conduceţi.

— Aşa ceva nu e cu putinţă! protestă Breton Lipstone, ridicându-se în picioare. Mă voi adresa imediat guvernatorului Californiei!

— Dar ce altceva am putea face? Nu vreţi să-l descoperim pe asasin?

— Vreau, însă nu concep ca eu să vă învăţ ce aveţi de făcut! Cât despre interogatorii, nici nu poate fi vorba. Iar fără sprijinul meu nu veţi ajunge la niciunul dintre fraţi, cred că vă daţi seama de asta!

— Încerc să nu iau opoziţia dumneavoastră de a coopera cu noi drept un afront personal, domnule Lipstone, zise directorul, uşor iritat.

— În acest caz, scorul este egal. Nici eu nu voi considera ca un afront propunerea dumneavoastră cu interogatoriile.

Steve Mann scrise ceva pe foaia primită de la Eric şi i-o înapoie.

Acesta o citi, apoi o puse în buzunarul de la spate al pantalonilor şi interveni:

— Poate că, dacă mă voi mai învârti printre francmasonii pe care-i conduceţi, dau de un alt fir. Mă ajutaţi, venerate maestre?

— Da, răspunse acesta, fără a da vreun semn că ar fi fost afectat de ironia detectivului. Însă asta nu înseamnă că veţi afla adresa sediului nostru. Iar dacă o veţi face împotriva voinţei mele, vă asigur că în maximum 15 minute totul va dispărea, transformându-se într-o banală locuinţă privată. Suntem pregătiţi pentru asemenea situaţii!

— Domnule Lipstone — vorbi şi căpitanul — suntem împreună aici pentru a ne înţelege şi nu pentru a ne trage pe sfoară. Aşa că vă rog să aveţi încredere în noi!

— Bine, voi încerca, dar ţrebuie să-mi iau unele măsuri de prevedere pentru cazul în care unul dintre dumneavoastră nu va juca cu toate cărţile pe masă. Sper că îmi înţelegeţi poziţia.

— Pot să spun şi eu ceva? întrebă Jane. Ar fi nemaipomenit dacă am putea bănui măcar care ar fi următoarea sau următoarele persoane vizate de asasin fiindcă e clar că nu se va opri de unul singur.

Trebuie s-o facem noi. Astfel, am putea efectua o supraveghere strictă şi eficientă a celor ameninţaţi şi am pune mâna pe criminal.

— Domnişoară, ne întoarcem de unde am plecat, pufni Marele Comandor. V-am spus că nu vă divulg identitatea celorlalţi membri! Şi n-o fac din încăpăţânare sau din răutate, ci pentru că mi-aş pune viaţa în pericol.

— Aşa e! Mă scuzaţi! îşi aduse Jane aminte de unul dintre jurămintele masonilor, care interzice tocmai ceea ce poliţiştii îi cereau lui Lipstone: să divulge numele altor fraţi.

— Dar dacă i-aţi pune în gardă pe ceilalţi în legătură cu oribilele crime, astfel încât să se păzească singuri sau să ne solicite prezenţa la nevoie? îşi dădu sergentul cu părerea.

— Nici asta nu se poate, răspunse căpitanul în locul Marelui Comandor. Domnul Lipstone s-ar demasca în acest fel.

— Dar, până la urmă, masonii tot se vor alarma din cauza dispariţiei celorlalţi!

— Ar fi mai rău dacă, ştiindu-se încolţit, asasinul şi-ar amâna pentru o vreme planurile criminale. Va afla şi el că este bănuit cineva din interiorul societăţii secrete, nu? Iarăşi n-am făcut nimic!

— Aveţi perfectă dreptate, căpitane! îl aprobă bătrânelul.

— În concluzie, ne-am întâlnit degeaba, îşi arătă Larry Tillman dezamăgirea.

— Poate că aflăm ceva nouăti cercetând locuinţa lui Todd Waxman, încercă Eric să fie puţin mai optimist.

— Poate..., zise directorul, pe gânduri. Căpitane, să meargă şi Dr. Harrison acolo! E cel mai priceput în asemenea chestii, nu? În paralel, vom tripla eforturile pentru descoperirea tuturor rămăşiţelor părinteşti ale celor dispăruţi.

Detectivul plecă primul, mulţumindu-i lui Jimmy H. pentru ospitalitate.

— Vă aştept să daţi o petrecere la Monica’s după ce rezolvaţi cazul la care lucraţi! Cred că o să-mi povestiţi şi mie întreaga tărăşenie. Desigur, mă voi număra şi eu printre participanţii la banchet, doar am fost implicat, nu?

— Bineînţeles, patroane! Bineînţeles.

Ceilalţi musafiri ai lui Jimmy H. părăsiră localul la scurte intervale de timp. Niciunul nu venise cu maşina personală sau de serviciu, preferând să se deplaseze cu taxiul.

Ajuns la bancă, Eric Black făcu act de prezenţă câteva zeci de minute după care, plictisindu-se, ieşi să ia aer curat. Scoase din buzunar bileţelul scris de sergentul Mann şi citi: „Todd Waxman a fost ucis între 01:00 şi 01:30, în noaptea în care te-ai făcut mason. Jane a aflat asta de la Brad Trump”.

Ce-ar fi dacă i-aş face o vizită lui Kristin? se gândi detectivul. Curând e ora prânzului şi un dejun în doi n-are la ce să-mi strice.

— Taxi!

Bucuria cu care tânăra îl întâmpină i se păru cât se poate de naturală.

Te pomeneşti că e pe cale să se îndrăgostească de mine! se sperie Eric. Şi, la urma urmei, ce dacă? Nici mie nu-mi displace. Nu-nu, chiar nu-mi displace deloc şi nu mi-e indiferentă. Dacă între noi ar fi o relaţie stabilă, asta nu înseamnă că îmi voi pune pirostriile, ce naiba! În plus, poate că e vremea să mă mai liniştesc şi eu un pic. Oare îmbătrânesc de gândesc aşa?

— Astăzi nu prea am chef de lucru, încercă el să-şi justifice prezenţa.

— Eu credeam că îţi lipsesc şi că de-aia ai venit să mă vezi! făcu pe îmbufnata Kristin.

Ca să-i treacă, el o sărută pe buzele discret rujate, alungând gândurile obscene ce-i invadaseră mintea în acel moment.

— Şi asta. Vrei să dejunăm împreună? Ai treabă?

— N-am, dar e prea devreme pentru masă, nu crezi?

— Atunci să ne mai plimbăm puţin. De acord?

— Mai bine închiriem o cameră la un hotel...

— Acum?

— Am glumit. Stai să strâng lucrurile şi să le încui în seif. Pe urmă sunt a ta. Numai şi numai a ta, *baby*...

Se simţea într-o permanentă stare de bună dispoziţie în prezenţa ei şi asta îl încânta în mod deosebit. Era veselă, înţelegătoare, răbdătoare, plăcută, într-un cuvânt, tânără. E drept, nu puteau dezbate împreună cine ştie ce teme savante, dar cine avea nevoie de aşa ceva?

— Când o să fii liber într-un week-end, am să te invit la cabana mea de pe plaja din Santa Barbara. Vrei să petreci cu mine un sfârşit de săptămână? Am omis să te-ntreb.

— Tu ce crezi?

— Că da.

— Să ştii că ai ghicit. Vreau chiar foarte mult. Locuieşte cineva în ea?

— Nu, e goală. De ce?

— Mă întrebam dacă nu cumva tatăl tău...

— ... Tatăl meu a murit anul trecut, se întristă Kristin dintr-o dată, lăsând ochii în jos. Iar mama a plecat pe acelaşi drum imediat după el. N-a suportat să trăiască de una singură.

— Îmi pare rău! N-aveam de unde să ştiu.

Era clar că fetei îi pierise tot cheful. Suferea sincer de pe urma pierderii părinţilor săi. Pentru a-i distrage atenţia, Eric zise:

— Eu îl mai am pe tata. E un tip tare simpatic. Poate că ai să-l cunoşti cândva.

Nicio reacţie din partea ei.

Se plimbară o vreme pe aleile unui părculeţ, apoi intrară într-un restaurant oarecare.

Ospătarul aduse supele comandate: franţuzească, de ceapă, pentru ea şi de spaghete pentru el. Mâncară fără ca vreunul dintre ei să mai scoată vreo vorbă. Apoi ea spuse:

— Am să-ţi spun un secret, Lucky. Cred că suntem destul de apropiaţi sufleteşte ca să meriţi asta.

— Mulţumesc!

— Ai înţeles că tata a fost mason, nu-i aşa?

— Da.

— Era destul de bogat. Avea două fabrici de ciment şi una de prefabricate. La un moment dat — nu ştiu din ce motiv, pentru că nu mi-a spus niciodată — a ţinut morţiş să părăsească loja din care făcea parte şi în care ocupa o funcţie destul de importantă. Dar asta nu contează.

— Serios?! făcu detectivul pe miratul, pentru a-i dovedi că este atent la vorbele ei. Voia s-o schimbe cu o altă lojă?

— Nu. A abandonat societatea pentru totdeauna, ştiind foarte bine că aşa ceva nu era permis de dogmele ordinului masonic.

— Să nu-mi spui că a murit în condiţii suspecte! Vreau să spun... asasinat.

— Nu, s-a sinucis.

— Cum asta?

— A ignorat sfaturile fraţilor şi n-a mai vrut să audă de Francmasonerie, deşi cunoştea toate secretele acesteia. Din acel moment, afacerile lui au început să se ducă de râpă una după cealaltă. Întâi a dat faliment cu cimentul, apoi cu prefabricatele.

— L-a sabotat cineva.

— N-aş putea afirma asta. Cred că, pur şi simplu, majoritatea beneficiarilor lui erau tot masoni, iar aceştia n-au mai cumpărat nimic de la el.

— Şi asta l-a dus la faliment.

— Ai înţeles! Disperat, în cele din urmă şi-a pus ştreangul de gât, după ce a văzut că munca lui de o viaţă era distrusă. La două luni după această tragedie, mama n-a mai putut rezista punându-şi capăt zilelor în acelaşi mod.

— Oh, dar e teribil! făcu detectivul cu sinceritate, mângâindu-i părul. Îmi pare sincer rău.

— Nu trebuie, dragule. Ştii, mi-am iubit extrem de mult părinţii, i-am venerat, dacă mă pot exprima aşa.

— Dar, spune-mi, tu eşti absolut sigură că a fost mâna Masoneriei?

— Stai puţin! La ce te referi? Ţi-am zis că ai mei s-au sinucis. Nu încape niciun dubiu.

— Voiam să ştiu dacă eşti sigură că ei l-au dus la faliment.

— N-am nici cea mai mică îndoială.

— În acest caz, de ce nu te-ai dus la poliţie?

— Şi ce să le spun? Că tata s-a sinucis deoarece n-a suportat eşecul... eşecurilor în afaceri, provocat de loja nu-ştiu-care?

— De ce nu?

— Nu m-ar fi luat nimeni în seamă. În plus, mi-a fost frică.

— De ce?

— Puteau să mă distrugă şi pe mine în orice moment. Apropo, tu de ce te-ai băgat în chestia asta? Nu ţi-a fost frică?

— Doar puţin. M-am gândit că e bine pentru viitorul meu, dar să ştii că nu sunt un oportunist. Şi eu am avut un bunic mason, la care am ţinut foarte mult. Ar fi cazul să mă tem?

— Atâta timp cât joci cum îţi cântă ei, n-ai de ce.

— Dar tu cum ai reuşit să mai lucrezi pentru masoni după ce tatăl tău i-a abandonat?

— Tocmai asta e, că m-au luat după ce au murit şi tata şi mama. Cred că le-a fost milă de mine. Sau, poate, au avut remuşcări pentru ceea ce au provocat. Au încercat să... amelioreze puţin situaţia. Doar distruseseră o familie, nu-i aşa?

— Acum înţeleg! Deci eşti la ei de puţin timp.

— De aproape un an de zile. Vrei să ştii cu exactitate?

— Nu. Voiam să aflu un singur lucru, dacă crezi că nu te deranjează, zise Eric, aprinzându-şi un Camel fără filtru.

— Te ascult!

— Ai resentimente faţă de Loja „Concordia”?

— Nu le port pică. I-am iertat, însă nu pot uita ce le-au făcut alor mei. Şi mie, desigur. Eram o familie extrem de fericită, Lucky. Iar ei ne-au distrus pe toţi trei, fără ca măcar să ne prevină sau să ne dea o cât de mică şansă. Noroc că nu am fraţi sau surori care să fi suferit împreună cu mine!

— Diseară ce faci? schimbă vorba Eric dintr-o dată, văzând-o extrem de afectată.

Se gândea că tânăra lui prietenă ar putea uita de aceste amintiri dureroase dacă ar fi împreună pentru încă o noapte. Dar răspunsul ei fu categoric:

— Am să mă culc mai devreme. Sunt cam obosită şi nici nu mă simt prea bine. Te rog să mă înţelegi şi să nu te superi.

— O.K., nu-ţi face griji pentru mine! N-am nici cel mai mic motiv din lume să mă supăr din atâta lucru.

— Eşti un om bun, Lucky!

CAPITOLUL 14

Parcară maşina cu care veniseră la o oarecare distanţă, parcurgând restul drumului pe jos pentru a nu atrage atenţia vecinilor. Legistul nu se afla deloc în apele lui, iar Steve Mann şi cu Jane Heron depuneau eforturi disperate pentru a-l calma.

Pătrunderea în curtea locuinţei familiei Waxman nu constitui o problemă şi nu fură observaţi de nimeni. Exact ca nişte infractori de duzină, poliţiştii se uitau prudenţi în toate părţile. Ocoliră casa, după cum fuseseră sfătuiţi, şi se opriră la uşa din spate.

— Să ştiţi că mie nu-mi place deloc chestia asta! continuă Dr. Butch Harrison să protesteze împotriva intrării prin efracţie în locuinţa lui Todd Waxman. Tocmai eu să fac aşa ceva! Nu mi-am închipuit niciodată că voi ajunge până aici!

— Avem asupra noastră actele necesare care ne conferă dreptul de a proceda aşa cum procedăm. Nu sunt niciun fel de motive de îngrijorare, Butch, îl asigură sergentul. Înţelege asta o dată, pentru numele lui Dumnezeu!

— Ba sunt foarte îngrijorat! Chiar dacă avem un mandat de percheziţie la noi, ar fi trebuit să fie de faţă măcar un martor. Aţi uitat procedura?

— Şi de ce nu i-ai spus asta directorului, viteazule? îl luă Jane la rost în zeflemea. Doar ai avut această ocazie.

— Sau să te fi plâns măcar căpitanului West, puse şi sergentul Mann paie pe foc. Puteai să-i spui în faţă că tu nu faci aşa ceva, nu să ne baţi pe noi la cap. De ce n-ai făcut-o? Ei? De ce n-ai făcut-o?

— De ce, de ce! Parcă nu ştiţi de ce!... Mai bine căutaţi blestemata aia de cheie şi să intrăm odată, până când nu ne vede vreun vecin şi cheamă poli... şi ne cheamă tot pe noi...

— Sper ca raţionamentul Comandorului Lipstone să funcţioneze, zise Jane, căutând sub preş şi pe canatul uşii. Zicea că Waxman-ii sunt nişte oameni de modă veche...

Degeaba. Nu dădu peste nicio cheie. Privi atentă împrejur, doar-doar i-o veni vreo idee.

O fi sub ghiveciul ăsta de flori? se întrebă ea, aplecându-se şi ridicând floarea.

Cheia se afla chiar acolo, aşteptând cuminte să fie luată şi folosită la descuierea uşii din spate.

Ca nişte borfaşi ordinari, cei trei intrară în bucătărie şi de aici într-un living-room spaţios, aranjat cu mult rafinament. Nişte mobilă cumpărată de curând, un tapet aproape nou, câteva tablouri alese cu gust, două plante de cameră ce dădeau sufrageriei un aer de prospeţime şi un bar care te îmbia să te serveşti din el cu tot ce-ţi poftea inima.

Din câte se putea observa la prima vedere, locatarii n-o duceau rău deloc. Realitatea era, însă, cu totul alta. Todd Waxman nu era bine deloc...

— De unde începem, din sufragerie? întrebă Mann pus pe fapte mari. Eu aşa zic.

— Ai comis deja două greşeli! ripostă „Specialistul” destul de violent. Pentru început, doar de intenţie.

— Serios?

— Foarte serios! Ca să nu comiteţi şi altele, staţi nemişcaţi într-un loc! Lăsaţi-mă să-mi fac treaba de unul singur. Voi începe cu baia.

— Şi care ar fi greşelile? insistă sergentul, neînţelegând de ce fusese acuzat. Te pomeneşti că acum nu mai ai nevoie de noi!

— Doar eu mă ocup de prelevarea probelor şi nu încep cu living-ul, ci cu baia. Cam astea ar fi greşelile. Era destul de simplu chiar şi pentru un poliţist să înţeleagă că percheziţia şi adunarea de probe sunt treburile criminalistului.

— Hai, că ne-ai omorât! sări Jane în apărarea colegului ei, sergentul, gândindu-se la faptul că nu-l mai văzuse de multă vreme costumat în uniformă. Şi nici ea nu mai fusese.

— Din câte remarc, se pare că şi aici s-a făcut curăţenie generală de curând, zise Mann. Uitaţi-vă şi voi împrejur! Nu-i aşa?

— Mi-ai dat o idee bună, în sfârşit! Dă puţin cu aspiratorul acesta prin mijlocul camerei, îl mobiliză Dr. Harrison, oferindu-i un micuţ aparat cu baterii. Şi pe căile de acces. Poate descoperim fire de păr sau de stofă ce nu aparţin victimei ori soţiei acestuia. Pe mine mă găsiţi la baie, în caz că vreţi să mă mai pisaţi la creier cu ceva.

— Numai fată în casă nu fusesem până acum! mormăi sergentul nemulţumit, apucându-se, totuşi, de treabă.

„Specialistul” scoase din valiza lui un tub de spray şi începu să pulverizeze un praf albicios prin întreaga cameră de baie. Aşteptă câteva secunde în hol, ca atmosfera să redevină respirabilă, după care stinse lumina şi reintră.

Cu ajutorul unei lanterne ce răspândea o lumină violetă puternică şi a unei lupe gigantice, începu să inspecteze încăperea centimetru cu centimetru. Din când în când făcea câte un semn cu un marker negru, după care trecea mai departe.

Nu omise să preleveze câte o probă din scurgerile chiuvetei şi a căzii, ba chiar demontă bateria celei dintâi şi o introduse într-o pungă de plastic. De asemenea, acordă o atenţie deosebită oglinzilor montate în zid şi pe uşile unui mic dulăpior ce atârna de perete.

— Ai găsit ceva? îl întrebă Jane după câteva minute de inactivitate, demonstrând că îşi pierduse deja răbdarea.

— Îhî! veni răspunsul monosilabic al legistului aflat în ipostază de criminalist.

Dar cum nu părăsi baia, poliţista înţelese că „Specialistul” mai avea de lucru acolo. De aceea îl întrebă din nou:

— Pot să mă uit printre cărţi?

— Da, dar lasă-mă-n pace căci nu pot lucra! Trebuia să te duci la bibliotecă dacă aveai de gând să citeşti ceva!

— Eu am terminat de aspirat, îl pisă Steve peste un alt sfert de oră. Am făcut totul bec. Ce să mai fac acum?

— Şterge praful! îl luă peste picior doctorul, enervat.

Fără a-i înţelege ironia, sergentul reveni:

— Păi, dacă şterg şi eventualele amprente?

— Mai taci din gură, bătrâne! interveni Jane de astă dată. Nu vezi că-l deranjezi pe expert? În plus, intenţionez să-i telefonez fostului nostru suspect.

— Ţi-e dor de el?

— Visezi, colega? Alta e poanta! N-aş vrea să încerce el să dea de mine dacă va vedea că nu-l caut. Acum ai înţeles care-i şpilul?

— Cred că da.

— Alo, bună ziua, domnule Trump! zise poliţista după ce secretara îi făcuse legătura.

— De ce eşti atât de rece? Nu ne mai tutuim, nu-mi mai spui Brad?

— Nu. Asta a fost cândva, probabil în alt secol.

— Te-am supărat cu ceva, draga mea?

— Se poate spune şi aşa. Te-am sunat să te anunţ că sunt în drum spre casă. Am plecat mai devreme, aşa că nu ne mai putem vedea, minţi Jane.

— Îmi pare rău! Când te întorci în Los Angeles?

— Pentru tine? Niciodată.

— Dar spune-mi, te rog, ce s-a întâmplat! Ţi-am greşit cu ceva?

— Dacă insişti, fie! Printr-un concurs de împrejurări, am aflat nişte lucruri despre tine care nu mi-au convenit deloc, se gândi poliţista să-l pună pe jar. Aşa că nu vreau să mai avem de-a face unul cu celălalt.

— Despre ce este vorba? întrebă Brad Trump, precaut.

— Ştii tu mai bine decât mine! Dar asta nu are nicio importanţă, fiindcă nu am de gând să te mai văd vreodată. Adio!

— Jane, nu întrerupe legătura!

Dar ea închisese deja.

— De ce i-ai vorbit aşa? vru să afle Steve. Nu s-a purtat cum trebuie cu tine? Ţi-a pricinuit vreun rău? Te-a cerut de soţie şi pe urmă s-a răzgândit?

— Oricum nu mai aveam ce scoate de la el, din moment ce nu mai este principalul nostru suspect. Iar pe deasupra, nu-mi place nici de el nici de Masoneria lui. Lasă-l să se frământe câteva zile, gândindu-se la ce-oi fi aflat! Ce-o să păţească?

Când poliţista îşi consultă ceasul (pentru a câta oară?!), „Specialistul” tocmai ieşea din baie cu un aer de învingător pe chip. Trecuse mai bine de o jumătate de oră şi, cum colegii se uitau ţintă la el, catadicsi să le spună:

— Ceva amprente tot am găsit. Căpitanul va fi încântat.

— Ura! se bucură sergentul. Acum pot să fac curat şi la baie? întrebă el, demonstrând că înţelesese glumele lui Butch de mai înainte. Spăl faianţa, gresia, poate şi instalaţiile sanitare — în special WC-ul. Tu ai terminat treaba la locul faptei?

— Mai arunc o privire în bucătărie şi pe urmă putem pleca. Jane, te-aş ruga să cauţi prin garaj, poate dai de vreo unealtă cu care criminalul ar fi putut tăia oasele nefericitului. Trebuie s-o găseşti dacă e acolo!

Dr. Harrison intuise perfect.

— E aici! strigă poliţista după câteva minute de căutare, revenind în casă. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta de cum am intrat în locuinţă, dar prea m-ai scos din sărite cu capriciile tale...

— Nu atinge mânerul! zise Butch, ignorând remarcile poliţistei. Poftim o pungă! Lama nu mă interesează.

— Acum putem pleca? se arătă Steve nerăbdător.

— Cred că da, îi răspunse „Specialistul”, aruncând o ultimă privire împrejur. Am găsit ceea ce căutam, dragă colega.

În drum spre casă, Eric se gândi că n-ar strica să bea un păhărel într-un bar din apropiere. Ultimele zile îl obosiseră destul de mult, deşi n-ar fi recunoscut acest lucru în ruptul capului.

Ce-ar fi dacă aş rămâne francmason în continuare? îşi lăsă el gândurile s-o ia razna. Tot am fost iniţiat, nu? Ar fi păcat s-o fi făcut degeaba. Mai ştii, dacă nu avansez mai repede în grad şi nu ocup o funcţie importantă peste noapte, lăsându-i pe toţi cu gura căscată? Da’ dacă şi directorul Tillman e mason? Asta înseamnă că va trebui să am răbdare până ce moare el. La dracu’ îşi mai zise detectivul, alungând din minte aceste vise iluzorii şi deloc sănătoase.

În acel moment sună telefonul mobil.

— Bună seara, domnule Nelson. Breton Lipstone e la aparat. Eraţi ocupat?

— Nu tocmai. Chiar mă gândeam să dau pe gât un păhărel în lipsă de altă activitate şi visam la propriul meu viitor.

— Foarte bine! În acest caz, n-aţi fi dispus să beţi un pahar cu noi? În cadrul unei întâlniri fără protocol, desigur.

Eric înţelese imediat despre care „noi” era vorba şi se grăbi să răspundă:

— Bineînţeles că vreau, numai spuneţi-mi cum să ajung la locul stabilit!

— Reuniunea are loc la sediul pe care l-aţi vizitat deja. Îndreptaţi-vă spre intersecţia dintre West 3rd Street cu Grand Avenue şi aşteptaţi în faţa cofetăriei Calipso! Va veni o maşină să vă ia peste exact — urmă o scurtă pauză — 26 de minute.

— Ştiţi, nu sunt îmbrăcat în haine de seară. Trebuie să am o ţinută corespunzătoare?

— Niciuna. V-am spus, e o mică distracţie neprotocolară. La intrare vi se va da un şorţ, aşa cum avem toţi şi asta va fi suficient.

— În regulă, domnule, şi vă mulţumesc pentru invitaţie!

— Cu plăcere! Cred că nu trebuie să vă mai aduc aminte că mă bazez în continuare pe totala dumneavoastră discreţie...

— E de la sine înţeles.

După ce închise, în drum spre automobil, detectivul îi telefonă partenerei lui. Trebuia s-o informeze unde se află, pentru cazul în care ar fi păţit ceva.

— Jane, mă duc la o întâlnire cu masonii. Nu mi-au spus dacă au invitat şi fetiţe, însă te voi ţine la curent. Poate-i îmbăt şi îi fac pe toţi să mărturisească...

— ... Spui numai prostii!

— Voi ce-aţi mai făcut? Vă descurcaţi în lipsa preţioasei mele persoane?

— Dr. Butch Harrison a găsit amprente acasă la Todd Waxman, iar eu — un ferăstrău ceva mai pătat, dacă înţelegi ce vreau să spun. Mâine vom avea negreşit rezultatele şi concluziile „Specialistului”.

— Excelent! Jane, aş vrea să te mai întreb ceva, dacă îţi aminteşti. Când ziceai că a fost omorâtă cea de-a treia victimă? În noaptea în care eu am fost iniţiat în tainele Francmasoneriei locale?

— Exact! De ce vrei să ştii asta?

Eric nu-i răspunse, formulând o nouă întrebare:

— La ce oră?

— Între 01:00 şi 01:30. Da’ nu-mi spui de ce?

— Aşa, voiam să ştiu şi eu. Pură curiozitate. Vorbim mai târziu sau mâine.

— Poate faci rost de câteva amprente ale drăguţilor tăi prieteni. Butch ar fi fericit să aibă cu ce compara amprentele găsite în apartamentul lui Waxman. Şi eu la fel.

— Bine că mi-ai spus în ceasul al doisprezecelea şi noroc că Steve mi-a făcut rost de cărţi de vizită cu numele meu conspirativ!

— Mă miram eu să-ţi treacă prin cap că avem nevoie de amprente!...

— Jane, nu toată lumea e la fel de deşteaptă ca tine, trebuie să admiţi şi să înţelegi acest lucru!

Oare de ce i-am ascuns lui Jane că Kristin n-a fost acasă la ora când a avut loc ultimul asasinat? se întrebă poliţistul după ce închise telefonul mobil, încerc s-o acopăr pe amanta mea? M-am îndrăgostit de ea în aşa măsură încât să încalc tocmai legea la respectarea căreia veghez? Halal poliţist! Stai puţin! Dar ea nu poate fi în niciun caz o criminală odioasă! Poate că se culcase mai devreme şi închisese telefonul, de aceea n-a putut să-mi răspundă...

Fix la ora stabilită, Eric Black aştepta în faţa cofetăriei Calipso venirea celui ce urma să-l escorteze. O ploaie măruntă începuse să cadă peste oraşul prăfuit. Nu mai era mult şi înserarea avea să se lase.

O maşină opri în faţa copoiului înainte ca el să fi terminat de adulmecat atmosfera. Era acelaşi automobil Volvo din noaptea în care fusese iniţiat în tainele Masoneriei. Stinse ţigara fumată doar pe jumătate şi urcă pe bancheta din spate, salutând ca un domn civilizat ce era:

— Bună seara!

În loc de răspuns, şoferul — acelaşi companion care-l secondase în faţa mai marilor lojei „Concordia” — zise:

— Am venit singur să te iau, aşa că, dacă nu te superi, va trebui să te laşi mai jos şi să te legi singur la ochi. Eu conduc şi nu pot face asta. Am totală încredere în tine, frate.

— Pot să-ţi vorbesc neîntrebat?

— Mie da şi, în general, tuturor celor care nu se află printre conducătorii noştri de vază, mai ales în particular. La întruniri e cu totul altceva. Ce voiai să mă întrebi?

— În legătură cu Kristin Lloyd, tânăra de la relaţiile publice. Cum a ajuns să lucreze pentru voi, dacă nu sunt prea indiscret?

— Ţi s-au aprins cumva călcâiele după ea? Să ştii că fata e disponibilă, dacă-ţi place. Şi e de-a noastră, ceea ce e foarte important.

— Mă bucur! Deci, nu păcătuiesc şi nici nu încalc vreo regulă dacă-i fac curte.

— Dimpotrivă. Fii cât se poate de liniştit din acest punct de vedere. Pot să-ţi pun şi eu o întrebare, dacă nu te superi?

— Bineînţeles!

— Cum se face că ai şi fost invitat la o serată, după aşa de puţin timp de la iniţiere? Eu n-am mai văzut pe cineva căruia să i se acorde o asemenea favoare.

— Să zicem că am relaţii sus-puse. Te mulţumeşte acest răspuns?

— Mai mult decât crezi.

— N-aş vrea să-ţi las impresia că fac pe secretosul, însă sunt convins că şi tu ai păstra discreţia dacă ai fi în locul meu.

— Cu siguranţă. Ştii ceva? Mă gândesc că va trebui să mă împrietenesc cu tine dacă vreau să fiu bine văzut de şefi, râse companionul, cu toate că vorbise destul de serios. Ajungem îndată, dar înainte aş dori să te mai rog ceva, adăugă însoţitorul pe acelaşi ton detaşat.

— Te ascult!

— Dacă vei ajunge sus de tot, poate n-ai să mă uiţi! Să ştii că sunt un prieten foarte devotat şi corect. N-am înşelat pe nimeni în viaţa mea.

— În regulă, n-am să uit!

Când automobilul se opri, Eric îşi dădu seama că şoferul nu mai făcuse ocolurile obişnuite pentru a-l deruta. Asta însemna, fără doar şi poate, că dobândise o oarecare încredere în el.

Stătu liniştit la locul său până când companionul ocoli maşina şi îl ajută să coboare. Străbătură acelaşi traseu ca în seara iniţierii, dar când fu dezlegat la ochi, discipolul nu mai trebui să aştepte la uşa aceea masivă pentru a fi primit. Doar la pantofi fu rugat să renunţe şi i se puse şorţul ştiut la brâu.

— Vă veţi obişnui repede cu el, îl asigură cel care i-l legă la spate.

Intră în încăpere, împreună cu noul său amic, şi acesta îl conduse până la bar, de unde fiecare se putea servi singur.

Atmosfera recepţiei era mult mai destinsă decât cea a primirii unui discipol în rândurile lojei Concordia. Nimeni nu îl privea cu ostentaţie, aşa cum crezuse detectivul că va fi întâmpinat. Poate doar cu uimire.

Surprinderea tuturor se amplifică în clipa în care Marele Comandor se apropie de proaspătul iniţiat şi, înălţând paharul, i se adresă:

— Frate, fie ca prezenţa ta să fie de bun augur pentru noi toţi! Mă bucur că ai putut răspunde afirmativ invitaţiei noastre.

— Vă mulţumesc din suflet, venerate Mare Comandor! arătă Eric că era binecrescut. Şi eu mă bucur că mă aflu aici!

— Distrează-te şi cunoaşte-i pe ceilalţi! Nu-ţi fie teamă, aici eşti numai printre prieteni. Niciun secret nu trece de zidurile acestei încăperi.

— Asta aşa e! întări Brad Trump ultimele cuvinte ale şefului său, apropiindu-se de ei. Cum ţi se pare atmosfera?

— Foarte plăcută, venerate maestru, răspunse detectivul, aşteptând să fie provocat în continuare de patronul fabricii de confecţii.

— Pe mine vă rog să mă scuzaţi, zise Lipstone, îndepărtându-se de ei. Am de dat un telefon urgent.

Cei doi se înclinară, iar Trump vorbi din nou:

— Dacă îţi place, înseamnă că te vom avea de multe ori printre noi.

— Ori de câte ori voi fi invitat de superiorii mei, domnule.

— De cât timp lucrezi la banca aceea de care spuneai, dacă nu te superi că te întreb?

— Nu de prea multă vreme. Am învăţat cam mult până să ajung acolo. Ştiţi cum e cu birocraţia şi cu găsirea unei slujbe pe măsură, atunci când nu ai relaţiile necesare!

— Da, însă am auzit că studiile tale nu sunt dintre cele obişnuite. Ai învăţat cam tot ce se poate învăţa despre finanţe şi management. Eşti un expert, ca să zic aşa.

— Mă flataţi, domnule, făcu poliţistul pe modestul. Fără puţin noroc n-aş fi putut urca atât de mult pe scara socială. Îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta!

— Foarte bine! Îmi place cum gândeşti. Dar şi dumneata ai putea fi de folos multora dintre noi. Ştii ce scrie în Biblie! „Ajută-ţi aproapele!” Şi cine e mai aproape de tine în acest moment, dacă nu noi, râse Brad Trump de unul singur, de parcă cine ştie ce glumă bună ar fi făcut.

— Nu înţeleg cu exactitate la ce vă referiţi!

— Ştii, noi, francmasonii, ne ajutăm foarte mult unii pe alţii. Şi ne place să facem afaceri împreună, fără a ne amesteca cu cei din afară. E mult mai sigur aşa, dacă mă înţelegi.

Deci asta era! Îşi zise Eric rămânând în expectativă. Te pomeneşti că şmecherul vrea să obţină vreun împrumut preferenţial de la banca mea. La paştele cailor, domnule!

Aproape toată seara, detectivul se plimbă de la un grup la altul, încercând să prindă frânturi de conversaţie în legătură cu cele trei dispariţii. Între timp, făcea cunoştinţe şi împărţea cărţi de vizită, bucurându-se sincer atunci când primea altele în schimb.

Era convins că subiectul celor trei dispariţii nu putea fi ocolit de fraţi, mai ales la un pahar de... vorbă. În ciuda acestui fapt, orele trecură şi nu reuşi să afle nimic. De câte ori se apropia de câte un grup, devenea centrul atenţiei şi toţi se întreceau în a afla cât mai multe despre el, despre familie, despre gândurile lui de viitor şi câte şi mai câte.

La naiba! înjură Eric înainte de plecare. Eu vin să-i descos şi tocmai ei sunt cei care mă descos pe mine. Bine că nu mi-am pierdut timpul chiar de pomană! Am făcut rost de nişte cărţi de vizită cu amprentele câtorva. Acum pot să mă prefac „rănit” şi să-mi pun picioarele la spinare. Pe urmă îl sun pe căpitan, îi dau raportul şi gata! Poate va trimite pe cineva să ia probele, iar mâine vom vedea ce-o mai fi...

CAPITOLUL 15

O nouă zi începea în sediul Diviziei „Cazuri Speciale” din Los Angeles. Era o adevărată vânzoleală. Poliţiştii în uniformă, care aduceau tot felul de pachete, coborau la subsol, apoi plecau din nou pe teren.

La ora 10:00, în laboratorul Dr. Harrison se aflau toate fragmentele de cadavre, cu excepţia pieptului lui Ike Freeman şi a unui picior ce aparţinuse lui Todd Waxman. Legistul părea mai degrabă încordat decât nervos în acea dimineaţă.

— Butch, după cum vezi, ordinele directorului departamentului au dat roade, îi zise Jane. S-au descoperit aproape toate fragmentele acelor nefericiţi.

— Aşa e!

— Ai vreo idee unde ar putea fi părţile care lipsesc?

— Poate le-or fi devorat câinii sau le-au îngropat. N-ar fi exclus să se afle deja în cine ştie ce fundaţii turnate în beton. Avem, totuşi, cele mai importante părţi, aşa că acest lucru nu contează prea mult.

— Numai de n-am găsi fragmente umane care nu au aparţinut celor trei!

— Adică să dăm peste altă victimă, peste fragmentele altui cadavru? Cred că ar sări în aer întreg oraşul dacă s-ar întâmpla una ca asta. Şi aşa presa e pe urmele noastre, ai văzut!

— Din păcate, ai cât se poate de multă dreptate, cu toate că aş fi vrut foarte mult să te contrazic. Asta mă binedispune...

— Bine, acum lasă-mă să-mi văd de treabă! Nu mă mai enerva!

— Ce mai ai de făcut? îl întrebă poliţista.

— Trebuie să compar amprentele găsite în locuinţa lui Waxman cu cele trimise de Eric. Poate că dăm de criminal. Apropo, doamna Waxman a fost informată despre moartea soţului ei? Parcă era la clinica Mayo!

— Nu încă, dar cred că se va alarma cât de curând. Probabil că este deja îngrijorată, dacă n-a mai vorbit la telefon cu soţul ei, şi ne vom trezi cu ea pe cap.

— Altă belea...

— Detectiv Black, ai citit ziarele de dimineaţă?

Ce obicei prost are şi căpitanul ăsta! îşi zise Eric abia mijindu-şi ochii. Să-şi sune cu noaptea-n cap subalternii care lucrează sub acoperire, riscându-şi viaţa pentru gloria diviziei...

— Nu, şefu’, despre ce-i vorba?

— Despre nişte fragmente umane care au fost descoperite de Poliţia din Los Angeles.

— Altele?

— Nu, tot alea, dar scrie în ziare. De unde crezi că a aflat presa despre ancheta noastră?

— Habar n-am! De unde?

— Ia uite ce se mai zice aici: „Poliţia susţine că, deocamdată, nu deţine informaţii despre aşa ceva şi că nu s-au înregistrat dispariţii misterioase de persoane în ultima vreme. Dar cine poate să creadă asta, cunoscută fiind lipsa de transparenţă cu care ne-a obişnuit departamentul aflat în subordinea directorului Larry Tillman? Fireşte, jurnaliştii vor desfăşura propriile anchete pentru aflarea adevărului pe care ni-l ascund autorităţile, minţind populaţia cu seninătate. Vă vom ţine la curent!” Îţi dai seama că şeful cel mare e foc şi pară?

— Îmi dau...

— Şi ce crezi că e de făcut în această situaţie?

— După părerea mea, ar trebui să acţionăm în forţă şi să mergem peste masoni. Purtându-ne ca nişte domnişoare, adică cu mănuşi, nu vom ajunge prea departe şi, oricum, nu în timp util.

— Vorbeşti prostii! Aşa ceva nu se poate, ştii prea bine. Mai bine vino la sediu ca să ne scremem minţile împreună!

— Şi cu acoperirea mea cum rămâne?

— Încearcă şi tu să fii cât mai discret! Şi aşa, dacă situaţia devine explozivă — şi există toate şansele să se întâmple acest lucru —, acoperirea ta nu mai are nicio însemnătate. Ne vedem la ora 10:00!

— Aşa devreme? Dar cine te crezi tu, dictatorule! Vreun stăpân de sclavi, care dispune după bunul plac de viaţa gladiatorilor săi? Las’ că vin eu la divizie şi-ţi trag vreo două în bot, ca să-ţi iasă asemenea fumuri din cap!

Bineînţeles că West întrerupsese de mult legătura telefonică, iar Eric vorbea de unul singur pentru a-şi vărsa zăduful...

— Ce e de făcut?

Împreună cu dr. Butch Harrison, toţi cei implicaţi în afacerea masonilor omorâţi bestial se aflau în biroul căpitanului West. Detectivul Black reuşise să ajungă şi el, însă fata îi era încă umflată de somn.

— Directorul se află la primar şi, probabil, e muştruluit la această oră, zise boss-ul. Ce ne poţi spune în legătură cu amprentele colectate de detectivul Black? fu întrebat legistul.

— Sunt foarte bune, dar nu coincid cu cele găsite în baia lui Waxman.

— Niciuna? nu-i veni să creadă lui Eric.

— Deci, şi această pistă trebuie abandonată, concluzionă căpitanul. Ce facem mai departe? Unde căutăm?

— Totuşi, eu sunt convinsă că asasinul e cineva din Masonerie, vorbi Jane. Prea este un cerc închis, în care nu pot pătrunde alţi oameni!

— Şi noi suntem convinşi, să zicem, dar la ce ne ajută asta? se întrebă sergentul Mann mai mult pe sine.

— Cine ar putea avea un motiv atât de puternic încât să omoare oameni cu nemiluita? I-am luat aproape pe toţi la rând, vorbi detectivul ca să se afle în treabă.

— Staţi puţin! zise legistul, gânditor. Dar pe Kristin Lloyd a urmărit-o cineva?

Eu — era să strige detectivul Black — şi nu e vinovată!, însă se abţinu în ultimul moment. S-ar fi făcut şi de râs, ar fi atras şi unele bănuieli deloc plăcute la adresa lui.

— Eric a cunoscut-o destul de bine din câte am înţeles, se entuziasmă Jane la gândul acestei idei. Nu-i aşa, partenere? Hai, spune, nu te sfii!

— Să zicem, însă nu văd ce motiv ar avea ea ca să...

— ... Ai idee cum de-a fost tocmai ea aleasă pentru funcţia pe care o ocupă în loja masonică, iubiţel?

— Tatăl ei a făcut parte din congregaţie, dar s-a sinucis.

Şi detectivul începu să le istorisească întreaga poveste pe care o aflase de la amanta lui. N-avea niciun rost să se mai ascundă după degete. Oricum s-ar fi aflat în cele din urmă.

— Crezi că doi părinţi morţi din cauza francmasonilor nu constituie un motiv suficient de puternic pentru câteva crime? începu căpitanul să se enerveze. De ce ne-ai ascuns aceste informaţii, detectiv Black?

— Nu v-am ascuns nimic! Pur şi simplu, nu m-am gândit că tragedia fetei este relevantă pentru ancheta noastră. Şi nu cred nici acum. Nu este ea criminala, sunt mai mult ca sigur de asta.

— Bine, Eric, dar aici nu e vorba despre ce crezi tu sau nu! interveni Jane. Ancheta e cea care ne interesează pe toţi, iar dovezile sunt cele pe baza cărora stabilim realitatea. Adevărul, cu alte cuvinte.

— Jane are dreptate! Şi prinderea criminalului e la fel de importantă, după ce acesta a fost dovedit, adăugă sergentul Mann.

— Dar vă spun că ea n-are nicio legătură cu uciderea şi măcuirea acelor oameni. Chiar vedeţi o fată de 20 de ani ciopârţind trei bărbaţi şi împrăştiind fragmentele lor prin tot oraşul? Eu nu pot să cred aşa ceva. Nu pot...

— Parcă ai avea o pânză pe ochi, amice, stărui Steve. Am văzut noi altele şi mai şi, ai uitat? Doctore, ia-l la tine şi arată-i doar vreo sută de cazuri în care unii minori şi-au ucis părinţii sau bunicii cu sânge rece! Poate că se trezeşte la realitate.

S-ar putea să aibă dreptate — îşi zise Eric, cu toate că făcea eforturi disperate să nege acest lucru. Oricine se poate înşela. Chiar şi eu...

— Nu ştiu ce să zic...

— Îţi spun eu, detectiv Black! se răsti căpitanul la el. Din acest moment, domnişoara Lloyd este suspectul nostru numărul unu. Îmi aduci de urgenţă amprentele ei şi îi faci o discretă percheziţie în apartament.

— Bine, dar...

—... Să nu-mi spui ceva în legătură cu nu-ştiu-ce mandat de percheziţie, că îţi solicit chiar în acest moment insigna de poliţist şi pistolul, după care te suspend de nu te vezi până la calendele greceşti! Clar?

— Da, domnule căpitan! Am înţeles! Voi face cum ordonaţi.

— Acum ieşiţi cu toţii afară! Am să-l sun imediat pe Marele Comandor ca să vedem dacă povestea pe care această domnişoară i-a băgat-o pe gât junelui nostru coleg se confirmă. Dacă da, trecem cu toţii la acţiune. Nu mai e timp de pierdut!

Ieşiţi din bârlogul lui West, cei patru nu-şi vorbiră, fiecare încercând să-şi pună ordine în propriile gânduri.

Ce l-o fi apucat pe partenerul meu? se întrebă Jane, contrariată. Chiar aşa de mult să-l fi zăpăcit o fustă? Nu. Mai mult ca sigur că e prea stresat. Ar trebui să-l ajutăm, nu să-l condamnăm. Da-da, cu toţii ar trebui să-i sărim în ajutor.

Oare eu să fi greşit şi ei să aibă dreptate? se întrebă Eric la rândul său, din ce în ce mai prost dispus. Cum am putut fi atât de orb? Dar poate că nu e ea criminala şi-atunci nu voi mai avea de ce să-mi fie ruşine. Voi recunoaşte că m-am îndrăgostit de ea şi nu va fi mare scofală...

Ca o furtună, căpitanul ieşi din birou după cinci minute şi le zise:

— Totul se confirmă. Persoana bănuită de noi ar putea fi cea căutată. Dr. Harrison şi detectiv Black, sunteţi liberi. Am nevoie de amprente, nu uitaţi! Sergent Mann şi detectiv Heron, la mine, ca să vă spun ce aveţi de făcut în continuare!

„Cei nominalizaţi intrară, iar ceilalţi doi respirară uşuraţi, văzându-şi fiecare de treabă.

— Nu vă mai aşezaţi, că nu durează. Uitaţi cum procedăm! Detectiv Heron, te duci în West 7th Street 84 şi o ţii sub observaţie pe fată până la ora 20:00, când te va schimba sergentul Mann. Îmi telefonezi din trei în trei ore şi îmi spui ce se întâmplă.

— Dacă părăseşte biroul, mă iau după ea?

— Exact şi să n-o pierzi nicio secundă din ochi, că e de rău! Dacă ai nevoie de ajutoare, mă suni imediat. Voi ţine în permanenţă în alertă o echipă de intervenţie special pentru voi. După ce vei fi schimbată de sergent, te duci acasă şi dormi îmbrăcată, cu telefonul la cap.

— Eu până când o voi supraveghea? întrebă Steve.

— Până la ora 06:00. Şi nu mă întrebaţi de ce nu pun alte echipe pe urmele lor, că înnebunesc! Aveţi neclarităţi?

— Eu aş avea una, şefu'. Care ar fi momentul, după părerea dumneavoastră, în care ar trebui s-o arestăm?

— N-am de unde să ştiu ce o să se întâmple. Mă ţineţi la curent în permanenţă şi vom hotărî pe moment când e cazul s-o înhăţaţi. Şi-acum, la treabă! Rugaţi-vă ca ea să fie criminala, altfel nu ştiu ce-am mai putea face...

— Poate să ne prezentăm demisiile, zise Jane cu glas amar pe când părăsea biroul.

CAPITOLUL 16

— Melanie, fă-mi legătura cu căpitanul, te rog! Asta în situaţia în care nu ai vreun ordin special pentru mine.

— Nu înţeleg, domnule! Ce ordin?

— Să nu-mi faci legătura cu el, drăguţă...

— Ah, nici vorbă. Vi-l dau imediat!

— Ce vrei? îl întrebă West arţăgos.

— Şefu', ştiu că sunteţi supărat pe mine, însă vă rog să-mi spuneţi ceva!

— Te ascult!

— Pe mine m-aţi dat la o parte deja? Trebuie să vă aduc insigna şi pistolul?

— Nu încă. Din câte mi-aduc aminte, ţi-am dat o misiune de îndeplinit. Îţi aminteşti? Şi anume să faci rost de amprentele suspectei Kristin Lloyd.

— Am înţeles, să trăiţi! Aşa voi face. Aveţi încredere-n mine!

— Bine-bine, să te văd!

Dacă ea e criminala, o omor cu mâna mea! îşi jură Eric. Dacă nu e, îl omor pe căpitan. În orice situaţie, tot la crimă ajung. Nu e bine. Trebuie să-mi revizuiesc comportamentul şi, mai ales, modul de a gândi. Doar nu-mi suceşte mie minţile o femeiuşcă, acolo... Îi arăt eu!

Ceru o bere la barul în care tocmai intrase, îşi aprinse o ţigaretă şi formă numărul de telefon al iubitei lui.

— Bună, scumpule. Unde eşti?

— Acum beau o bere de unul singur, încercă el să pară cât mai degajat. Tu ce faci?

— Mă gândesc la tine.

— Într-un anume fel?

— Acum, da.

— Păi, asta e o ocazie fericită. Şi ştii de ce? Pentru că sunt liber până după-amiază. Ce zici, ne vedem?

— Ţi s-a făcut de mine aşa, dintr-o dată? Nu pot să cred!

— Ba să crezi pentru că este adevărul gol-goluţ. Şi nu dintr-o dată, ci încă de ieri. Nu cred că mai pot aştepta până diseară.

— În acest caz, spune-mi unde eşti! Vin eu să te iau, să zicem peste o jumătate de oră. E bine?

— Perfect. Te aştept la barul Fantasy de pe Maine Street 32.

— Să nu te îmbeţi până când ajung!

Unde naiba pleacă potaia asta? se întrebă Jane la cinci minute după ce-şi luase în primire postul de supraveghere. Te pomeneşti că se duce să mai taie pe careva. Ce mi-ar plăcea s-o strâng de gât cu mâna mea. Oare de ce sunt aşa de înverşunată împotriva ei? Nu cumva pentru că i-a sucit minţile lui Eric?

Poliţista lăsă aceste gânduri deoparte, apoi porni motorul şi urmări Nissan-ul grena în care se urcase fata, înscriindu-se prudentă în trafic.

După felul în care şofa, Kristin nu dădea semne că s-ar şti urmărită, aşa că lui Jane nu-i fu greu să se ţină după ea la o mică distanţă. Când opri în faţa unui bar, poliţista fu nevoită să depăşească, parcând ceva mai departe. Apoi privi în oglinda retrovizoare pentru a vedea ce se întâmplă.

Tânăra nu coborî, mulţumindu-se să claxoneze de două ori. Apoi aşteptă.

În sfârşit, un bărbat îşi făcu apariţia şi se instală în maşină, alături de ea. O sărută cu patimă, după care Kristin Lloyd o luă din loc.

Jane era cu ochii în oglindă, încercând să observe chipul misteriosului amant.

O avea vreun complice! bănui ea până în clipa în care Nissan-ul ajunse suficient de aproape ca să-l recunoască pe Eric Black, partenerul ei, aşezat comod pe locul mortului".

— Hopa! exclamă poliţista cu voce tare, luându-se după ei.

Te pomeneşti că se duc la ea acasă ca să o mai pună o dată! Şi asta în vreme ce toată divizia se dă de ceasul morţii ca să găsească dovezi împotriva ei şi s-o înşface. Nu mai înţeleg nimic...

— Mergem la mine, nu-i aşa? îl întrebă Kristin, iar după ce schimbă în viteza a III-a, îi puse mâna pe prohab, strângându-l pofticioasă de acolo.

— Doar dacă nu vrei să mototolim cearşafurile cine ştie cărui hotel, draga mea...

— Nu cred că e tocmai ce mi-ar plăcea, dar avem o problemă. Va trebui s-o facem repede ca să mă pot întoarce la birou. Ceva mai târziu îmi este solicitată prezenţa, iar acest lucru se va prelungi până pe la miezul nopţii.

— Ce păcat! zise Eric fals, gândindu-se că era tocmai ce-şi dorea.

O mai făceau o dată, procura amprentele ei şi, după aceea, se putea duce liniştit cu trofeul la sediu. Nici că se putea ca lucrurile să se aranjeze mai bine!

— Lasă, că la noapte putem fi din nou împreună, îi promise Kristin.

— Vrei să spui că ne putem întâlni din nou după ce te eliberezi?

— Dacă vrei...

— Mai întrebi! Unde să te aştept?

— Acasă la mine. Am să-ţi las un rând de chei. Cum îmi termin treaba, mă întorc la tine, iubitul meu Lucky! Am ajuns.

Detectivul nu-şi dădea seama dacă era bine sau rău.

Probabil că da, îşi zise el. Voi face rost de amprente şi voi putea să cotrobăi în voie prin apartamentul domnişoarei. Cine ştie ce voi mai descoperi...

De îndată ce intrară în casă, fata făcu tot posibilul pentru a-i arăta că este o gazdă primitoare. Îi oferi un pahar de coniac Courvoisier, o cafea, îl sărută de câteva opri cu patimă şi, la un moment dat, chiar îi spuse:

— Lucky, trebuie să-ţi mărturisesc ceva.

— Sunt numai ochi şi urechi!

— Să ştii că sunt pe cale să mă îndrăgostesc de tine. Ar fi rău? Ar fi păcat?

— Numai tu trebuie să găseşti soluţia corectă la această întrebare, se eschivă detectivul de la un răspuns direct, cu cine ştie ce implicaţii ulterioare.

— Bine, lasă asta acum! Hai să facem dragoste! Hai să ne iubim, înfocatul meu cavaler!

Se apropie de el, îi scoase haina şi începu să-i descheie nasturii cămăşii, lăsându-i cravata la locul ei. Apoi îi masă abdomenul cu dragoste, nimerind însă ceva mai jos decât s-ar fi cuvenit. Simţind pilozitatea excesivă a lui Eric, exclamă de plăcere şi îl sărută apăsat pe gură. În acelaşi timp, coborî cu mâna în pantalonii lui, ajungând acolo unde amândoi şi-o doreau.

El gemu şi, printr-un gest reflex, îşi trase burta pentru ca ea să poată înainta cu uşurinţă până la sexul său întărit.

Fata îl pipăi o vreme, înţepându-l cu unghia, după care scoase mâna afară şi începu să-şi sugă degetul extrem de provocator. Apoi îi spuse:

— Am să te mănânc!

Eric ştia foarte bine ce înseamnă asta. Îşi scoase cravata şi rămase complet gol, aşteptând să vadă ce avea să urmeze.

Îmbrăcată în hainele de stradă, Kristin îl determină să se suie în picioare pe patul din dormitor şi, aplecându-se puţin, începu să-l sugă ca la concurs. Acel „supliciu” nu dură decât un minut, pentru că bărbatul se declară învins:

— Stai, opreşte-te, altfel se va termina totul înainte de a începe!

Şi, ca să fie mai convingător, coborî de la înălţimea la care se afla, o luă în braţe, o sărută şi îi ridică încetişor fusta cu care era îmbrăcată. Fără eforturi prea mari, reuşi să-i scoată şi chiloţeii, după care o făcu să se aşeze comod pe marginea patului şi îşi începu incursiunile în interiorul ei primitor.

Prea încântată pentru a opune vreo rezistenţă, Kristin se lăsă în voia lui, zicându-i:

— Fă tot ce vrei cu mine!

Apoi se linse pe buze, ca şi cum tocmai ar fi terminat de mâncat o prăjitură bună, şi închise ochii fericită.

Eric o dorea atât de mult pe tânăra de sub el, încât nu se mai putea controla. Singurul gând clar pe care-l avea în minte era acela de a se împinge în ea mult, cât mai mult, şi de a erupe acolo ca un vulcan care a mocnit prea multă vreme.

Sublima clipă veni nu peste mult timp. Kristin îşi înfipse unghiile în fesele lui şi îl trăgea înspre ea ca o disperată, încercând să-l înghită cu totul.

— Acum! icni bărbatul din rărunchi, după o serie ameţitoare de penetrări.

După care începu să se mişte din ce în ce mai încet, până când se opri de tot şi răsuflă uşurat ca în urma unui maraton. Doar unele contracţii necontrolate ale sexului său mai aminteau de bărbatul ce fusese cu doar câteva secunde înainte...

CAPITOLUL 17

Înainte de a pleca împreună, aşa cum îi promisese, Kristin îi dădu o pereche de chei, spunându-i:

— Poţi veni la orice oră, dar să nu adormi! Oricum, te trezesc eu când ajung acasă.

Zăbovi doar cinci minute la baie pentru a-şi face igiena locală, apoi îşi schimbă fusta mototolită şi, gata de plecare, îl mai sărută o dată.

— Am o rugăminte la tine, Kristin! Alege-mi, te rog, o carte din bibliotecă, pe care s-o răsfoiesc dacă încep să mă plictisesc!

Vizibil grăbită, fata se gândi o clipă, după care scoase un volum de John Grisham şi îl puse pe măsuţa din living-room.

— Sper să-ţi placă. Acum am plecat, dragule!

— Fac şi eu un duş, după care mai rezolv câteva treburi până diseară. Să te conduc!

În drum spre uşă, văzându-i funduleţul ce se unduia obraznic în fata lui, nu se putu abţine să nu-l pălmuiască cu blândeţe, ca pe al unui copilaş neascultător.

Poate e ultima dovadă de afecţiune permisă între noi, îşi zise el în gând. Păcat...

Jane o văzu pe Kristin Lloyd că iese singură şi exclamă, surprinsă:

— Ia te uită! Taurul comunal a rămas acasă ca să-şi tragă sufletul, iar ea a plecat! Asta înseamnă că împart acelaşi acoperiş. Ce s-ar mai bucura căpitanul dacă ar afla asta...

Poliţista porni în urmărirea ei ca mai înainte, iar când parcă din nou pe West 7th Street, îl sună pe căpitan pentru a-l pune la curent cu cele întâmplate. Desigur, omise să-i spună că Eric rămăsese în apartamentul suspectei.

— Ştiu că au fost împreună. Tocmai m-a sunat detectiv Black şi m-a informat, o anunţă West.

— Frumos din partea lui. Şi?

— Îl aştept cât de curând la sediu. Va veni cu amprentele fetei.

— Dr. Harrison e pe poziţie?

— Da, am mobilizat întregul personal al diviziei. Am o premoniţie. Cred că în seara asta necazurile noastre vor lua sfârşit.

— Ce bine ar fi! Mai e ceva. Se apropie ora 20:00 şi sergentul Mann va veni să mă schimbe. Pot rămâne în continuare cu el, dacă tot aţi decretat stare de alarmă generală?

— Chiar voiam să te rog. O să ne odihnim după ce se sfârşeşte totul, bine?

— Nicio problemă, domnule căpitan. Oricum nu m-aş fi putut odihni, ştiindu-i pe ceilalţi conectaţi la tensiunea maximă.

Peste puţine minute avea să se însereze, circulaţia rutieră devenind ceva mai calmă. Un taxi opri în spatele BMW-ului, iar din el coborî sergentul Mann, care se apropie făcând pe indiferentul. Jane deblocă portiera din dreapta şi Steve se urcă alături de ea.

— Cum merge treaba?

A fost plecată un timp. S-a întâlnit cu Eric, l-a dus la ea acasă şi probabil că el i-a tras-o timp de vreo jumătate de oră... Pe urmă s-a întors singură la sediu.

— I-ai raportat căpitanului?

— Deîndată ce am putut.

— Şi ce-a spus despre vizita partenerului tău acasă la suspectă?

— Ştia. Eric îl sunase deja. A făcut rost de amprente şi acum, mai mult ca sigur, e la sediu împreună cu Butch.

— În regulă. Poţi pleca. Îmi laşi mie maşina, nu? întrebă sergentul.

— Am să rămân. West i-a mobilizat pe toţi şi crede că în noaptea asta va avea loc marea arestare. Ar fi culmea ca eu să mă duc la culcare!

— Ai dreptate! Atunci, rămânem împreună. Să mă duc să cumpăr nişte bere?

— Eu zic că mai bine amânăm distracţia pentru la sfârşit. Trebuie să rămânem cu minţile limpezi, nu crezi?

— Din nou ai dreptate!

— Abia acum s-a făcut ora 20:00, observă Jane.

— Am venit ceva mai devreme. Mă plictiseam. Ce părere ai despre atitudinea lui Eric?

— Nu ştiu ce să zic. Sunt la fel de surprinsă ca toţi ceilalţi. Cine s-ar fi aşteptat la aşa ceva tocmai din partea lui?!

Soneria telemobilului ei întrerupse această discuţie.

— Alo!

— Eric sunt. Te sun din laboratorul lui Butch. Amprentele lui Kristin Lloyd sunt identice cu cele descoperite în baia lui Todd Waxman.

— Perfect, atunci avem certitudinea care ne trebuie. O arestăm?

— Nu se poate.

— Eric, ce-i cu tine, chiar ai înnebunit?! Cum să nu se poată?

— Nu spun eu asta, ci procurorul. Zice că această dovadă nu e suficientă. Sunt necesare şi alte probe.

— Cum să nu fie suficiente amprentele?

— Nu sunt şi gata! Dacă fata era amanta Sublimului Cavaler Ales, poţi să ştii?!

— Dar amprentele găsite pe ferăstrăul din garaj?

— Şi acestea spun foarte puţin, din moment ce nu se poate stabili cu certitudine că ferăstrăul ar fi fost una dintre armele crimei.

— Dar ce-ar vrea procurorul ăsta? S-o prindem cărând pachete cu fragmentele umane ale unei noi victime?

— Asta l-am întrebat şi eu, Jane.

— Şi ce-a răspuns?

— M-a trimis la bibliotecă pentru a studia legile ţării şi ale statului California... În caz că mă duc, am să te iau cu mine.

— Ce situaţie împuţită! Tu ce vei face în continuare?

— Habar n-am. Kristin mi-a dat un rând de chei ca s-o aştept până când se întoarce de la nu ştiu ce întâlnire. Zicea că ajunge după miezul nopţii.

— Poate are de gând să mă drogheze şi să mai hăcuiască pe cineva. Să ştii că o excită chestia asta!

— Ca apoi să se culce cu mine ca şi cum nu s-ar fi întâmplat absolut nimic? reacţionă detectivul, oripilat. Apoi adăugă: N-ar fi exclus...

— Bine, Eric, deci o aştepţi acasă la ea. Mai vorbim noi. Eu rămân la post împreună cu Steve. Nu mă mai duc acasă. Dar stai puţin! Ai făcut vreo percheziţie în locuinţa suspectei?

— Voi avea destul timp s-o fac.

— Succes!

La câteva minute după această convorbire, un Volkswagen Bora de culoare roşie opri în faţa imobilului de la numărul 84 şi claxonă prelung.

Imediat după aceea, Kristin Lloyd ieşi din curte şi se îndreptă spre automobil. Pe lângă geanta ce-i atârna pe umăr, avea la ea şi o sacoşă de plastic. Se urcă alături de cel de la volan şi maşina porni.

Când trecu prin dreptul lor, Jane putu să observe fără probleme că şoferul nu era nimeni altul decât stimabilul Brad Trump.

Poliţiştii se uitară unul la celălalt, neştiind ce să creadă. Jane îşi reveni prima, pornind motorul şi spunându-i lui Steve:

— Telefonează-i căpitanului West şi spune-i ce se întâmplă! Eu mă concentrez asupra Volkswagen-ului ca să nu-l scap.

Urmară două minute de conversaţie telefonică, după care Steve o anunţă pe partenera sa:

— În clipa în care ne oprim, îl sunăm pe căpitan ca să ne trimită întăriri. Astea-s ordinele.

Circulau deja de o bucată bună de vreme într-o direcţie necunoscută, când Jane zise:

— Ce-ar fi să ajungem pe la San Diego sau chiar mai departe?

— Crezi că e posibil cu vechitura asta? Mai mult ca sigur că ne lasă pe drum.

— Bravo! Acum te iei şi de maşina mea. Începi să semeni din ce în ce mai mult cu Eric. Sper că n-ai să mă faci să-i regret absenţa...

CAPITOLUL 18

Cu toate că intrase în apartament cu chei potrivite şi cu acordul gazdei, detectivul se simţea ca un infractor.

Bun, îşi zise el. Kristin îşi vizita victimele, le droga, le ucidea şi le secţiona cadavrele pentru a-şi răzbuna părinţii. Apoi împrăştia rămăşiţele acestora prin oraş ca să nu fie descoperită. Dar ce caut eu aici? Ce-aş putea găsi compromiţător împotriva ei? Nişte saci albaştri de plastic? Un ferăstrău plin de sânge, fotografii ale atrocităţilor? Exclus! Doar nu e o psihopată... Am avut ocazia să-mi dau seama de asta.

Cercetă în debara, în cămară, în balcon, dar nu găsi nimic de care s-ar fi putut lega. Luă două albume cu fotografii, se aşeză pe un fotoliu şi începu să le răsfoiască. În afară de poze de familie, nu descoperi nimic, exact cum se aşteptase.

Ceva mai târziu dădu peste un jurnal intim, după ce cotrobăise prin mai multe sertare. Eric începu să citească ultimele notiţe şi, astfel, află că fata — pe atunci în vârstă de vreo 18 ani — a vrut să devină medic, însă a renunţat la această carieră când i-au murit părinţii.

Oare să înţeleg de-aici că n-are oroare faţă de sânge? se gândi el. Că este posibil să fi dezmembrat corpurile victimelor după ce le-a ucis? Oare nu merg cu imaginaţia prea departe?

— Ce ai în punga aceea, Kristin? o întrebă Brad Trump pe amanta lui.

— Mi-am luat de lucru pentru acasă. Trebuie să termin ceva până mâine dimineaţă.

— Ce păcat! Îmi închipuiam că în noaptea asta vei dormi la mine.

— Aş vrea, însă nu se poate, Brad!

— În regulă. Dar fă-te comodă, te rog! Ce bei?

— Ceva mai uşor, dacă ai.

— Un vin alb ar fi bun? Am o colecţie deosebită. Te-ar interesa un Chablis Grand Cru Vaudésirs?

— Nu ştiu ce-i ăla, dar sună bine. Toarnă-mi un pahar!

Bărbatul renunţă la haină şi la cravată, umplu două superbe pahare cu picior şi toastă:

— Să bem pentru ca relaţia noastră să fie cât mai îndelungată, draga mea!

După ce luară câte o gură, adăugă:

— Te rog să mă scuzi două minute! Trebuie să merg urgent până la baie.

— Du-te, frumosule! îl aprobă ea în gând. Chiar voiam să te rog asta.

Şi când se văzu singură în cameră, scoase din poşetă un praf albicios, din care turnă o parte în paharul lui. Apoi se dezbrăcă fără pudoare, rămânând numai în slip şi sutien, ştiind că această costumaţie seducătoare îi va provoca gazdei o sete şi mai mare.

Trecuse mai bine de o oră de când Jane şi Steve stăteau de pândă în apropierea imobilului în care locuia patronul mason al fabricii de confecţii. La un

moment dat, li se alăturase o echipă de poliţişti în uniformă, formată din patru persoane.

— Poate că Eric a descoperit ceva, zise Jane. Am să-l sun.

Detectivul răspunse abia la cel de-al cincilea apel, fiind cufundat în lecturarea jurnalului găsit. Mormăi, cu gândul dus departe:

— Lucky Norman la aparat.

— Ce vorbeşti? Ţi-ai şi schimbat numele?

— Ah, tu erai! S-a mai întâmplat ceva?

— Încă nu. Ne aflăm în fata locuinţei lui Trump.

— Cum? sări Eric de la locul lui, consultându-şi ceasul.

Acesta indica ora 22:20.

— Ce e cu tine?

— Maestrul a venit s-o ia?

— Exact!

— Dar voi nu vă daţi seama ce se întâmplă?

— Nu înţeleg ce vrei să spui!

— Îl omoară şi pe ăsta, Jane! Asta se întâmplă! Intraţi imediat peste ei!

— Dar n-avem niciun ordin în acest sens.

— Atunci faceţi rost de unul cât mai repede posibil. Sunaţi-l de urgenţă pe căpitan. Vă spun că asta se întâmplă! Kristin Lloyd şi-a adus victimele mai întâi la ea acasă, ca să le arate că este demnă de încredere, s-a culcat cu ele, apoi le-a întors vizitele.

— I-a drogat, i-a băgat în baie şi apoi le-a secţionat trupurile cât încă se aflau în viată, nu-i aşa, Eric? Şi cum ai ajuns la acest raţionament, dacă nu te superi că-ţi pun această întrebare?

— Nu ştiu. Pur şi simplu, aşa cred că s-a întâmplat. Totul se leagă, nu vezi?

— Se leagă pe naiba!

— Şi chiar dacă n-ar fi tocmai aşa, ai tu curajul de a-ţi asuma responsabilitatea vieţii unui om, fie el mason sau nu?

— Nu prea.

— Atunci sună-l pe West şi nu mai pierde timpul, Jane. Viaţa lui Trump poate atârna de un fir de păr chiar în această secundă. Vin şi eu acolo cât pot de repede!

Căpitanul, la rândul lui, îi ceruse aprobarea directorului pentru a da buzna în locuinţa maestrului mason. Asta îi luă ceva timp, deoarece Larrry Tillman se afla acasă la primar, unde lua cina. După ce şeful D.P.L.A. ascultă întreaga expunere a subordonatului său, zise doar âtât:

— Acţionaţi fără întârziere! Ordinul fu transmis poliţiştilor care supravegheau locuinţa lui Trump, iar aceştia se năpustiră pe scările imobilului, după ce sparseră uşa de la intrare şi identificară numărul apartamentul în care locuia masonul.

— Eu zic că n-avem de ce să ne temem, gândi Steve cu voce tare. Nu cred că domnişoara are vreo armă de foc asupra ei pentru a se apăra.

— Aşa e! Din câte s-a văzut, preferă armele albe.

Unul dintre poliţiştii în uniformă lovi uşa de la intrarea în apartament cu un berbec, făcând-o să sară în lături. Precaută, Jane intră cu pistolul ei Walther de calibru 9 mm gata de tragere. Era urmată de Steve şi alţi doi colegi, ceilalţi doi din echipă rămânând să asigure retragerea.

Pătrunzând în sufragerie, Jane văzu haine aruncate peste tot, inclusiv lenjerie intimă, apoi sacii albaştri de plastic şi înţelese:

— În baie! Trebuie să fie în baie! Chemaţi o ambulanţă! le mai spuse însoţitorilor săi. Zgomotele o făcură pe Kristin să-şi abandoneze pentru moment victima, tocmai când se pregătea s-o spintece. Văzând-o pe poliţistă, nu ţinu cont că aceasta avea o armă îndreptată asupra ei şi ridică ameninţător cuţitul de bucătărie pentru a lovi.

Dar Jane Heron fu mult mai rapidă. Trase fără somaţie, nimerind-o pe tânără în umărul drept.

Aceasta scăpă cuţitul aducător de moarte şi scoase un ţipăt inuman. Apoi se repezi cu mâna rămasă teafără spre Jane, cu intenţia de a-i scoate ochii.

Fără a clipi măcar, poliţista făcu o fandare spre stânga şi îi aplică agresoarei o lovitură în gât cu patul pistolului.

Horcăind şi sângerând, Kristin se prăbuşi la pământ, unde rămase nemişcată.

Jane trecu peste ea şi intră în baie, spunând:

— Steve, ai grijă de ea! Aici totul pare în regulă.

Brad Trump se afla inconştient în cada de baie, gol-puşcă, însă în jurul lui nu se zărea nicio urmă de sânge. Îi luă pulsul. Inima încă îi bătea, în ciuda supradozei de drog ce-i fusese administrată fără voia lui.

— Vine o dată ambulanţa aia? întrebă poliţista. Avem aici doi oameni pe moarte!

— E pe drum, răspunse cel care o solicitase.

Ajutaţi-mă să-l scot din baie şi să-l depunem pe o canapea!

Pentru că criminala fusese rănită, Steve îi prinse cătuşele de mâna teafără şi de un picior. Apoi îi dădu un prosop mare pentru a-şi acoperi goliciunea. Fata sângera din abundenţă.

În acel moment îşi făcu apariţia şi Eric. La vederea scenei, îşi dădu imediat seama ce se petrecuse. Se apropie temător de Kristin şi îi căută privirea.

— De ce-ai făcut toate astea?

— Pentru a mă răzbuna. Ei mi-au distrus viaţa şi mie şi familiei mele.

— Nu e chiar aşa. Tatăl tău a ştiut de la început în ce s-a băgat. Dar, spune-mi, eu de ce n-am avut aceeaşi soartă?

— Tu nu ai nicio vină. Nu erai mason când ai mei au fost condamnaţi de Loja „Concordia”.

— Nici acum nu sunt.

— Ce vrei să spui?

— Detectiv Eric Black este numele meu adevărat, se prezentă el cu o voce rece, ca de gheaţă. Şi îmi pare rău că s-a ajuns unde s-a ajuns. În alte condiţii, poate că am fi fost o pereche reuşită...

— Poate. Într-o altă viaţă...

— Nemaipomenit! exclamă Jimmy H. când sergentul Mann termină de povestit.

În acelaşi timp, reuşise să dea gata şi cea de-a patra sticlă de bere ce-i fusese oferită cu mărinimie în schimbul teribilei lui naraţiuni.

Ceva mai devreme, când se întâlniseră cu toţii, directorul departamentului le înmânase subordonaţilor care lucraseră la acest caz câte un plic, spunând doar atât:

— Cu felicitările mele şi ale primăriei oraşului Los Angeles!

Retrăgându-se într-un colţ, detectivii Heron şi Black vorbeau în şoaptă.

— Cât crezi că am primit? îşi întrebă Eric partenera.

— Nu ştiu, dar sper să-mi ajungă măcar pentru o maşină mai ca lumea. Tu ce-ai să faci cu banii?

— Îţi spun doar dacă juri să păstrezi secretul şi să nu râzi.

— Juri!

— Încerc să-mi fac un implant de păr.

- sfârşit -